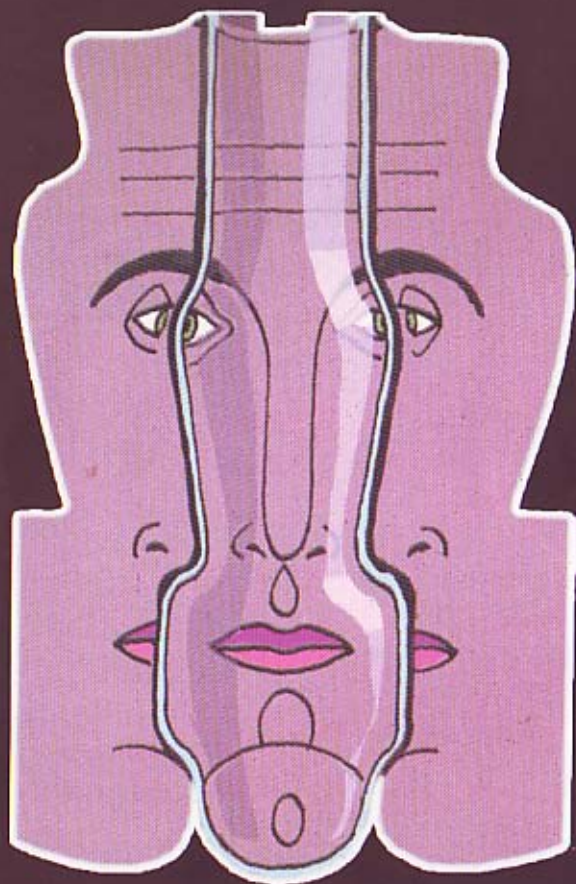

விசாரம்

கடக்கப்படவேண்டிய கட்டுக்கள்

மு. மீ

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

விசாரம்

கடக்கப்பட வேண்டிய கட்டுக்கள்

மு.பொன்னம்பலம்

நூற்பெயர் : விசாரம்
ஆசிரியர் : மு.பொன்னம்பலம் ©
முகவரி : 49/1, வன்டவேர்ட் பிளேஸ்,
தெகிவளை.
தொலைபேசி : 5-518464
முதற்பதிப்பு : 30.12.2004
அச்சகம் : ரெக்னோ பிரின்டர்ஸ்,
581 2/1, காலிவீதி,
வெள்ளவத்தை.
தொலைபேசி : 0777-30192
விலை : ரூபா. 200.00

தமிழில் தனித்துவமான
சிந்தனைக்கு
வித்திட்டவர்களுக்கு...

ஒருமுறை சீனத்தத்துவவாதியான கொன்: பூசியசிடம்
“உங்களுக்கு ஒரு நாட்டையாளும் சந்தர்ப்பம்
கிடைத்தால் முதலில் நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்?”
என்று அவரது சீடன் கேட்டான். அதற்கு அவர்,

“முதலில் மொழியை திருத்துவேன்” என்றார்.

“ஏன் மொழியைத் திருத்தவேண்டும்?” சீடன்
கேட்டான். அதற்கு கொன்: பூசியஸ் பின்வருமாறு
பதில் அளித்தார்:

“மொழி சரியாக இல்லாவிட்டால், நாங்கள்
கருதியதல்ல எங்களால் சொல்லப்பட்டது. எங்களால்
சொல்லப்பட்டது நாங்கள் கருதியதல்லவென்றால், எது
செய்யப்பட வேண்டுமோ அது செய்யப்படாமல்
விடப்படுகிறது. ஒன்று செய்யப்படாமல்
விடப்படுகிறதென்றால் ஒழுக்கங்களும் கலைகளும்
தூர்ந்து போகின்றன. ஒழுக்கங்களும் கலைகளும்
தூர்ந்துபோயின் நீதி என்பது தடம் மாறிப் போய்
நேர்கிறது. நீதி தடம் மாறிப் போகுமாயின்
கையறு நிலையில் செய்வதறியாது குழப்பமடைந்து
வீழ்கின்றனர். ஆகவே மொழியானது சீரழிந்தால்
தற்கு இடந்தரலாகாது. இதுவே எல்லாவற்றிற்கும்
மேலான தேவையாக நிற்கிறது.”

முன்னுரை

விசாரம் ஒருவனை விடுதலைக்கு இட்டுச்செல்லும் வழியெனலாம்.

ஒவ்வொருவனது விடுதலையும் அவனவன் அறிவுக்கேற்ப நடைபெறுகிறது.

ஒரு சமூகத்துக்கும் இனத்துக்கும் அப்படியே.

ஒவ்வொன்றின் அறிவுக்கேற்ப ஒவ்வொன்றினது விடுதலை குறுகவும் விரியவும் செய்கிறது.

விடுதலையின் எல்லைகள் எமது அறிவின் எல்லையைச் சுட்டுகின்றன.

விடுதலைக்கு எல்லையில்லை, எல்லைகளை நாமே வகுக்கிறோம். நமது செயல்கள், சிந்தனைகள் வகுக்கின்றன.

ஒரு மனிதனதும் அவன் வாழும் சமூகத்தினதும் சிந்தனை, கலை, கலாசாரத்திலிருந்து அதன் விடுதலையின் தன்மையை உணரலாம்.

ஒரு மனித நாகரிகம் என்பது அம்மனித சமூகம் அனுபவிக்கும் விடுதலையின் ஆழத்தைக் காட்டுவது.

நாம் ஒவ்வொருவரும் நமக்கேயுரிய ஒவ்வொரு சிந்தனைத் தளத்தின் கைதிகள்.

எமது சந்தோசம் என்பது அந்தந்தத் தளத்தில் எழும் விடுதலையின் விரிவையும் குறுக்கத்தையும் பொறுத்தது.

அவனவன் அறிவின் சார்புக்கேற்ப அவனவன் சந்தோசம் அல்லது விடுதலை.

எல்லா அறிவும் அதனதன் சந்தோச முகமுடையவை. அந்த சந்தோச முக நோக்கே நம் மையம். அங்கு நாம் நான் ஆகிறேன்.

பல்வேறு சிந்தனைத் தளத்துக்குரிய விடுதலை முயற்சிகள் இத்தொகுப்பில் காட்டப்படுகின்றன.

அதனால் ஒவ்வொரு தளமும் விடுதலையின் ஒவ்வொரு எல்லைகளாக நிற்கின்றன.

அதேநேரம் ஒவ்வொரு தள எல்லைகளும் எல்லையின்மையின் குறிகாட்டிகள்.

(காலி லீலையிலிருந்து)

* * * * *

இத்தொகுப்பில் அடங்கியுள்ள பெரும்பாலான விசாரங்கள் 1998ல் சரிநிகர் இதழ்களில், "ஒரு சிறு அலசல்" என்ற தலைப்பில் தொடர்ந்து வெளியானவை. "குற்றமும் தண்டனையும்" "காலச் சுவட்டிலும்" "மரணத்திற்கு அப்பால்" மூன்றாவது மனிதனிலும் "தமிழர் பண்பாட்டின் ஒரு பகுதி 1989ல் வெளிவந்த "திசை" பத்திரிகையிலும் காந்தியமும் மார்க்சீயமும் 1976 வெளிவந்த "காந்தியத்திலும் வெளிவந்தவை. "கவிதையின் எதிர்காலம்," 1987ல் நான் எனது "விலங்கை விட்டெழும் மனிதர்கள்" கவிதை நூலுக்கு எழுதிய முன்னுரையிலும் (பார்க்க, யதார்த்தமும் ஆத்மார்த்தமும்), 1996ல் சோலைக்கிளியின் கவிதை பற்றி எழுதிய கட்டுரையிலும், 1998 வீரகேசரியில் "ஒரே வகைத்தன்மையுடைய கவிதைகள்" என்ற தலைப்பில் எழுதிய கட்டுரையிலும், தமிழ் இனி 2000 மாநாட்டில் வாசித்த "கவிதை என்றால் என்ன?" என்ற கட்டுரையிலும் குறிப்பிட்ட விஷயங்களையே ஆய்வுக்கெடுத்துக்கொள்கிறது. இது கவிதை பற்றி நான் எழுதவுள்ள நூலுக்கான வெளிக்கோடுகளே. இதற்கு கிடைக்கும் எதிர்வினைகள் எனது நூலை மேலும் பலப்படுத்தும் என நினைக்கிறேன்.

விசாரம், உண்மையைத் தேடிச்சென்ற உபநிஷத கால நசிகேதனிலிருந்து புத்தர், மகாவீரர், சங்கரர் ஊடாக, கிழக்கு நாட்டின் ஆத்மீகப் பண்பாடாக, இயங்கியல் பார்வையின் மைய ஊற்றாக இருந்து வந்துள்ளது. கிரேக்க நாட்டின் தத்துவமேதைகளான சோக்கிரட்டீஸ் - பிளேட்டோ - உரையாடல்கள் இவற்றின் தொடர்ச்சியே.

இவற்றை சரிநிகரில் வெளியிடுவதற்கு பொறுப்பாயிருந்த ப.சிவகுமார் எஸ்.கே.விக்கினேஸ்வரன், சேரன் ஆகியோர் எனது நன்றிக்குரியவர்கள். எமக்கிடையே கருத்து வேற்றுமை

இருந்தாலும் "திசைக்குப் பின்னர் மாற்றுப்பத்திரிகை என்ற ரீதியில் தரமானவற்றுக்கும் தமிழ்த்தேசியம் சார்பானவற்றுக்கும் அவர்கள் "சரிநிகரில்" இடம் கொடுத்தே வந்துள்ளனர். சிலர், தாம் எழுதியவற்றுக்கு எதிராக வந்த எதிர்வினைகளை பிரசுரித்ததற்காக அவர்களோடு கோபித்துக் கொண்டதையும் நான் அறிவேன். மாற்றுப் பத்திரிகைக்குரிய பத்திரிகா தர்மம் அதில் ஒம்பப்பட்டே வந்தது.

எனது விசாரம் வெளிவந்து கொண்டிருந்த போது லண்டனிலிருந்து அ. இரவி, நான் கால்மார்க்கை தாக்கிவிட்டதாக சீறிச் சினந்தொரு கடிதம் எழுதினார். ஆனால் அந்தச் சீறலில் எந்தவித தர்க்க நியாயமும் இருக்கவில்லை. மாறாக அவர் சீறலில் எனக்கெதிராகவும் மு.த. வுக்குகெதிராகவும் அவர் உள்ளத்தில் அடியோடியிருந்த நச்சுத்தனமான வன்மமே வெளிப்பட்டது. ஆனால் இவரின் அர்த்தமற்ற பிதற்றலுக்கு நேர்மாறாக அவரைச் சாந்தப் படுத்துவதுபோல் கணபதிப்பிள்ளை என்ற பேரில் - விக்கினேஸ்வரன் மிக அமைதியான முறையில் எதிர்வினை ஒன்றை வைத்தார். அதில் அவர், நான் மார்க்சீய மூலவர்களைத் தாக்குவதாகவும் ஹிட்லர் அழித்த மக்களை (யூதர்கள்) விட ஸ்ராலினால் அழிக்கப்பட்டவர்கள் (ரஷ்யியர்கள்) அதிகம் என்றும் விசமத்தனமாக நான் கூறுவதாகவும் தேசியவாதத்தின் விடுதலை முகத்தை மார்க்சீயம் முன்கூட்டியே அறிந்து அதை வரைமுறையான போராட்டமாக முன்னெடுத்திருக்கிறது என்றும் முன்வைத்தார். உண்மையில் எனது விமர்சனம் மார்க்சீயத்திற்கு எதிரானதல்ல. உலகத்தின் முழு ஈனத்தனங்களினதும் அராஜகங்களினதும் கூட்டுமொத்த வியாபாரியாக இயங்கும் முதலாளித்துவத்தின் பிடியிலிருந்து எம்மை ரட்சிக்க வந்த மார்க்சீய வாதிகளே அந்த முதலாளித்துவத்தை விட கேவலமான கைங்கரியங்களில் அதற்குரிய சுலோகங்களின் மறைப்பில் இயங்கியதே எமது விமர்சனத்துக்குரியதாகிறது. லெனினால் தனக்கு அடுத்தவராக சிபாரிசு செய்யப்பட்ட ட்ரொட்ஸ்கி ஸ்ராலினால் ஓரங்கட்டப்படாதிருந்திருந்தால் இன்று உலக சோஷலிஸ நாடுகளுக்கெல்லாம் ஜேர்மனியே நடுநாயகமாக இருந்திருக்கும். வீமர் அரசின் வீழ்ச்சிக்குப்பின்னர் ஏற்பட்ட பாழாட்சியின் போது முழு ஜேர்மனியுமே மார்க்சீயப் புரட்சியின் விளிம்பில் நின்றகொண்டிருந்த போது ஜேர்மனியில் இடதுசாரி ஆட்சி ஏற்பட்டுவிட்டால் தன் தலைமையும் முக்கியத்துவமும் பறிபோய் விடுமே என்ற சுயநலநோக்கில், ரஷ்யியாவின் உதவி கிடைக்கும் கிடைக்குமென எதிர்பார்த்திருந்த எண்ணிறந்த கட்சித் தோழர்கள் ஹிட்லரின் குண்டர்களால் கொல்லப்பட பார்த்திருந்தான் ஸ்ராலின். ட்ரொட்ஸ்கி

இருந்திருந்தால் இது நடந்திருக்காது. அவனோ அல்லது வேறொரு முற்போக்காளனோ அவ்விடத்தில் இருந்திருந்தால் முழு ஐரோப்பாவுமே இடதுசாரிப் புரட்சியின் காலடியில் வீழ்ந்திருக்கும்.

அடுத்து, இலங்கையில் தேசியவாதத்தின் விடுதலை முகம் இன்று இடதுசாரிகளால் எவ்வாறு பார்க்கப்பட்டது? பார்க்கப்படுகிறது? இதனால் தான் முழுநேர கட்சிக்காரனாக இயங்கி, ஜேர்மனியிலிருந்து துரத்தப்பட்டு, ஸ்பெயினில் பிரங்கோவுக்கு எதிராக இயங்கி, கைது செய்யப்பட்டு மரண தண்டனைக்காக காத்திருந்த ஆர்தர் கோஸ்லர் பின்வருமாறு அங்கதச் சுவையோடு எழுதுகிறான்.

"But we all moved happily through a haze of dialectical mirages which masked the world of reality.

(இயங்கியல் என்னும் கானல் நீர்த்திரை உண்மை உலகை மறைக்க அதனூடாக நாம் சந்தோசமாக நகர்ந்தோம்.)

முடிவாக, இந்நூலில் வைக்கப்படும் கருத்துக்கள் எவையும் முடிந்த முடிவுகள் அல்ல. அப்படி எவையும் இருப்பதில்லை. வளர்ச்சியை நோக்கி பின்னிப் பின்னி முன்னேறுபவை. பரந்து செல்லமுயலும் கருத்தியல் நோக்கை தளமாகக் கொண்ட இந்நூல், தரிசனம் மிக்க எதிர்காலக்கலை இலக்கியப் படைப்புகளை அவாவி நிற்கிறது. அவை மூலம் இது "இமயம் சேர்ந்த காக்கை" யென ஒருவேளை பொன்னுடல் தரிக்கலாம்.

இந்நூலை வெளியிட்டும் என்றும் போல் ஆலோசனைகள் வழங்கியும் உதவிய நண்பன் கேசவனுக்கும் அட்டைப்படத்தை வடிவமைத்துக் கொடுத்த தம்பி மயூரனுக்கும் நன்றிகள்.

மு. பொ
26 — 12 — 2004

உள்ளே...

1. மூன்றாவது சிந்தனை	03
2. எப்பவோ முடிந்தகாரியம்	07
3. மரணத்திற்கு அப்பால்	11
4. குற்றமும் தண்டனையும்	17
5. விபச்சாரம்	22
6. சுதந்திரம்	29
7. தமிழ்த் தேசியம்	33
8. தமிழர் பண்பாடு	38
9. கடக்கப்படவேண்டிய கட்டுக்கள்	44
10. சந்தர்ப்பவாதம்	50
11. காந்தியமும் மார்க்சீயமும்	55
12. எழுத்தும் வாழ்வும்	65
13. தனிப்பட்டது பொதுப்பட்டது	70
14. மேதையும் சமான்யனும்	73
15. பெண்ணியம்	78
16. சொற்கள்	83
17. கவிதையின் எதிர்காலம்	87
18. மீறல்கள்	115

“எமது வாய்ப்பேச்சு முடிந்த பின்னும்
தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் முடிவுறாப் பேச்சு மௌனமே!
மௌனத்தை விடச் சக்தி வாய்ந்த பேச்சு
எதுவுமே இல்லை”

- ரமணர் -

1. மூன்றாவது சிந்தனை
2. எப்பவோ முடிந்தகாரியம்
3. மரணத்திற்கு அப்பால்
4. குற்றமும் தண்டனையும்
5. விபச்சாரம்

மூன்றாவது சிந்தனை

“என்ன பெரிய சிந்தனையில் மூழ்கியிருக்கிற மாதிரி இருக்கே?” என்று கேட்டவனாய் என் நண்பன் வந்தான்.

“ஓ, பெரிய சிந்தனைதான்” என்றேன் நான்.

“அப்படியென்ன பெரிய சிந்தனை. நான் அறியலாமா?” - நண்பன் கிண்டினான்.

“அதுதான் பிரச்சனை. நான் இரண்டு விதமான சிந்தனை ஊடகங்கள் பற்றிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இதில் எந்த ஊடகம் மூலம் சிந்திப்பது பலமானது என்ற கேள்வி எனக்கு” என்றேன் நான்.

“முதலில் நீ சொல்லும் சிந்தனைக்குரிய ஊடகங்கள் எவையென்று எனக்குச் சொல்லு. அதன் பின்தான் எனக்கு உன் பிரச்சினைக்கு உதவமுடியுமா என்று சொல்லலாம்” - நண்பன் கூறினான்.

“இரண்டு விதமான சிந்தனை ஊடகங்கள் உண்டு. ஒன்று வார்த்தை என்னும் ஊடகத்தின் மூலம் சிந்திப்பது. (verbal thinking) அடுத்தது, கணிதம் என்னும் ஊடகத்தின் (mathematical thinking) மூலம் சிந்திப்பது. இந்த இரண்டு ஊடகங்களில் தனது சிந்தனையை ஒரு

ஊடகத்தின் மூலமே வழிப்படுத்த தெரிந்தவன் அரைமனிதன். இப்படி நான் சொல்லவில்லை, பேட்ரண் ட்றஸ் சொல்லியிருக்கிறார். இனி வரவரக் கணிதம் மூலம் சிந்திப்பது தான் அதிக தேவைக்குரியதாக மாறும் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.”

“காரணம்?”

“இன்றைய விஞ்ஞானத்தின் நவீன கண்டுபிடிப்புகள் யாவும் அன்றாட வாழ்க்கையிலேயே கணிதச் சிந்தனையை மேலோங்கச் செய்வதாகவே உள்ளன. இதற்கு நமது வாழ்க்கையில் கணனி (Computer) எல்லா இடங்களிலும் புகுந்துள்ளதை உதாரணமாகக் காட்டலாம். இதையும் விட, முக்கியமான எதிர்கால விஷயங்களுக்கும் கணிதச் சிந்தனையே உதவப்போவதாகச் சொல்லப்படுகிறது” - நான் விளக்கினேன்.

“என்ன மாதிரியான விஷயங்கள்?” - அவன் தொடர்ந்து துழாவினான்.

“வேற்றுலகவாசிகள் பூமிக்கு வந்தால், அவர்கள் பாஷை எங்களுக்கும், எங்கள் பாஷை அவர்களுக்கும் தெரியாத பட்சத்தில் அவர்களோடு கதைப்பதற்கு உதவப்போவது கணித சிந்தனைதான் என்று சொல்லப்படுகிறது” - நான் கூறினேன்.

“ஆனால் ஒரு பிரச்சனை?” நண்பன் குறுக்கிட்டான்.

“என்ன?”

“ஊனக் கண்ணுக்குத் தெரிகிற நம்மைப் போல் ஸ்தூல நிலையில் வாழ்கிற வேற்றுலகவாசிகளோடு கதைப்பதற்கு கணிதக் சங்கேதக் குறியீட்டுச் சிந்தனைகள் உதவலாம். ஆனால், ஊனக் கண்ணால் பார்க்க முடியாத வேற்றுலக வாசிகளோடு தொடர்பு கொள்ள கணிதம் மூலம் சிந்திப்பதற்கு பதில் வார்த்தைகள் மூலம் சிந்திப்பதுதான் உதவும் என்பது என் கருத்து” - நண்பன் ஒரு புதிய கருத்தை முன்வைத்தான்.

“ஊனக்கண்ணுக்குத் தெரியாத வேற்றுலகவாசிகள் என்று நீ யாரைச் சொல்கிறாய்?” - நான் எதிர்க்கேள்வி போட்டேன்.

“ஆவிகள், தேவதைகள், தெய்வங்கள், ஏன் எம்மை இயக்குகின்ற எமக்குள் இருக்கின்ற எம் ஆத்மா என்று கூட அதைச் சொல்லலாம்” - அவன் பதில் அளித்தான்.

“ஆனால் ஒரு பிரச்சினை” - நான் குறுக்கிட்டேன்.

“என்ன?” - அவன்

“நீ குறிப்பிடும் தர்க்கத்துக்கு அப்பாலான நம் இருப்பின் மர்மத்தோடு தொடர்பு கொள்வதற்கு வார்த்தைகளே இல்லாத மூன்றாவதான சிந்தனை ஊடகமே சிறந்தது என்று நினைக்கின்றேன். கணிதக் குறியீடுகளும் சரி கவிதையும் சரி வார்த்தைகளே. அதனால், இவை ஸ்தூலமானவையே. எப்பொழுதும் ஸ்தூலமானவை சூக்குமத் தளங்களை ஒரு கட்டத்துக்குமேல் துளைக்க முடியாது பின்னடைவு கொள்கின்றன. ஆகவே, வார்த்தைகளே இல்லாத மூன்றாவது சிந்தனை ஊடகமே இதற்கு முற்றிலும் சரியானது” - நான்.

“அந்தச் சிந்தனை ஊடகம் எது?” - அவன்.

“இசை” என்று கூறிய நான் தொடர்ந்து சொன்னேன். “வார்த்தைகள் தரும் கருத்து எதுவுமற்ற தனி இசை மீட்டல் (வாத்தியங்கள் மூலமோ வாய்மூலமோ) எம்மை வெகு எளிதாக ஸ்தூல தளங்களில் இருந்து சூக்குமத் தளங்களுக்கு இட்டுச் செல்கிறது. அதனால் தான் சிறந்த இசையை ரசித்துவிட்டு “மெய்மறந்து போனேன்” என்று ஒருவன் சொல்கிறான்.”

“அப்போ இசை ஒரு சிந்தனையா?” - அவன் திருப்பிக் கேட்டான்.

“அப்படித்தான் நான் சொல்லுவேன்” - நான்

“அதனால்தானா அனேக கணித மேதைகளும், சிந்தனையாளர்களும் தத்துவஞானிகளும் சிறந்த இசை ரசிகர்களாக, இசை ஞானமுடையவர்களாக, தமது ஓய்வு நேரத்தை இசையில் கழிப்பவர்களாக உள்ளார்கள்?” - அவன்.

“நிச்சயமாக” என்று கூறிய நான், “இந்த விவாதத்தின்படி பார்த்தால், சிந்தனையின் அதி உயர்ந்த ஊடகமாக இதுவரை சொல்லப்பட்டவற்றின் அனைத்திற்கும் மேலான ஊடகமாக இன்னொன்றைச் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன்” என்றேன்.

“அது என்ன ஊடகம்?” அவன் ஆவலோடு கேட்டான்.

“சும்மா இருத்தல் - அதாவது மௌனமாய் இருத்தல்”

“மௌனமாய் இருத்தல்?” - அவன்.

“மௌனமாய் (சும்மா) இருத்தலே முற்றுப்பெறாது தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் பேச்சு என்கிறார் ஓர் அறிஞர்” - நான்.

மு. 6)பான்னம்பலம்

“முற்றுப் பெறாது தொடர்ந்து கொண்டிருக்கும் பேச்சு. கேட்கச் சுவையாக இருக்கிறது -” அவன்.

“சும்மா இருத்தலின் போது மனிதன் தூய சிந்தனை (பிரக்ஞை) வடிவமாகவே இருக்கிறான். இந்நிலையில் அவனுக்கு ஸ்தூல - சூக்கும என்ற தளநிலைத் தடைகள் ஏற்படப் போவதில்லை. காரணம், அவன் எப்பொழுதும் சூக்குமமான தன் சொந்த இருப்பில் இருக்கிறான். அப்படி இருக்கும்போது அவன் இப் பிரபஞ்சத்தின் சகலவற்றையும் அவன் சிந்தனையில் கரைத்துவிட எஞ்சுவது அவன் ஏக சிந்தனை இருப்பு மட்டுமே.

“பிறகு?”

“பிறகு” என்று நீ குறிப்பிடுகிற நேரம், இடம் தொடர்பு கொள்ள ஆட்கள், பொருள் என்று எதுவுமே அந்நிலையில் அவனுக்கு இல்லை. அவன் ஏக சிந்தனை இருப்பு மட்டுமே”

“அப்போ?”

“சும்மா இரு”

“இச்சும்மா இருத்தல் எல்லாப் பிற்போக்குத் தடைகளையும் உடைத்துச் செல்லும் முற்போக்குப் பாய்ச்சலே. அப்படியா?”

“நிச்சயமாக” - நான்.

எப்பவோ முடிந்த காரியம்

“இன்றைய உளவியல் பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்?”

“இன்றைய உளவியல் படுவேகமாக முன்னேறியுள்ளது?”

“என்ன ரீதியில் அப்படிச் சொல்கிறாய்?”

“அதாவது மனிதன் மட்டும்தான் சிந்திப்பவன் என்றிருந்த மாயையை உடைத்துள்ளது. மனிதன் மட்டுமல்ல; ஏனைய விலங்குகள், பறவைகள், ஏன் மரங்கள் கூடச் சிந்திக்கின்றன என்ற உண்மையை இன்று உளவியல் ஆய்வுகள் வெளியிட்டுள்ளன. முன்னர் பூமியே இப்பிரபஞ்சத்தின் மையம் என்று மனிதன் கற்பனை பண்ணியிருந்த மாயைக்கு விழுந்த அடிபோலவே, மனிதன்தான் சிந்திப்பவன் என்றிருந்த மாயைக்கு உளவியல் ஆய்வுகள் அடிகொடுத்துள்ளன.

“இதைக் கொஞ்சம் விளக்குவாயா?”

பவ்லோவ் என்ற ரஷ்ய உளவியல் ஆய்வாளன் மனிதனையும் ஒரு யந்திரம் என்றுதான் நிரூபிக்க முயன்றான். பவ்லோவின் “நாயும் மணி அடித்தலும்” மிகப்பிரபலமான ஆய்வாகும். அதாவது, பவ்லோ ஒரு நாய்க்கு குறிப்பிட்ட ஒரு நேரத்தில் உணவு கொடுக்கும் ஒவ்வொரு சமயமும் சாப்பாட்டுக்கு மணி

அடிப்பது போல் மணி அடித்தான். இப்படி நாய் பழக்கப்பட்டதன் பின்னர், சாப்பாடு கொடுக்காமலே வெறுமனே மணியை மட்டும் அடித்தான். நாய் மணி ஓசையைக் கேட்டதுமே (சாப்பாடு கொடுக்கப்படாவிட்டாலும்) உமிழ்நீரைச் சிந்தத் தொடங்கியது. இதிலிருந்து அவன், மனிதன் என்பவனும் இவ்வாறே பழக்கப்பட்ட இயல்புக்கங்களுக்கேற்ப இயந்திர கதியில் இயங்குகிறான் என்று நிரூபிக்க முயன்றான். அதாவது சாப்பாடு இருக்கிறதா, இல்லையா என்பது பற்றிய சிந்தனையின்றி, மணி ஓசையின் பழக்கத்தால் நாய் இயங்கியது போலவே மனிதனும் வெறும் இயல்புக்கங்களாலும், பழக்கதோஷத்தாலும் இயக்கப்படுபவன் அவனும் ஒரு யந்திரம் என்பதே இது.

“இது சரியா?”

“இல்லை. இந்த ஆய்வு எப்பவோ தூக்கி எறியப்பட்டு விட்டது. மனிதன் மட்டுமல்ல; பறவைகள், விலங்குகள், மரங்களும் சிந்திக்கின்றன என்ற ஆய்வுகள் இப்போ வந்துவிட்டன.

“எப்படி? கொஞ்சம் சொல்லு”

“ஒவ்வொரு இனப்பறவையும் ஒவ்வொரு பாணியில் கூடுகட்டுவது வழக்கம். பறவைகளின் சிந்தனை ஆற்றல் பற்றி அறிய முயன்ற ஆய்வாளர் ஒருவர், ஒரு இனப்பறவை தனது வழமையான பாணியில் கூடு கட்டும் முறையில் குறுக்கிட்டு தடைகள் ஏற்படுத்தினார். உடனே அப்பறவை தனது வழமையான முறையைக் கைவிட்டு புதிய முறையில் கட்டத் தொடங்கியது. இவ் ஆய்வுகள் பறவைகள் சிந்திக்கின்றன என்பதைக் காட்டின. இவ்வாறே பல ஆய்வுகள் நடத்தப்பட்டு அவற்றின் சிந்தனைத்திறன் வெளிக்காட்டப்பட்டது. இவ்வகை ஆய்வுகளில் முக்கியமானது, மரங்களின் சிந்தனை, பற்றிக் கூறுவதாகும். மனிதனின் மன எண்ணங்களையே மரங்கள் அறிந்து கொண்டு இயங்குகின்றன என்பன போன்ற கண்டுபிடிப்புக்கள் இப்போ வெளிவந்துள்ளன. இதற்கென கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கருவிகளில் அவைகளின் எண்ண அலைகள், உணர்வொலிகள் பதியப்படுகின்றன.

“அப்படியானால் மனிதனின் சிந்தனைக்கும், நீ கூறும் விலங்குகள், பறவைகள், மரங்கள் என்கின்ற அறிவைகளின் சிந்தனைக்கும் இடையே வித்தியாசம் இல்லையா?”

“இல்லை”

“உனக்குப் பைத்தியம் இன்றைய கணனி யுக மனித சிந்தனைக்கும் ஏனையவற்றின் சிந்தனைக்குமிடையே பாரிய இடைவெளி உண்டென்பதை சிறு குழந்தை கூடப் புரிந்து கொள்ளும். இதை

மறுப்பது குதர்க்கம்.”

“உனது அளவு கோல் பிழையானது. மனிதன் உட்பட எல்லா உயிரினங்களும் சந்தோசத்தை -ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பதற்காகவே வாழ்கின்றன. இந்த ஆனந்த வாழ்க்கைக்கு அவனது சிந்தனை உதவுகிறதா என்பதே கேள்வி. விண்வெளி மட்டும் தனது சிந்தனையை உயர்த்திச் செல்லும் மனிதன் கடைசியில் விரக்தியில் தான் வீழ்கிறான். தற்கொலை புரிந்து கொள்ளவே முயல்கிறான். இதுதான் இன்றைய மேற்குலகச் சிந்தனையின் பலனாக வெளிவருகிறது. இதைவிட, சிந்தனைக் “குறை”வான பறவைகள், விலங்குகள் ஆனந்தமாக வாழ்கின்றன. அதுதான் அளவுகோல், இதுபற்றி அல்டன் ஹஸ்லி தனது நாவல் ஒன்றில் குறிப்பிடுகிறார். “மனிதன் “பெரிய” சிந்தனையாளனாக இருந்தும் விரக்தியில் வாழ்வதேன்? இது பற்றி உளவியலாளர்கள் என்ன கூறுகிறார்கள்?”

“மேற்கின் உளவியல் துறையின் மும்மூர்த்திகளாகக் கொள்ளப்படும் பிராய்ட், அடலர், யுங் ஆகியோர் தமக்கு எட்டிய முறையில் ஒவ்வொரு காரணத்தைக் கூறுகின்றனர். பிராய்ட் விரக்திக்கு காரணம் பாலியல் கோளாறு என்பார். அடலர் மனித மேலோங்கல் வேட்கைக்கு (Will to Power) நேர்ந்த தடை என்பார். இவர்களுள் யுங் மட்டும் விரக்திக்கான காரணத்தை ஒருவனின் முற்பிறப்பு வரை சென்று பார்க்கவேண்டும் என்று கூறி, கீழைத்தேய விசாரங்களை நோக்கி ஓடிவந்தார். இன்று அது Para Psychology எனப்படும் பேர் உளவியல் அருகே சென்று நிற்கிறது.

“கீழைத்தேய உளவியல் என்ன சொல்கிறது?”

“கீழைத்தேய உளவியல் சொல்வது இதுதான்: தன் அடையாளத்தை வெளிப்பொருட்களில் மனிதன்காண முற்படும் ஒவ்வொரு சமயமும் அதன் போலித்தன்மை, அதன் நிரந்தரமின்மை சிறிது காலத்துள் தெரிய வரும்போது விரக்தி ஏற்படுகிறது. இது இறுதியில் அவனை வெளிப் பொருட்களில் இருந்து விடுவித்து உள் முகப்படுத்துகிறது?

“இப்படிச் சொல்லும் கீழைத்தேய உளவியலாளர் யார்?”

“இது இன்று நேற்றுச் சொன்னதல்ல. ஆரியர் இந்தியாவுக்கு வருவதற்கு முன்னரே வாழ்ந்தவர்களாகக் கூறப்படும் கபிலர், பதஞ்சலி போன்றோர் வழிவந்த உளவியல் சிந்தனை இது. ஐயாயிரம் வருடங்களுக்கு முந்தியது. இவர்களோடு ஒப்பிடும் போது மேற்குலகு தூக்கிக் கொண்டாடும். பிராய்ட் போன்றவர்கள் மிக அற்பமானவர்களே. ஆனால் இருசாராரும் ஒரு விஷயத்தில் ஒன்றுபடுகிறார்கள்”

“எவ்விஷயத்தில்?”

“கனவுகள் பற்றிய வியாக்கியானத்தில்”

“எப்படி?”

“ஆசைநிறைவேற்றுக் கனவு, குறியீட்டுக்கனவு என்று வரும் கனவுகள் பற்றி மேற்கும் கிழக்கும் வெவ்வேறு விதமான வியாக்கியானங்களைக் கொண்டிருந்த போதும், எதிர்வு கூறும் கனவு விஷயத்தில் ஒரே கருத்தையே கொண்டுள்ளனர். அதாவது, ஒருவன் வாழ்க்கையில் நடக்கப்போவது பற்றி முன்கூட்டியே அறிவிக்கும் கனவுகள் பற்றிய ஆய்வுகள் அவற்றை உண்மையென நிரூபித்துள்ளன.

“இதைப்பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்?”

“இதன் அடிப்படையில் பார்த்தால், மனிதன் தான் இந்த உலகில் வந்து “வெட்டிப் புடுங்குவதாகவும்”, தற்புதுமை (originalty) உடையவனாகவும், சாதனை செய்பவனாகவும் சொல்வதெல்லாம் வெற்றுத் தனமானது என்றுதான் நினைக்கவேண்டும். இவன் எப்பவோ எங்கேயோ முடிப்புப் பொருளாகி (finished product) வந்தவன் என்று தான் சொல்லவேண்டும்.

“எனக்கு இதைக்கேட்டதும் நம்ம யோகர் சுவாமி சொன்னதுதான் ஞாபகம் வருகிறது.

“என்ன சொன்னார்?”

“இதெல்லாம் எப்பவோ முடிந்த காரியம்” என்றார் அவர்.

“அவர் மட்டுமல்ல; எல்லா ஞானிகளும் இதைத்தான் வெவ்வேறு வார்த்தைகளில் சொல்லியுள்ளார்கள்”

“இது மனிதனின் சுய இயக்கத்தைப் பாதித்து சோர்வுக்குள் தள்ளிவிடுமே,”

“அதனால்தான் அவர்கள், “நானே எல்லாவற்றையும் செய்து முடிக்கிறேன்” என்ற வெற்று நினைவை விட்டுவிட்டுச் செயல்படு என்கின்றனர். (act, as you are not the doer)”

“இதனால் என்ன பயன்வரப் போகுது?”

“என்ன பயனா? முழுப்பயனும் இதில் தான் உண்டு” அவன் தொடர்ந்தான். “விண்ணான அதீத உணர்ச்சிவசப்படல், குழப்பம், அவதி எதுவும் இல்லாமல் எந்தவேலையையும் விடுபட்ட பார்வையோடு நேர்த்தியாகச் செய்து விட முடியும். நாம் பயில வேண்டிய பயிற்சிகளில் இதுவே தலையாயது.” அவன் கூறி முடித்தான்.

மரணத்திற்கு அப்பால்

“மரணம் பற்றி நீ என்ன சிந்தித்துள்ளாய்?” - நான் அவனிடம் கேட்டேன்.

“மரணம் பற்றியா?” என்று கேட்டவன் சிரித்துவிட்டுத் தொடர்ந்தான். “மரணம் என்ற ஒன்றே இன்றைய விஞ்ஞான சாதனைகளுக்கெல்லாம் பெருஞ் சவாலாக முன்னெழுந்து நிற்கிறது. இதன் பிரதிபலிப்பை மரணம் பற்றிய இன்றைய பல விஞ்ஞான ஆய்வுகள் காட்டியுள்ளன. இந்த ஆய்வுகள் அனைத்தும் “செத்தவர்களாக”க் கருதப்பட்டவர்கள் மீள உயிர்த்து வந்து கூறியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு கட்டியமைக்கப்பட்ட கோட்பாடுகளாகவே உள்ளன. காரணம், ஏனைய விஞ்ஞான ஆய்வுகள் போல், தனக்கு முன் விரியும் மரணம் என்னும் மர்மத்திரையை ஊடறுத்து, உள்நுழைந்து மனிதனால் அதுபற்றி ஆய்வை மேற்கொள்ள முடியாமல் இருப்பதே”

“இதுபற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்?” நான் துழாவினேன்.

“என்னைப் பொறுத்தவரை 20ம் நூற்றாண்டின் மிகச் சிறந்த தத்துவ மேதையான விக்கின்ஸரின் மரணம் பற்றிச் சொன்னதைத்தான் நான் உனக்குத் திருப்பிச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்” -அவன்கூறினான்.

“விக்கின்ஸ்ரின் மரணம் பற்றி என்ன சொன்னார்?” -நான் தொடர்ந்து கேட்டேன்.

“மரணம் என்பது ஒருவனுக்கு அனுபவம் அல்ல” என்பதே அவரின் கூற்று.”

“அப்படியென்றால் ?”

“மரணத்தைச் சகலரும் தம் வாழ்க்கையில் சந்தித்தே ஆகவேண்டும். ஆயினும், அது அவனுக்கு அனுபவம் அல்ல”

“ஏன்?”

மரணத்தை ஒருவன் அனுபவித்துப்பார்க்க வேண்டுமானால் அவன் சாகவேண்டும். ஆனால் செத்தபின் எப்படிப் “பார்ப்பது”? ஆகவே, அது அனுபவமல்ல; ஆகவே, இத்தகைய “நச்சுச் சுழலில்” (vicious circle) விஞ்ஞான ஆய்வு அகப்பட்டிருப்பதால் மரணம் பற்றிய ஆய்வை மேற்கொள்ளும் விஞ்ஞானிகள், கொஞ்சநேரம் “செத்துப்பார்த்து” விட்டு, உயிர்த்து மீண்டவர்களின் அனுபவங்களை நாடவேண்டியவர்களாய் உள்ளார்கள்” அவன் கூறினான்.

“இதன் மூலம் அவர்கள் அறிந்தது என்ன?” -நான்

“செத்துப் பார்த்து மீண்டவர்களின் அனுபவ விபரணைகள் யாவும் அனேகமாக ஒரேவகையானவையாக இருப்பதோடு சாவோடு மனித வாழ்வு முடிந்துவிடுவதில்லை என்பதையும் அழுத்துவனவாய் உள்ளன.”

“இதைக் கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொல்லுவாயா?”

“செத்தவுடன் தாம் தம் உடலை விட்டு வெளியே வந்து செத்துக் கிடக்கும் தம் உடலைப் பார்த்ததாகவும் தாம் தரித்திருக்கும் புதிய உடல் எந்தவித தடைகளுக்கும் ஆட்படாது, காற்றுப் போல் பெரும் வேகத்தில் செல்லக்கூடியதாக இருந்ததாகவும், இன்னும் தம் போல் ஆவி உடல் தரித்தவர்களைப் பார்த்ததாகவும், செத்துப்பார்த்துவிட்டு உயிர்த்து வந்தவர்கள் சொல்லியுள்ளனர்.”

“இது தொடர்பாக விஞ்ஞானிகள் வேறு ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளனரா?”

“ஆம் வேறு ஆய்வுகளும் அவர்களால் மேற்கொள்ளப் பட்டுள்ளன. இதற்கு உதாரணமாக அவர்கள் எலியொன்றோடு செய்த பரிசோதனையைக் கூறலாம். அதாவது, எலியொன்றை மெல்ல

மெல்லவாகச் சாகவைத்து, அப்படிச் செய்யும் போது சாகும் எலியிலிருந்து அதுபோன்று வடிவடைய இன்னொரு எலி ஒளிவடிவில் வெளியேறுவதை அவர்கள் தம் நுண்கருவிகளால் பதிவு செய்து பற்றிக் கூறியுள்ளனர்.”

“இதிலிருந்து அந்த ஆய்வை மேற்கொண்டவர்கள் கண்டறிந்த முடிவு என்ன?” நான் வெகு ஆவலோடு கேட்டேன்.

“நமது ஸ்தூல உடலுக்குச் (பௌதிக) சமமாக ஒவ்வொரு உயிருக்கும் அதைப்போன்று இன்னொரு ஒளியுடல் (சூக்கும) இருப்பதை அது நிரூபிக்கிறது என்பதை உணர்கிறார்கள்” -அவன் சொன்னான்.

“அப்படியானால், இதன் மூலம் சாவுக்குப்பின்னர் நமது உயிர் இன்னொரு உடல் மூலம் தன் வாழ்வைத் தொடர்கிறது என்று கூறலாமா?” நான் கேட்டேன்.

“அப்படி நினைப்பதில் தப்பில்லை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்” என்று அவன் இழுத்தான்.

“இதை ஏற்றுக் கொள்ளும் பட்சத்தில் இதை வலுப்படுத்துவது போல் சில தர்க்கரீதியான வாதங்களை முன்வைக்கலாம் என்று நான் நினைக்கின்றேன்” - நான் சொன்னேன்.

“என்ன தர்க்கரீதியான வாதங்கள்?” -அவன் கேள்வி, விளக்கத்தைக் கோரியது.

“அதாவது சகலபொருளும் ஜடப்பொருளால் ஆக்கப்பட்டவையென்றால், ஜடப்பொருளின் இறுதி வடிவமாக, அதன் சக்தியாக மனித சிந்தனையே கொள்ளப்படுகிறது. மனம் என்பது மனித சிந்தனையின் கூட்டுவடிவமே. ஒருவனது உயிர் அவனது ஸ்தூல உடலை விட்டு நீங்கும் பட்சத்தில் அது தனது சிந்தனையின் - மனதின் கூட்டுவடிவ - உடலில் சஞ்சரிக்கிறது எனலாம், இல்லையா?”

“எப்படி?”

“சிந்தனைதான் நாம் ஜடப் பொருளாகக் கொள்பவற்றின் மிக நுண்ணிய, மிகச் சிறந்த (finest) வடிவமாகும் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அப்படியெனின், ஸ்தூல ஜடத்தால் ஆக்கப்பட்ட உடலே இன்று ஆகக் குறைந்தது 70 வருட கால வாழ்க்கை வட்டத்தைக் கொண்டுள்ளது என்றால் அதன் மிகச் சிறந்த நுண்ணிய வடிவின் வார்ப்பான மனம் இன்னும் கனகாலம் நிலைத்திருக்கக் கூடியது

என்பதை மறுக்கமுடியாது. ஆகவே இறந்தவர்கள் என்பவர்கள் மரணம் மூலம் அறுபட்ட தம் ஸ்தூல வாழ்க்கையை இந்த மனதின் ஒளியுடலில் தொடர்கின்றனர் என்பதையும் மறுக்கமுடியாது, இல்லையா? இது இன்னும் மனம் பற்றிய தர்க்க வியாக்கியானங்களுக்கு இட்டுச் செல்கிறது எனலாம்”

“நீ சொல்ல வருவது புரிகிறது. சிந்தனையின் ஒன்று குவிப்பே மனமாக இயங்குகிறது. இந்த ஒன்று குவிப்பு, சக்தி மிக்க மன ஆற்றலை வெளிப்படுத்துகிறது. அப்படித்தானே சொல்ல வருகிறாய்?”-அவன்.

“ஆம்” -நான் தொடர்ந்தேன். “இந்த மன ஆற்றலை ஒன்று குவிப்பதன் மூலம் பல அற்புதங்களை இன்று பலர் செய்து காட்டுகின்றனர். இன்று எல்லோருக்கும் அறிமுகமான யூரி கெல்லர் என்பவன், தன் மன ஆற்றலைக் கொண்டு இரும்பை வளைக்கிறான். மேசையில் உள்ள பொருட்களை அசைக்கிறான் என்றால் அதன் சக்தி, அபரிதமானது என்பதை நாம் உணரலாம். இன்னும் வானில் கவிந்துள்ள முகில்கூட்டத்தையும் கலைக்கக்கூடிய வல்லமை உடையவர்களின் செயல் பற்றியும் நான் கேள்விப்பட்டுள்ளேன். இதன் அடுத்த கட்டந்தான், இந்த மன ஒன்று குவிப்பைக் கொண்டே தமது உடலையே உடுப்பைக் களைவது மாதிரி களைந்துவிட்டு யோகிகள் “கூடு விட்டு கூடு பாய்கின்றனர்” என்னும் ஆற்றலின் வெளிக்காட்டலாகும். யூரி கெல்லரின் ஆற்றலை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளுவோமாயின், யோகிகளின் இந்தக் கூடுவிட்டு கூடு பாய்தலையும் ஏற்றுக்கொள்ளவே வேண்டும். இப்படித் தன் உடம்பையே ஒருவன் கழற்றி விடுவதற்கு சாதகமாய் இருப்பது எது என நினைக்கிறாய்?”

“ஒருவன் தன் உடலையே கழற்றி விடுகிறான் என்றால் அப்படிச் செயலாற்றுவதற்கு அவனது ஸ்தூல உடம்புக்கு அப்பாலான இன்னொரு உடம்பில் நின்றேதான் இதைச் சாதிக்கலாம் என்பது தானே உனது விவாதம்?” அவன் திருப்பிக் கேட்டான்.

“சரியாகச் சொன்னாய்” என்றேன் நான்.

“அப்படியென்றால் இந்த விவாதம் இந்தக் கட்டத்தில் தமது மனதின் ஆழங்களைக் கண்டதாகக் கூறும் ஆத்மஞானிகளின் அனுபவ வெளிப்பாடுகளுக்கு தவிர்க்க முடியாத வகையில் நம்மை இட்டுச் செல்கிறது, இல்லையா?” என்றான் அவன்.

“எங்களை மட்டுமல்ல; மரணத்தின் பின் மனிதனுக்கு என்ன நடக்கிறது என்பதை ஆய்வு செய்யும் விஞ்ஞானிகளையும் இது அங்கேதான் இட்டுச் செல்கிறது. அவர்கள் முன்னர் தமது

“விஞ்ஞானப் ”பார்வை”யால்” “மூடநம்பிக்கைகள்” என்று ஒதுக்கிய ஆவிகள் நடமாட்டம், பேய், பிசாசுகள், தேவதைகள் நடமாட்டம் என்று காலம் காலமாக சாதாரண மக்களால் நம்பப்பட்டுவந்த விஷயங்களில் உண்மை இருப்பதாகக் கூறத் தொடங்கியுள்ளனர். அதனால், இவர்கள் இவற்றில் உள்ள உண்மை, பொய்களை அறிய ஆத்மஞானிகளின் அனுபவங்களை நாடி வருகின்றனர்”- நான்

“ஆத்மஞானிகள் என்ன கூறியுள்ளனர்?” அவன் கேட்டான்.

“அவர்கள் கூறிய அனுபவங்களில் இருந்து நாம் பின்வருமாறு சிலவற்றை அனுமானிக்கலாம். அதாவது, இறந்து போவோர் எல்லாரும் ஒரேவிதமான சூக்கும் உடலை (மனமான ஒளியுடலை) தரிப்பதில்லை. அதிலும் பலவகையறாக்கள் உண்டு” என்று நான் கூறி முடிப்பதற்குள் “ஏன்?” என்று நண்பன் குறுக்கிட்டான்.

“அதுதான் முக்கியம். பூமியில் ஒருவன் எவ்வாறு எந்தத் தளத்தில் வாழ்ந்தான் என்பதைப் பொறுத்தே அவன் இறந்தபின் தரிக்கப் போகும் உடல் அமைகிறது” என்று நான் கூறி முடிப்பதற்குள் “எப்படி, அதைக் கொஞ்சம் விளக்கு” என்றான் அவன்.

“ஜடநிலையிலிருந்தே உயிர்கள் தோன்றின என்கிறது விஞ்ஞானம். இந்த ஜடநிலையிலிருந்து உயிர்கள் தோன்றியது. பின்னர் உயிர் நிலையிலிருந்து மனநிலைக்கு வளர்கின்றன. மனநிலைக்கு வளர்ந்தால் மட்டும் போதுமா? அதிலிருந்து அறிவும் பண்பும் பெற்று வளர்கின்ற மனித உயிர்கள் உலகின் ஜனத் தொகையின் ஒப்பீட்டளவில் மிகக் குறைவே. ஒருவன் மனிதனாக வாழ்ந்தாலும் தான் விட்டு வந்த ஜடநிலையின் நுண்ணுணர்வற்ற மந்த குணமுடைய ஜடமாக வாழ்கிறான். இன்னொருவன், தான் விட்டுவந்த ஜடநிலையினதும் உயிர் நிலையினதும் எச்ச சொச்சங்களிலேயே வாழ்கிறான். உயிர் நிலையின் தீவிர ஊடாட்டம் இருந்தாலும் நுண்ணுணர்வற்ற காம, குரோத இயல்புக்கங்களிலேயே வாழ்கிறான். இன்னும் சிலர் மனநிலைக்கு வளர்ந்தாலும் அதிகாரம், ஆணவம், பொறாமை, புகழ் என்கின்ற மனதின் அடிநிலையிலேயே கிடக்கிறார்கள். வெகுசிலரே அன்பு, பண்பு, அறிவு என்கிற மனதின் உயர்நிலையில் வாழக்கூடியவர்களாக இருக்கின்றனர். மனதையும் கடந்து வாழும் நிலையும் இருக்கிறது. இது தற்போதைக்கு ஒரு சில யோகிகளாலேயே சாத்தியப்படுகிறது. இதன் அடிப்படையில் பார்க்கும் போது, ஒருவன் சாகும் போது எந்தவகையான மனத்தளங்களில் நிற்கிறானோ அந்த வகையான சூக்கும் மன

உடல்களையே அவன் செத்தபின் தரித்துக் கொள்கிறான். ஒருவன் உயிரோடு இருக்கும் போதே அவன் உடலைச் சுற்றி வெளியே வீசும் கருமையான, செம்மையான நீலமான மஞ்சளான ஒளிவட்டங்கள் (aura) அவன், எத்தகைய மனத்தளங்களில் சஞ்சரிக்கிறான் என்பதை. காட்டும். மனவளர்ச்சியில் சிறிது முன்னேறியவன் கண்களுக்கு மிக எளிதாக இது புலப்படும். இவைகள் மூலம் நாம் எதை அறிந்து கொள்கிறோம்?" -நான் கேட்டேன்.

"நீ எதைச் சொல்ல வருகிறாய் என்று எனக்கு விளங்குகிறது. அதாவது, நமது ஸ்தூலமான கண்களுக்குப் புலப்படாத தளங்களில் மனோசக்தியின் படிநிலைகள் உள்ளன என்பதோடு, அந்தந்தத் தளங்களில் "ஜீவிக்"கின்ற மனோவுடல் தாங்கிய உயிர்கள் உள்ளன என்பதைத்தானே சொல்ல வருகிறாய்?" -அவன்.

"அதேதான்" ஆகவே, ஒருவன் இறந்தால் அவன் மனதின் பக்குவத்துக்கேற்ப அதற்குரிய தளங்களில் சஞ்சரிக்கிறான். அவன் பக்குவத்துக்குரிய சூக்கும் உடல் அவனுக்குச் சித்திக்கிறது. மகாயோகி அரவிந்தர் தான், மகா சமாதி அடையும் காலத்தில் பின்வருமாறு கூறினார்:

"நான் மீண்டும் இவ்வுலகு திரும்பும் போது இந்த உலகின் உபாதைகளுக்குட்படாத சக்திமிக்க உடலோடு வருவேன்." இப்படி அவர் கூறியது "எதைச் சுட்டுகிறது என்று நீ நினைக்கிறாய்?" என்று மீண்டும் நான் கேட்ட போது, அவன் லேசான புன்னகையோடு பின்வருமாறு கூறினான்.

"மரணம் மனித வாழ்வின் முடிவல்ல. உயிர் பல தளங்களில், அத்தளங்களுக்குரிய பல உடல்களில் ஜீவிதத்தைத் தொடர்கிறது என்பதையே."

குற்றமும் தண்டனையும்

"ஒருவனுக்கு மரண தண்டனை வழங்குவது பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்?" - நான் என் நண்பனைக் கேட்டேன்.

"ஒருவனுக்கு மரண தண்டனை கொடுப்பது இருக்கட்டும். உனக்கே நீ மரண தண்டனை கொடுக்க முடியாது. அதாவது உனக்கு தற்கொலை செய்து கொள்ளவே உரிமை இல்லை என்பது உனக்குத் தெரியுமா?" அவன் பகிடியாகவே எதிர்க்கேள்வி போட்டான்.

"இதன் அடிப்படை என்ன?" -நான்.

"எதையும் அழிப்பதற்கு ஒருவனுக்கு உரிமை இல்லை" - அவன் பதில் இறுத்தான்.

"அப்போ யாருக்கு உரிமை இருக்கு?" - நான்.

"ஒருநாட்டை காப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்ட அரசு இவை பற்றிய சட்டங்களை வகுத்துள்ளது. ஒருவன் தற்கொலை முயற்சியில் ஈடுபட்டு பிடிபட்டால் அரசு அவனைக் குற்றவாளியாகக் காண்கிறது. ஆனால், இதே அரசு தான் ஒருவன் இன்னொருவனை சதி செய்து கொலை செய்தால் அவனுக்கு மரண தண்டனை வழங்கவும் முன்வருகிறது. ஆனால்...."

"என்ன ஆனால்...?"

“இன்றுள்ள முதலாளித்துவ ஜனநாயக நாடுகளில் இந்த மரண தண்டனை, நீதிபதியினாலோ சட்டத்தினாலோ தற்போக்கான ரீதியில் இடம் பெறுவதில்லை. மிக அருந்தலாகவே இத்தண்டனை வழங்கப்படுகிறது. அதைக்கூட நிகழ்த்த விடாமல் பார்ப்பதற்கு நீதிபதிக்கு இருக்கும் வாய்ப்பு, Benifit of the Doubt என்ற சலுகையைப் பாவிப்பதாகும். அதாவது குற்றம் செய்தவனுக்கு எதிராக முன்வைக்கப்படும் சாட்சிகளின் நிரூபணத்தில் சந்தேகம் ஏற்பட்டால் அச் சந்தேகங்களின் நன்மையெல்லாவற்றையும் எதிரிக்கு அளித்து அவனைக் குற்றத்திலிருந்து தப்ப வைப்பதாகும். இவற்றையும் மீறி தண்டனை வழங்கப்படும் பட்சத்தில் அதைத் தவிர்ப்பதற்கு கருணை மனுக்கள் என்று பலவகையான இடைச்செருகல்களும் புகுத்தப்பட்டுள்ளன. இவையெல்லாம் எதைக் காட்டுகின்றன தெரியுமா?” அவன் இடைநிறுத்தி என்னைக் கேட்டான்.

“ஒரு உயிரை அழிப்பதை விட காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற முனைப்பின் வெளிக்காட்டலே இது. அதனால்தான் இன்று பல நாடுகள் மரணதண்டனை வழங்குவதை இடைநிறுத்தியுள்ளன, இல்லையா?” -நான்.

“ஆனால் இந்தச் சட்டங்கள் எல்லாம் ஒரேமாதிரி எல்லா நாடுகளிலும் இருப்பதில்லை” அவன் தொடர்ந்தான், “சில நாடுகளில் கொலைக் குற்றத்திற்கு மட்டுமல்ல சிறுசிறுகளவு, பொய் போன்றவற்றுக்கே மிகக் குருமான தண்டனைகள் கொடுக்கப்படுகின்றன. உதாரணமாக, மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் சிறு சிறு களவு போன்றவற்றுக்கே கையை வெட்டுதல், விரல்களை கொய்தல் போன்ற தண்டனைகள் உண்டு.”

“இத்தகைய தண்டனைகளை ஏன் அவர்கள் விதிக்கின்றனர்?” - நான்.

“கொடூரமான தண்டனைகள் மூலம் குற்றச் செயல்களை இல்லாதொழிக்கலாம் என அந்த நாடுகள் நம்புகின்றன. இத்தகைய தண்டனைகள் கொடுக்கப்படும் நாடுகளில் குற்றச்செயல்கள் குறைந்தே உள்ளன. உதாரணமாக, இந்த மத்திய கிழக்கு நாடுகளில் தொழுகை நேரத்திற்கான அழைப்பு வரும்போது, திறந்த கடைகள் திறந்தவாறே இருக்க தொழுகைக்குப் போகின்றனர். எந்தக் களவும் நேர்வதில்லை. ஆகவே; இத்தண்டனைகள் குற்றச் செயல்களை குறைத்துத்தான் உள்ளன” என்று கூறிய அவன், இதை இன்னோர் கோணத்திலும் பார்க்கலாம் என்றான்.

“என்ன அது?”

“உதாரணமாக; இலங்கையை எடுப்போம். இங்கே மரண தண்டனை இல்லாது செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆனால், மரண தண்டனையை விலக்கிய பின்னர் இங்கே கொலைக் குற்றங்கள் படுமோசமாக அதிகரித்துள்ளதாக புள்ளி விபரங்கள் கூறுகின்றன. அண்மையில் இலங்கையரை மணம் முடித்த மும்பாய் பெண் ரீட்டா ஜோன் இலங்கை வந்திருந்த போது, அவரது கணவனைத் தாக்கிவிட்டு அவரைக் கடற்கரையில் வைத்துக் கடத்திச் சென்று வன்புணர்வு செய்து கொலை செய்த இளைஞர்கள் நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தப்பட்ட போது, எந்தவித பயத்தாலும் பீடிக்கப்படாது, எல்லாவற்றையும் வெகு அனாயாசமாகவே எடுத்து நின்றதைப் பார்க்கும் போது இத்தகையவர்களை மேலும் வளரவிடாமல் செய்வதற்கு மரண தண்டனைதான் வழி என்றால் நீ ஏற்றுக் கொள்ளுவாயா?” அவன் கேட்டு விட்டு என்னை ஒருவிதமாகப் பார்த்தான்.

“இவ்வாறு தண்டனை வழங்குவதன் மூலம் கொலைக் குற்றங்களைக் குறைக்கலாம் என நம்பும் சமூகம் ஆரோக்கியமானது என எண்ண வைக்கிறாயா?” -நான் திருப்பிக் கேட்டேன்.

“ஏன் அப்படிக் கேட்கிறாய்?” அவன்.

“நீ மேலே குறிப்பிட்ட கொலைக் குற்றங்களுக்கு அஞ்சாதவர்கள் உருவாகும் சமூகம் பற்றிச் சிந்தித்தாயா?” நான் தொடர்ந்தேன். “ஏன் இவர்கள் உருவாகிறார்கள்? எத்தகைய அரசு இவர்களை உருவாக்குகிறது? ஒருவனிடம் செல்வமெல்லாம் குவிந்திருக்க, இன்னொருவன் ஒருநேரச் சாப்பாட்டுக்கே வழியின்றி தவிக்கும் சமூகமல்லவா இது? ஒருவன் பணம், சாதி, இனம், கல்வி என்பவற்றை வைத்துக்கொண்டு அதிகாரம் செய்ய அது மறுக்கப்பட்டோர் துன்பப்படும் சமூகமல்லவா இது? இந்த நிலையில் குற்றச் செயல்கள் ஏன் மலியாது? குற்றச் செயல்களுக்கு எதிராக அரசு இயற்றும் தண்டனை என்பது, இந்த அதிகாரத்தில் உள்ளவர்களைக் காப்பாற்றும் தண்டனைதானே?”

“அப்படியானால் சோஷலிஸ அரசு இதற்குத் தகுந்த பரிகாரம் என்று சொல்ல வருகிறாய் போல இருக்கு?” என்று கேள்வி கேட்டுவிட்டுச் சிரித்த அவன் தொடர்ந்தான்: “சோஷலிஸத்தை” கட்டிக் காத்த சோவியத் யூனியன் உடைபட்டதற்கு பின்னர் நடந்தது என்ன? அங்கு நிகழ்ந்த, நிகழும் குற்றச் செயல்கள் மிகப் பயங்கரமானவை. 70 வருட கால சோஷலிஸப் பயிற்சியே மக்களைத் திருத்தவில்லை என்றால்...”

“சோவியத் யூனியனை உண்மையான சோஷலிஸ நாடாக எடுக்க முடியாது. இடையில் புகுந்த ஸ்ராலினால் “நலம் எடுக்கப்பட்ட” சம-

மு. பொன்னம்பலம்

தர்மம் அது. அங்கு சோஷலிஸமே தண்டனையாக மக்களுக்கு வழங்கப் பட்டது. இயல்பான புரட்சியும் வளர்ச்சியுமே ஆரோக்கியத்தைத் தருவது” -என்று நான் முடிக்க முன்னரே அவன் குறுக்கிட்டான்;

“இது வெறும் கற்பனா வாதம். இதைவிட நடைமுறைக்கு வருவோம். மேற்குலக, முதலாளித்து ஜனநாயக நாடுகளில் உள்ள புத்திஜீவிகள் பலர் மரணதண்டனைக்கு எதிராகக் குரல் கொடுத்துள்ளனர். ஆர்தர் கோய்ஸ்வர் சாத்தர், காழு, பேட்ரண்ட் றஸல் போன்றவர்கள் இதில் முக்கியமானவர்கள்”-

“அவர்கள் என்ன கூறுகிறார்கள்?” -நான் ஆவலோடு கேட்டேன்.

“இது மிக அநாகரிகமான செயல்; என்பது அவர்கள் கருத்து. பெரிதாக முன்னேறிவிட்டதாகக் கூறும் நாங்கள் கொலைக் குற்றவாளிக்கு மரணதண்டனை அளிப்பது வெட்கக்கேடான செயல் என்றும், இன்னும் ஆழ்நிலைகளில் நாம் எம் மிருக எச்சங்களில் இருந்து விடுபடாமையுக்கு இது சான்று என்றும் அவர்கள் கூறுகின்றனர். முன்னர் மரணதண்டனை மக்கள் பார்த்திருக்க அவர்கள் முன்னிலையில் பகிரங்கமாக நடைபெற்றது. இன்றும், இது சில பின்தங்கிய சமூகங்களில் நடைபெறுகிறது. இவ்வேளைகளில், இதைப் பார்த்திருப்போர் பலர் மனநோயாளிகளாக மாறியிருப்பதை இப் புத்திஜீவிகள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர்.”- அவன் கூறினான்.

“சார்ள்ஸ் டிக்கன்ஸ் எழுதிய “ஒலிவர் ருவிஸ்” “நாவலில் வரும் வில்லன்களில் ஒருவனான பஜின் (Fagin) என்ற under world நபரை பகிரங்கமாகத் தூக்கிலிட்ட போது, பார்த்திருந்த மக்கள் சந்தோச ஆரவாரந்தானே செய்தார்கள்?” நான் கேட்டேன்.

“அது நமது “கல்கி” ஆகியோர் பின்பற்றிய நாடக பாணிக்கதை. இங்கிலாந்தில் Cromwel ஆட்சிக்கு வந்த காலத்தில் பகிரங்கமாக கிலட்டின் தண்டனைக்குள்ளான சார்ள்ஸ் மன்னனைப் பார்த்த போது, அவனை வெறுத்தவர்களே அக்கொலை கண்டு அவலமுற்றதை வரலாற்றாசிரியர்கள் பதிவு செய்துள்ளனர். காழுவால் எழுதப்பட்ட “அந்நியன்” மரணதண்டனைக்கு எதிரான நாவலாகவே கொள்ளலாம். அதில்வரும் கதாநாயகன் ஒரு அராபியனைக் கொலை செய்கிறான். அதற்கு அவன் கூறும் காரணம்; தன் கண்ணில் சூரிய ஒளி ஏற்படுத்திய அசௌகரியமே என்று. இது பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்?” அவன் கேட்டான்.

“அவன் ஒரு மனநோயாளி” -நான் கூறினேன்.

“அவன் அப்படி அல்ல என்றுதான் ஆசிரியர் காட்டுகிறார். அப்படி அவனை ஒரு மனநோயாளியாகக் கொண்டாலும், மனநோயாளிக்குத் தூக்குத்தண்டனை அளிப்பது சரியா?” நான் முன்பு குறிப்பிட்ட மும்பாய் அழகி ரீட்டா ஜோனைக் கொலை செய்த சிங்கள இளைஞர்களும் சரி, இன்னும் மேல்தட்டுச் சமூகங்களில் தனது மனைவிமாரையே கொலை செய்யும் கணவன்மாரும் சரி கணவன்மாரையே கொலை செய்யும் மனைவிமாரும் சரி ஒருவித மனநோயாளிகளே.

Hanged by the neck என்ற ஆய்வு நூல், அனேகமான கொலைகாரர், மனநோயாளிகள் என்றே கூறுகிறது. இவர்களை மரணதண்டனை மூலம் சாகடிப்பது சரியா? இது, தண்டனை கொடுக்கும் நமது மனநோயையும் மனக்குரூரத்தையும் “பழிக்குப்பழி” என்ற ஆதிவாசிகளின் போக்கிலிருந்து நாம் விடுபடாமையையும் - தான் காட்டும். இவர்களை ஆரோக்கியப் படுத்துவதுதான் நமது தண்டனையாக இருக்கவேண்டும். அதுவே, மனித தர்மம் என்பதே இன்றைய புத்திஜீவிகளின் கருத்து” அவன் சொல்லிவிட்டு என்னைப் பார்த்தான்.

“அப்படியானால் அரசியல் கோட்பாடுகளுக்காக கொலையில் ஈடுபடுபவர்கள் எந்த வகையைச் சார்ந்தவர்கள்? அவர்களும் மனநோயாளிகளா? உதாரணமாக, அலிப்பூர் வெடி குண்டு வழக்கில் குற்றவாளியாகக் காணப்பட்ட அரவிந்தர், அவர் சகோதரர் மற்றும் இளைஞர்கள் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” -நான் கேட்டேன்.

“இந்தியர்களிடம் கேட்டால் அவர்கள் சுதந்திர வீரர்கள் என்பார்கள். ஆங்கில ஏகாதிபத்தியவாதிகளோ அவர்கள் கொலை வெறிபிடித்த - இது ஒரு மனநோய்? - பயங்கரவாதிகள் என்பார்கள். இவர்களுக்கு மரணதண்டனை வழங்கவேண்டும் என்பதும் கூடாது என்பதும் அவனவன் சார்புநிலையைப் பொறுத்தது. இல்லையா? இதில் சரி, பிழை, சுதந்திரம் பற்றிய ஆய்வாகத் தொடரும்” என்று கூறிய நண்பன் பின்வருமாறு கூறி முடித்தான். “அதனால்தான் சொல்கிறேன். மொத்தத்தில் மரண தண்டனை இன்றைய நாகரிக உலகிற்குச் சரிவராத ஒன்று. மரண தண்டனை பெற்றவர்களின் மனம்படும் பாட்டை அறிய வேண்டுமானால் “தூக்கிலிடப்பட்ட எழுவர்” என்ற புரட்சிக்கு முந்திய ரஷ்ய சிறுகதையை அல்லது ஆர்தர் கோய்ஸ்வர் எழுதிய “சாவோடு சம்பாஷணை” என்ற உண்மை வரலாற்று நூலைப் படிக்க வேண்டும். அவற்றைப் படித்தால் மரண தண்டனை என்பது மனிதனை காட்டுமிராண்டியாக்குவதாகவேபடும்”.

விபச்சாரம்

“நீ ஒரு வேசியின் மகன் என்று நான் கூறினால் நீ கோபப்படுவாயா?” - நான் எனது நண்பனைப் பார்த்துக் கேட்டேன்.

“இல்லை, உன்னைக் கட்டிக் கொஞ்சி சந்தோசப்படுவன்” என்று முகத்தை இறுக்கிக் கொண்டு கூறிய நண்பன், “இந்த மாதிரி விழல் கேள்விகள் கேட்டு என்னிடம் அறையைக் கிறையை வாங்கிக் கொள்ளாத” என்றான் ஒரு வித ஆத்திரத்தோடு.

“ஆத்திரப்படாதே, எனக்கும் என் அம்மாவின் தூய்மையைப் பற்றிப் பேசமுடியாது. அப்படித்தான் ஒவ்வொருவருக்கும். எல்லாருக்கும் தம் தாய்மார் அப்பழுக்கற்றவர்கள் என்ற நினைப்புத்தான். ஆனால், எனது பிரச்சினை அதுவல்ல” - நான் விளக்க முற்பட்டேன்.

“உனது பிரச்சினை என்ன?” - அவன்.

“ஏன் பெண்கள் கற்பென்ற ஒன்றைப் பேண வேணும்? ஏன் அவர்கள் அதற்கு எதிர்மாறாக இயங்கக்கூடாது?” - நான்.

“அது நமது ஒழுக்கத்திற்கு எதிரானது. அப்படி அவர்கள் இயங்கினால் நமது ஒழுக்கங்கள் கெட்டுப்போகும். அதன் வழிவரும் பண்பாடு கெட்டுப்போகும்” - அவன்.

“இந்த ஒழுக்கமும் பண்பாடும் நாம் ஏற்படுத்தியது தானே? இது ஆண்கள் ஏற்படுத்திய பண்பாடாக இருக்கவேணும். அதனால்தான் பெண்களிடம் எதிர்பார்க்கும் ஒழுக்கத்தை ஆண்களிடம் எதிர்பார்ப்பதில்லை. ஆனால் நான் சொல்ல வருவது இதையல்ல.” - நான்.

“நீ சொல்ல வருவது எதை?” - அவன் கேட்டான்.

“உனக்குத் தெரியுமா. நாங்கள் பெண்களிடம் எதிர்பார்க்கும் கற்பைப் புறக்கணித்து தன் மனைவியையே தன்னை நாடி வந்த சிவனடியார்களுக்கு இன்பமளிக்கப் பணித்த நாயனாரைப் பற்றி?” - நான்.

“ஓம் தெரியும்.”

“அப்படியானால், இந்த நாயனார் கற்பைவிட மேலானதாகக் கொண்ட ஒழுக்கம் எது என்று நினைக்கிறாய்?”

“அவர் தனது துறவொழுக்கத்தின் மேன்மையைக் காட்டினார்” - அவன் விளக்கினான்.

“அப்போ துறவொழுக்கம் எல்லா ஏனைய ஒழுக்கங்களையும் விட மேலானதா?” - நான் கேட்டேன்.

“நீ என்ன நினைக்கிறாய்?” - அவன் என்னைத் திருப்பிக் கேட்டான்.

“ஓம், என்னைப் பொறுத்தவரை துறவுதான் எல்லாவற்றையும் விட மேலான ஒழுக்கம். காரணம், அதன் அடுத்த பக்கம் பொதுமை. உண்மையான பொதுவுடமையின் மலர்ச்சி இங்கு - தான் ஆரம்பிக்கிறது. இந்த மன ஒழுக்கம் இல்லாதவரையும் எத்தனை பெருந்தத்துவக் கோட்பாடுகள் போட்டாலும் பொதுவுடமை மலரப் போவதில்லை” - நான் கூறினேன்.

“இதற்கும் ஏனைய ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளுக்கும் உள்ள தொடர்பு என்ன?”. அவன் மிகப் பொருத்தமாகவே கேட்டான்.

“ஏனைய ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளும், இதனோடுதான் சம்பந்தப்படுகின்றன” - நான்.

“எப்படி?” - அவன்

துறவுக்கு எதிரானது சுயநலம். மனிதன், தான் துறக்க விரும்பாதவற்றில் மிகச் சுயநலமிக்கவனாக இருக்கிறான். அந்தச் சுயநலத்திலிருந்தே அனைத்துத் தீயவையும் உயிர்பெற்று விழித்துச் செயல்படு

மு. பொன்னம்பலம்

கின்றன. கொலை, கொள்ளை, பாலியல் வன்புணர்வு, காமம், கோபம், குரோதம், கொடுங்கோன்மை என்று அனைத்தும் இதிலிருந்தே கருக்கொள்கின்றன.” -நான் விளக்கினேன்.

“இந்த இடத்தில் விபச்சாரத்தை எப்படிப் பார்ப்பாய்?” -நண்பன் நமது ஆரம்ப விஷயத்திற்கு திரும்பவும் வந்தான்.

“வறுமையின் காரணத்தினால் தன் உடலை விற்பவளை இன்றைய சமூகம் விபச்சாரி என்கிறது. ஆனால், அவள் விபச்சாரி அல்ல. இந்தச் சமூகம் உண்மையான பொதுமைக் (சோஷலிசம்) கோட்பாடுகளைக் கடைப்பிடித்திருந்தால் அவள் அந்நிலைக்குள்ளாகியிருக்கமாட்டாள். உண்மையில், இன்றைய சீரழிந்த சுரண்டல் சமூகத்தின் பக்கவிளைவே அவள். இந்நிலையில் விபச்சாரம் என்பது வேறு மட்டங்களில்தான் முழுமூச்சோடு இயங்குகிறது” - நான்.

“நீ எதைச் சொல்கிறாய்?” -அவன் விளக்கங் கோரினான்.

“இந்த உளுத்துப்போன சமூகத்துக்கு எதிராகப் போர்க்குணம் கொள்ளாது தனது சொந்த நலன்களைப் பார்ப்பதற்காக தன் எழுத்தின் மூலம் இச்சமூகத்திற்கு முண்டு கொடுப்பவன் தன் எழுத்தை விபச்சாரம் செய்கிறான். தன் நலம் பேண இச்சமூகத்துக்கு தன் அறிவை முண்டு கொடுக்கும் புத்திஜீவி தன் அறிவை விபச்சாரம் செய்கிறான். இச்சமூகத்துக்கு தன் உழைப்பின் மூலம் முண்டு கொடுக்கும் தொழிலாளி தன் தொழிலை விபச்சாரம் செய்கிறான். தமது சமூகத்தின் விடுதலைக்காக ஓர் சமூகம் போராடிக் கொண்டிருக்கும் போது, அச்சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தம்மை அடக்கியானும் அரசுக்கு முண்டு கொடுப்பதன் மூலம் தமது முழுவாழ்க்கையையே விபச்சாரம் செய்கின்றனர். இத்தகைய பல மட்ட விபச்சாரங்கள் மூலம், கைவிடப்பட்ட நிலையில் தன் உடலை விற்கவேண்டிய நிலைக்கு வந்த பெண் விபச்சாரியல்ல. இந்தச் சமூகத்தால் கைவிடப்பட்ட கண்ணகி” - நான் விளக்கினேன்.

“அப்போ உடல் ரீதியான விபச்சாரம் இங்கு நடைபெறவில்லையா?” -அவன் விடுவதாய் இல்லை.

“ஏன் இல்லை? வீட்டில் கட்டிய மனைவி சிலைபோல் இருக்க, தன் சுயநல மன விகாரங்களால் பிறபெண்களோடு சோரம் போகிறவன் தன் உடலை விபச்சாரம் செய்கிறான். அவ்வாறே, வீட்டில் கணவன் இருக்க தன் சுயநல வேட்கைகளுக்காகவும், சௌகரியங்களுக்காகவும் பிற ஆண்களோடு சோரம் போகிறவன் தன் உடலை

விபச்சாரம் செய்கிறான்” இந்நிலையில் வயிற்றுப்பசியைத் தீர்க்க விபச்சாரம் செய்பவன் உண்மையில் விபச்சாரியல்ல” நான் மேலும் விளக்கினேன்.

“நீ சொல்வதைப் பார்த்தால் நாம் அனைவரும் ஒருவித விபச்சாரச் சூழலால் பீடிக்கப்பட்டிருப்பது போலல்லவா தெரிகிறது?”

“ஓம். இதற்குக் காரணம் நமது அரசே விபச்சாரம் தான் செய்து கொண்டிருக்கிறது. எப்படி பலர் எழுத்தாளர்கள் என்றும், புத்திஜீவிகள் என்றும், தொழிலாளர்கள் என்றும், குடும்பஸ்தன் என்றும், குடும்பப் பெண் என்றும் கூறிக்கொண்டு அதன் போர்வையில் விபச்சாரம் செய்கிறார்களோ அவ்வாறே நமது அரசும் ஜனநாயகம் என்ற போர்வையில் விபச்சாரம் - தான் செய்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே இந்த நிலையில்....” என்று நான் இழுத்தேன்.

“இந்த நிலையில் என்ன?” -அவன் தூண்டினான்.

“இந்த நிலையில் அல்குலைச் சுற்றியும், ஆண்குறியைச் சுற்றியும் ஒழுக்க வேலிகள் கட்டியெழுப்புவது பத்தாம் பசலித்தனம்” - நான்.

“அப்போ இதற்குப் பரிகாரம்?” -அவன்.

“விடுபட்ட பார்வையும் அதன் வலுவில் வரும் புரட்சியுமே பரிகாரம்.”

“அதாவது, துறவுக்குரிய விடுபட்ட பார்வையே எல்லாப் புரட்சிக்கும் தயாரான நிலை. இனிவரும் ஒழுக்கம் என்பது இந்தப் புரட்சி நிலைதான்” - நான் அழுத்தி விட்டு “இப்புரட்சி மூலம் எல்லா விபச்சாரங்களையும் ஒழிக்கலாம்” என்று கூறி முடித்தேன்.

மனிதன் உயிர் வாழ முக்கினால் சுவாசிக்கிறான்.
மீன்கள் தம் தாடையால் (gills) சுவாசிக்கின்றன.
மனித இனக்கூட்டமோ தாம் மகிழ்வுடன் உயிர் வாழ.
தம் சுதந்திரத்தை தமது மொழி, தமது மண், கலை கலாசாரத்தின்
மூலமாகச் சுவாசிக்கிறது.

6. சுதந்திரம்
7. தமிழ்த் தேசியம்
8. தமிழர் பண்பாடு
9. கடக்கப்படவேண்டிய கட்டுக்கள்
10. சுந்தர்ப்பவாதம்
11. காந்தியமும் மார்க்சீயமும்

சுதந்திரம்

“சுதந்திரம் சுதந்திரம் என்று அலட்டுகிறீர்களே, சுதந்திரம் என்றால் என்னவென்று விளக்குவாயா?” என்று என் உள் விமர்சகன் என்னைச் சீண்டினான்.

“தயவு செய்து அலட்டாமல் இரு. நான் கொஞ்சம் சும்மா இருக்க விரும்புகிறேன்” - நான் எரிச்சலோடு பதிலிறுத்தேன்.

“சும்மா இருக்க விடமாட்டேன். எனக்கு அவசரமாக இதுக்குப் பதில் வேணும்” - அவன் விடுவதாய் இல்லை.

“சும்மா இருப்பது எனது சுதந்திரம். தலையிடுவது என் சுதந்திரத்தைப் பறிப்பது, அடாவடித்தனம். இப்போது சுதந்திரம் என்றால் என்னவென்று புரியுதா” - நான் சினந்தேன்.

“கேள்வி கேட்பது, சிந்திப்பது இந்த ஜனநாயக நாட்டில் எவனுக்கும் வழங்கப்பட்டுள்ள சுதந்திரம்.” - அவன்.

“உனது சுதந்திரம் மற்றவர் விவகாரத்தில் மூக்கை நுழைத்தால் அது சுதந்திரம் ஆகாது. அது வன்முறை. ஒரு குடும்பத்தை நடத்தும் கணவன் மனைவிக்கும் சரி, நண்பர்களுக்கும் சரி, ஒரு நாட்டில் வாழும் இரண்டு இனங்களுக்கும் சரி, அல்லது இரண்டு நாடுகளுக்கும் சரி, ஏன் உனக்கும் எனக்கும் சரி, சுதந்திரமாக

உடன் இருந்து வாழ இது அவசியம். ஒருவரது சுதந்திரம் மற்றவர் சுதந்திரத்தைப் பறிக்கக்கூடாது” -நான்.

“அப்படியானால் சுதந்திரம் என்பது....?” -அவன் ஒரு வரைவிலக்கணத்தைத் தேடுபவன் போல் இழுத்தான்.

“நாம் சுயமாக இயங்குவது, அந்த எமது சுய இயக்கம், மற்றவர் சுய இயக்கத்துக்குத் தடையாக நீளக் கூடாது” - நான் வரையறை வழங்கினேன்.

“ஒவ்வொரு விடுதலைப் போராட்டமும், ஒரு இனம், அல்லது சமூகம், அல்லது வர்க்கம் இன்னொரு இனத்தை அல்லது வர்க்கத்தை, அல்லது சமூகத்தை ஆக்கிரமித்து, அதனது சுதந்திர இயக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்தி, சுரண்டும் போதுதானே எழுகிறது...?” -அவன் நடை முறைக்கு வந்தான்.

“நிச்சயமாக ஈழத்தில் தமிழ் பேசும் இனத்தின் விடுதலைப் போராட்டமும், சிங்கள இனம் தமக்குக் கிடைத்த சுதந்திரத்தை தமிழ் பேசும் மக்களை அடக்குவதற்கு நீட்டிய போது தானே வெடித்தது?” - நான் இன்னும் அருகே வந்தேன்.

“அப்படியானால், ஒடுக்கப்படும் மக்கள் எப்பொழுதும் எந்நிலையிலும் சுதந்திரத்தை மோகித்து நிற்பார்கள் இல்லையா...?” -அவன்.

“உண்மை. சுதந்திரத்திற்காக எத்தகைய தியாகத்தையும் செய்யத் தயாராக இருப்பார்கள்.” -நான் ஆமோதித்தேன்.

“அப்படியானால், தமிழர்களின் விடுதலைப் போராட்டம் உக்கிரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் இக்காலத்திலும் தாம் தப்பினால் போதும் என்ற ரீதியில் அனேக தமிழ் மக்கள் தம் பிள்ளை குட்டிகளோடு போர் இல்லாத இடங்களுக்குத் தப்பிப்போவதும், அங்கு தம் சுதந்திரத்தைப் பறிக்கும் ஆளுவோர் மத்தியிலும், பல துன்பங்களுக்கு மத்தியிலும் வாழ்ந்து வருவதும் இன்று காணக்கூடியதான யதார்த்தம். இது ஒரு முரண்பாடு. இது ஏன் ஏற்படுகிறது?” -அவன்.

“இது நமது விடுதலைப் போராட்டம் மக்கள் போராட்டமாக மாறாமல் போனதால் ஏற்பட்டது”. -நான்

“மக்கள் போராட்டமாக எந்த விடுதலைப் போராட்டத்தையும் மாற்றுவது எது?” -அவன்.

“மாற்றுவதா?” என்று கேட்ட நான், “விடுதலைக்காகப் போராடும் இனம் முதலில் விடுதலை பெற்றதாக, சுதந்திரம் உடையதாக இருக்க

வேண்டும் என்று இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்திற்கு முதன் முதலில் தலைமை தாங்கிய மகாத்மா கி. அரவிந்தர் கூறியுள்ளார். அதுதான் விடுதலைப் போராட்டத்தை மக்கள் போராட்டமாக மாற்றுவது” - என்றேன்.

“அதை விளக்குவாயா?” -அவன்.

“விடுதலைக்காகப் போராடும் எந்த அமைப்பும் தம்மக்களை சுதந்திரம் உடையவர்களாக வைத்திருக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு மிக தேவைப்படும் அடிப்படை உரிமைகளான பேச்சு, எழுத்துச் சுதந்திரம் இருக்க வேண்டும். விடுதலைப் போராட்ட அமைப்பையே விமர்சிக்கும் சுதந்திரம் மக்களுக்கு இருக்க வேண்டும். அப்போது - தான் போராட்டத்தின் பிழைகளை மக்கள் தட்டிக் கேட்கவும், மக்கள் விடும் பிழையை அமைப்பு சுட்டிக் காட்டவும் ஒன்றை ஒன்று பரஸ்பரமாக புரிந்து கொண்டு வளர்ந்து அது மக்கள் போராட்டமாக மாறும்.” -நான் விளக்கினேன்.

“ஆனால், விடுதலைப் போராட்டத்தில் குதித்த எந்தத் தமிழ் இயக்கத்திடமும் இந்தப் பண்பு இருக்கவில்லையே! மாறாக, தம்மை எந்தக் கேள்விக்கும் உள்ளாக்க விரும்பாத ஒரு “புனித” போக்கைத் தானே எல்லாரும் வளர்த்துக் கொண்டார்கள்?” என்றவன் சிறிது யோசித்து விட்டுப் பின்வருமாறு கூறினான்:

“கவலைப்படாதே, கால ஓட்டத்தில் இவையெல்லாம் அள்ளப் பட்டுப் போய் விடும். இவற்றையெல்லாம் கேள்விக் குள்ளாக்கி, உண்மையான மக்கள் போராட்டத்தையும், சுதந்திரத்தையும் நோக்கிய அருட்டல்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டு - தான் இருக்கின்றன.” -அவன் பேச்சில் திடீரென அமைதி தெரிந்தது.

“ஆனால், எனக்கோ அடக்குமுறையும், அதற்கெதிராக போராட முடியாது தற்கொலை செய்து கொண்ட கவிஞர் மயக்கோவ்ஸ்கியின் முகமும் தான் எங்கும் தெரிவது போல் படுகுது...” -நான்.

“அப்படியானால் இதுக்கு என்ன சொல்லப்போகிறாய்?” -அவன்.

“எதுக்கு?” -நான் ஆவலாய்க் கேட்டேன்.

“எந்த அடக்கு முறைக்குள்ளும் அகப்படாது சுதந்திரமாகத் திரிந்த எழுத்தாளன் ஹெமின்ஸ்கி கூட, ஒருநாள் தன்னைத் தானே சுட்டுத் தற்கொலை செய்து கொண்டானே இது ஏன்?” -அவன் அமைதியாகவே கேட்டான்.

“ஏதாவது விரக்தி, கவலை அவனுக்கு இருந்திருக்கும்” -நான்.

“சரி அப்படியானால் புறத்திலுள்ள பெரிய அடக்கு முறைகள் அகன்று சுதந்திரப் பொன்னுலகு மலர்ந்தாலும் மனிதனை அகத்தில் வாட்டும் விரக்தி, துக்கம் என்பவை அவனைத் தொடர்ந்து கொண்டு தான் இருக்கும். அதிலிருந்து விடுதலை பெறுவதுதான் பூரண சுதந்திரம் இல்லையா?” -அவன்.

“அதற்கென்ன செய்ய வேண்டும்?” -நான் அப்பாவி போல் கேட்டேன்.

“என்னை யார் என்று நீ அறிய வேண்டும்?” என்று கூறிவிட்டு அவன் பெரிதாகக் கடகடவென்று சிரித்தான்.

“உன்னையா?” என்று கேலியாக கேட்டுவிட்டு, “நான் செத்தால் என்னோடு செத்துப் போகும் நீ பெரிய ஞானி மாதிரிக் கதைக்கிறாயே” என்றேன் சிரித்துக்கொண்டு.

“உனக்கு விசர். நீ என்னை இன்னும் வடிவாகத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை” -என்று பட்டென மறுதலித்தவன். “நீ செத்தால் நான், இன்னொருவனில் இருந்து குரல் கொடுப்பேன். எல்லோருக்குள்ளும் நான் இருக்கிறேன். சிங்களவர்களுக்குள்ளும், தமிழர்களுக்குள்ளும் எல்லா இனத்தவர்களுக்குள்ளும் நான் தான் இருக்கிறேன். பலருக்கு என் குரல் கேட்பதில்லை. அத்தனை சுயநலத்தடிப்பு அவர்களுடையது. சிலர் கேட்டாலும் செவிமடுப்பதில்லை. அவர்களும் அந்த வகையில் தான். மிகச் சிலருக்கே என் குரல் தெளிவாகக் கேட்கிறது. அவர்களைக் கொண்டே நான் இயங்குகிறேன். எல்லாவித அகப்புறத் தடைகளை அறுத்துக் கொண்டும், தேக்கங்களைத் தகர்த்துக் கொண்டும் அதர்மத்தையும், அடிமைத்தனத்தையும், அழித்துக்கொண்டும் அவர்கள் மூலமாக இயங்குகிறேன். என் அருட்டல்களால் தான் இன்று வரை சுதந்திர - தர்ம எழுச்சிகள் உலகில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன”... என்றான்.

“உன் பெயர் என்ன?” -நான் கேலியை விட்டுக் கேட்டேன்.

“உன்னைப் போல் என்னைப்பற்றி அதிகம் தெரியாதவர்கள் “மனச்சாட்சி”, “ஆழ்மனக் குரல்” என்பார்கள். என்னைப்பற்றி பூரணமாக விளங்கியவர்கள் என்னையே “சுதந்திரம்” என்பார்கள். அதனால் தான் இருப்புவாதிகள் என்னையே தமது இருப்பு” என அழைக்கின்றனர்.

திடீரென என் கைகள் இறக்கைகளாக விரிவது போல் இருந்தது.

தமிழ்த் தேசியம்

“தேசியவாதம் பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்?” திடீரென விழித்தெழுந்தவன் போல், வழமைக்கு மாறாக இக்கேள்வியை என்னை நோக்கி எறிந்தான் என் உள் விமர்சகன். “தேசிய வாதமா?” என்று சிரிது இழுத்த நான், “அது பிற்போக்கானது என்று தான் எனக்குப் படுகிறது” என்றேன்.

“எப்படி?” -அவன் விளக்கங் கோரினான்.

“தேசியவாதம் இனத்துவ ரீதியான பிரிவுகளை ஆதரிப்பது. இதன் பின்னணியில், “உலகத் தொழிலாளரே ஒன்று - படுங்கள்” என்ற மார்க்சீயத்தின் இனத்துவ பிரிவுகளைக் கடந்த, முழு மனித குலத்தின் விடுதலைக்குமான கருத்தியல் ரீதியான அறைகூவல் மிக முற்போக்கானது. இதன் - முன் தேசியவாதம் பிற்போக்கானது தான்” - நான்.

“மார்க்சீயம் உலகத்தொழிலாளரை ஒன்றுபடவும், அவர்கள் விடுதலைக்காகவும் கூவியழைக்கிறதேயொழிய முழு மனித குலத்திற்கும் அல்லவே?” -அவன் வேண்டுமென்றே கேட்டான்.

“உலகத் தொழிலாளரின் ஒன்றிணைந்த போராட்டமும் புரட்சியும் எதிர்கால முழு

மனித குலத்திற்கும் விடுதலை தரக்கூடியதுதானே?" நான்.

"நான் அக்கறை கொள்வது எதிர்கால மனிதகுலத்தைப் பற்றியல்ல; தற்போதுள்ள மனித குலத்தை" என்று ஒரு வித சினத்தோடு கூறியவன், "எதிர்கால மக்களுக்காக, மக்களுக்காக" என்றுகோஷம் எழுப்பிக் கொண்டு ஹிட்லரால் அழிக்கப்பட்ட யூதர்களை விட ஸ்ராலின் அழித்த ரஷ்யிய மக்கள் அதிகம். இப்போ எதிர்கால மனிதகுல விடுதலைக்காகக் கட்டியெழுப்பப்பட்ட சோவியத் யூனியனே இல்லை. ஆகவே; நான் அக்கறைப்படுவது தற்போதுள்ள மனித குலத்தைப்பற்றி. இதற்கு மார்க்சியப் புரட்சி எப்படி உதவப்போகிறது என்பதுதான் கேள்வி" -என்று கேட்டான்.

"ஏன்?" -நான் அவன் கருத்தின் மையத்துக்கு வரமுயன்றேன்.

"மார்க்சியத்தின் விஞ்ஞான இயங்கியல் வரலாற்று வியாக்-கின்ப்படி ஆதிப்பொதுவுடமை, அதன்பின் மான்யகாலம், அதன்பின் முதலாளித்துவம், அதன்பின் தொழிலாள வர்க்கப்புரட்சியும் சமவுடமையும் வந்தே ஆகவேண்டும். இத் தத்துவ நோக்கின்படி, முதலாளித்துவ வர்க்கத்தில் இருப்பவன் அந்த வர்க்கத்திற்குரிய சிந்தனையூடாகத்தான் பார்ப்பான். அதேபோலவே தொழிலாளி வர்க்கத்தவனும். இவர்கள் தத்தம் வர்க்கச் சிந்தனை ஒட்டத்தின் கைதிகள். இவர்கள் தம் வர்க்கச் சிந்தனையைவிட்டு, முற்போக்காக இணைந்து போராடுவதற்கான ஒழுக்கக் கோட்பாடு மார்க்சியத்தில் இல்லை. ஆகவே, தொழிலாள வர்க்கப் புரட்சியின் போது, தன் வர்க்கத்தின் சிந்தனைக்கு மேலால் பார்க்க "விதி"யற்ற முதலாளி வர்க்கம் அழிக்கப்படுகிறது.

"இதற்கிடையில் வரலாற்று ஒட்டத்தை உணர்ந்து, ஏங்கல்ஸ் போல் தொழிலாளர் புரட்சிக்காக அவர்கள் பக்கம் வந்து சேரும் உயர் குழாம் (Elite Group) ஒரு புறநடை. இது ஒரு வர்க்கம். இது இல்லாமல் புரட்சியே ஏற்படாது, இதற்கிடையில் இரண்டு வர்க்கத்தின் பக்கமும் சந்தர்ப்பத்திற்கேற்றவாறு சாய்ந்து கொள்ளும் "லும்பன்" வர்க்கம் வேறு. இது மட்டுமல்லாமல் கிராம்ஸி கூறுவது போல், முதலாளி வர்க்கத்திற்குள் உள்ள தொழிலாளி வர்க்கமும், தொழிலாளி வர்க்கத்திற்குள் உள்ள முதலாளி வர்க்கமும் என்று தத்தமக்குள்ளேயே முரண்டு நிற்கும் பல உப வர்க்கங்கள். இன்னும் தொழிலாளி முதலாளி வர்க்கப் பிரிவுகளையே புதிய பரிமாணத்திற்கு இட்டுச் செல்லும் -போராட்ட முனைப்பை மழுங்கடிக்கும் இன்றைய விஞ்ஞான கோளமய யுகம், பலவித தத்துவ வியாக்கியானங்கள்.

இவற்றின் மத்தியில் மனித குல விடுதலை என்பது மக்களை ஏமாற்றிச் செல்லும் மாயமான்தான். இந்நிலையில் தான் தேசியவாதம் முக்கியமானதாக உள்ளது" - அவன் கூறி முடித்தான்.

"எப்படி முக்கியமானது?" -நான்.

"சோஷலிஸப் புரட்சியை வென்றெடுக்க சோவியத் யூனியனையே காப்பாற்றியது இந்த தேசியவாத கோஷந்தான்" -அவன்.

"தேசியவாதக் கோஷம். சோவியத் யூனியனையே காப்பாற்றியதா?" -நான்.

"ஹிட்லரின் நாஸிப் படைகள் ஸ்ராலின் கிராட்டுக்குள் நுழைந்த போது, வீர ரஷ்சிய மக்களே, வீர ஸ்லாவின மக்களே" என்ற தேசியவாதக் கோஷந்தான். முன்வைக்கப்பட்டது. இந்தத் தேசியவாதக் கோஷந்தான் ரஷ்யிய மக்களின் விடுதலை உணர்வைத் தட்டி எழுப்பி, நாஸிகளுக்கெதிராகப் போராட வைத்தது - "உலகத் தொழிலாளரே ஒன்றுபடுங்கள்" என்ற சோஷலிஸ கோஷமல்ல. இதன் பின்னணியில்தான் தேசியவாதத்தின் விடுதலை முகமும் முக்கியத்துவமும் தெரியவரும்" - அவன்.

"எப்படி?" - நான்

"ஒரு மனிதன் தன் இருப்பை -தன் விடுதலையை உணர்வது தன் இருப்புக்கு ஆபத்து ஏற்படும் போது தான் என்னும் இருப்பியல்வாதிகளின் பார்வை இன்று எவராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவது. சிறையும், சித்திரவதையும் அவன் இருப்பையும் சுதந்திரத்தையும் அதிகரிக்கிறது. இவ்வாறே ஒவ்வொரு இனமும் தனக்கு ஆபத்து ஏற்படும் போதுதான் தன் இருப்பை, தன் விடுதலையை உணர்கிறது. இதன் விடுதலை உணர்வென்பது அதன் மொழி, கலாசாரம், நிலம், இனம் என்னும் ஊடகங்கள் மூலமாகவே சுவாசிக்கப்படுகிறது. இது பற்றிய சிறந்த விளக்கத்தை செவ்விந்தியத் தலைவன் சியேற்றல் ஆப்ரகாம் லிங்கனுக்கு கூறியதில் இருந்து அறியலாம். "ஒரு செவ்விந்தியனுக்கு விடுதலையை அவனது மண், மரம், ஆறு என்னும் இயற்கையிலிருந்து வேறாகப் பிரித்துப் பார்க்க முடியாது" என்றான் சியேற்றல். இதனால் தான் ஒரு இனக்கூட்டம் தன் இருப்புக்கு ஆபத்து ஏற்படும் போது தன் விடுதலைக்காக ஒன்றிணைந்து போராடுகிறது. அதனால் தான் தேசியவாதம் விடுதலை முகமுடையது என்றான்" - அவன்.

“ஆனால் இந்த விடுதலைப் போராட்டம் முற்போக்கு முகமுடையதாகக் கொள்ள முடியாது என்பது என் வாதம்”- நான் அழுத்தமாகக் கூறினேன்.

“ஏன்?”-அவன் என் மறுப்பின் அர்த்தத்தைப் புரிந்தவன் போல் சிரித்துக் கொண்டு கேட்டான்.

“ஓர் இனம் தன்னை ஆக்கிரமித்த சக்திகளுக்கு எதிராக விடுதலை பெற்றாலும், தன் இனத்திற்குள்ளே இருக்கும் ஏற்றத்தாழ்வுகள், சாதிப்பாடுகள், வர்க்கச் சுரண்டல்கள், தன்னோடு உடனிருக்கும் இன்னோர் சிற்றினத்தை ஒடுக்கும் பாஸிசப்போக்குகளில் இருந்து விடுதலை பெறாது. இல்லையா?”-நான்.

“சரியாகச் சொன்னாய்?” என்று ஆமோதித்த அவன், “இங்கு தான் மார்க்சீயம் கைகொடுக்கிறது” என்று ஆர்ப்பரித்தான். “அந்நிய ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராகப் போராடும் ஒவ்வொரு இனமும் மார்க்சீயப் பார்வையையே உந்து சக்தியாகக் கொள்ள வேண்டும். தன் உள் முரண்பாடுகளுக்கு எதிராகப் போராடும் ஆயுதமாகவும் தம் நிலத்தில் சமவுடமையை ஏற்படுத்துவதற்காகவும் மார்க்சீயப் பார்வையைத் தம் அடுத்த பக்கமாகக் கொண்டிருக்க வேண்டும். தம் இனம், மொழி, கலாசாரம் ஆகியவற்றில் உள்ள முற்போக்கு அம்சங்களையே மார்க்சீய ஆயுதங்களாக்கும் புதிய சூழல் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் எழுந்து கொண்டிருக்கிறது. இதன் மூலம் முழு மனித குலமும் தம் விடுதலையைப் பேணிக் கொண்டே சர்வதேசமாக விரியும் புதிய எழுச்சி ஏற்படுகிறது, இல்லையா?” என்று முடித்தான் அவன்.

“அப்படியானால், தமிழ்த் தேசியம் வரவேற்கப்பட வேண்டிய ஒன்றா?”-நான்

“நிச்சயமாக. ஆனால், இந்தப் பார்வையின் விரிவில் தமிழ்த் தேசியத்தை வரவேற்கும் புத்திஜீவிகள், பத்திரிகையாளர்கள் திரிபு-வாதிகளாகவும், புலிகளுக்கு வால் பிடிப்பவர்களாகவும் தூற்றப் படுவது தான் வேடிக்கை. இப்படிச் செய்பவர்களை ஏதோ நோய்க்கூறு கொண்ட மனமுடையவர்களாகவே கொள்ள வேண்டும்”- அவன்.

“எப்படி?”

“தமக்கு கடந்தகாலத்தில் புலிகளோடு ஏற்பட்ட கசப்புகளை வைத்துக் கொண்டு, இப்போது தம் மக்களுக்கு தேவைப்படும் முற்போக்கான ஓர் பொதுக்கோட்பாட்டை நிராகரிப்பவர்கள் நோய்கூறு கொண்டவர்கள் தானே? இவர்கள் முதலில் தம்மைச்

சுயவிசாரணை செய்து ஆரோக்கியப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்”- அவன்.

“அப்போ புலிகள்?”

“தமிழ்த் தேசியம் பற்றி இப்போ சிந்திக்க வைப்பவர்கள் அவர்கள் தான். அவர்கள் இல்லாதிருந்தால் வட கிழக்கில் தமிழரின் இருப்பே கேள்விக்குறியாகியிருக்கும். மணலாற்றிலும் திருமலையிலும் அம்பாறையிலும் நடந்ததே எங்கும் நடந்திருக்கும். ஆனால், அதற்காக அவர்கள் செய்வது அனைத்தும் சரியானதென்றும், முற்போக்-கானவையென்றும் கூற முடியாது. இயங்கியல் வரலாற்று ஓட்டத்தில் தேவையானவற்றைத் தக்க வைக்கவும், தேவையற்றவற்றைத் துடைத்தெறியவும் நமது பங்களிப்பு முக்கியமானது”- அவன்.

தமிழர் பண்பாடு

“தமிழர்களுக்கென ஒரு தனிப் பண்பாடு இருக்கிறதா?” என்று என் நண்பன் கேட்டான்.

“அப்படி இருப்பதாகத்தானே சொல்லப்படுகிறது. உதாரணமாக, சுமங்கலியான தமிழ்ப்பெண் குங்குமப் பொட்டிடுகிறாள். தாரமிழந்தவள் அப்படிச் செய்வதில்லை. அவள் வெள்ளைச் சேலை கட்டுகிறாள். இன்னும் தமிழர் தமது பெண்கள் பூப்பெய்தியதும் பூப்புனித நீராட்டு விழாச் செய்கிறார்கள். இவையெல்லாம் தமிழர் பண்பாடு என்று தானே சொல்லப்படுகிறது.” -நான் கூறினேன்.

“ஆம், நீங்கள் சொல்வது சரி, ஆனால். இவற்றைத் தமிழ்ப் பண்பாடு என்று கூறலாமா? நான் இவற்றைத் தமிழ்ப் பண்பாடு என இன்று கூறமாட்டேன்.”

“ஏன்?”

“இன்று எம்மால் தமிழர் பண்பாடு என்று எடுத்து ஒம்பப்படுவன எவ்வளவு தூரம் இன்றைய காலத்துக்கும் அது போற்றும் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் மனித நாகரிகத்துக்கும் தேவையாய் உள்ளன என்பதைப் பொறுத்தே நமது பண்பாடென்பது மதிக்கப்படும். அதே நேரத்தில் இன்றைய விஞ்ஞான வளர்ச்சியும் அதன் அடிப்படையில் நிறுவப்படும் புறவளர்ச்சியும்

மனித நாகரிகத்தை தீர்மானிக்கிறது என்றும் சொல்ல மாட்டேன்.”

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்?”

“இந்த விஞ்ஞானத்தின் புறவளர்ச்சியை பிரயோகித்துத்தான் ஹிட்லர் போன்ற, லட்சக்கணக்கான மக்களை கொலை செய்த அராஜகர்கள் உருவானார்கள். ஆகவே, மனித நாகரிகம் என்பது மனிதனின் அகப் பண்பாட்டிலிருந்தே தோன்றுவதாகும். இந்நிலையில் தமிழரிடம் உள்ள பண்பாடு அல்லது கலாசாரம் என்பது மனித அகப்பண்பாட்டை வளர்ப்பதாக உள்ளதா?” என்று கூறிய நான், “தமிழர் பண்பாட்டை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம்” என்றேன்.

“அவை எவையெனச் சொல்லுகிறாய்?”

“முதலாவது சமயம் சாராத (secular) நடைமுறைகளோடு சம்பந்தமுடையன. இந்த நடைமுறைகள் 2000 வருடங்களுக்கு முன்பிருந்தே வந்துள்ள நமது சங்க இலக்கிய, இலக்கண நூல்களில் காணலாம். இன்னும் இதைப் பின்தள்ளி, ஆரியர் வருகைக்கு முன்பிருந்த, சிந்துவெளி நாகரிக காலத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட தியான மனிதனின் (சிவன்) யோக முறைகள் பயிலப்பட்டு வந்த அகப்பண்பாடு வரை இதைக் கோடி காட்டலாம். நமது சங்க இலக்கியம் போற்றிய காதல், வீரம், கற்பு என்பவை நமது பண்பாடாகக் கொள்ளப்பட்டன. ஆயினும், புலால் உண்ணுதல், கள்ளருந்துதல் இவற்றுக்குத் தடையாக ஒதுக்கப்படவில்லை. அதேநேரம், இக்காலத்திலேயே “யாதும் ஊரேயாவரும் கேளிர், தீதும் நன்றும் பிறர் தரவாரா” என்ற உச்சமான உலகனைத்தையும் தம்மூராகவும் உலகமக்கள் அனைவரையும் தம் நண்பர்களாகவும் பார்க்கும் எக்காலத்துக்கும் உரியதாக விரியும் தமிழ்ப்பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் பார்க்கிறோம். அடுத்தது, அதாவது இரண்டாவது, ஆரியர் வருகைக்குப் பின் நிகழ்ந்த, சமயம் இறை நம்பிக்கையோடு சம்பந்தப்பட்ட (religious) ஒழுக்க முறைகளாகும்.

“இதைச் சிறிது விளக்குவாயா?”

“சமயம், இறைநம்பிக்கை சார்ந்த நமது பண்பாட்டு முறைகளை கோயில் திருவிழாக்களோடு ஒட்டியவற்றில் காணலாம். இன்னும் சிவராத்திரி, நவராத்திரி பூஜைகள், கந்தசஷ்டி விரதம், கௌரி விரதம், மரக்கறி உணவு, சைவத்தீட்சை பெறுதல் என்று மேலும் நீளும். இவற்றின் வழிவரும் பிராமணச் சடங்குகள், கலியாண வீட்டில், மரணவீட்டில், பூப்புனித நீராடல் வீட்டில் என்று நீளும். அவை

மு. பொன்னம்பலம்

போலவே கோயில் திருவிழாக்களின் போது பிரதட்சணை, அடியழித்தல், காவடியாட்டம், பறவைக்காவடி, தேரிழுத்தல் என்று வருபவையும் தமிழர் பண்பாடாகவே கொள்ளப்படும்”

“நீ சொல்வதிலிருந்து, சமயம் சாராத, சமயம் சார்ந்த இருவகைப் பண்பாட்டுக் கோலங்கள் தமிழ்ச் சமூகத்தை அணி செய்கின்றன என்பதை அறியலாம். இவற்றில் எவை எவை தமிழ்ப் பண்பாடாகக் கொள்ள வேண்டும்? எவை எவை தமிழ்ப்பண்பாட்டுப் போலிகளாகத் தள்ள வேண்டும் என்று நீ நினைக்கிறாய்?”

“சங்க காலத்துப் புலவர் அவாவிய” யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர், தீதும் நன்றும் பிறர்தர வாரா” என்பதை தமிழர் பண்பாட்டின் உச்சமான பார்வையாகக் கொள்ளலாம். சகல ஊர்மக்களையும் நண்பர்களாகப் பார்க்கும் பார்வையோடு தீதும் நன்றும் பிறர் தரவாரா” என்று சொல்லும் போது, ஒருவனுக்கு ஏற்படும் துன்பம், இன்பம் அனைத்தும் அவன் நடத்தையாலேயே வருகின்றன. ஆகவே, அவனே தன் நடத்தை ஒவ்வொன்றுக்கும் பொறுப்பாக இருக்க வேண்டும் என்னும் போது முன் வைக்கப்படும் ஒழுக்கவிதி, இன்றைய இருப்பு வாதிகளினது (Existentialist) பார்வை போல் உயர்ந்த மனப் பண்பாட்டைக் கோருகிறது. இதன் அடிப்படையிலேயே அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற வாழ்க்கை முறையை அமைத்துக் கொள்ளலாம். வீடு பேரெய்தலைத் தன்னை அறிதலாக உணர்ந்து, சிந்துவெளி நாகரிக கால “தியான மனிதனின்” வழிவந்த யோகக் கலையை வாழ்க்கை முழுமையினதும், ஆதாரமாகக் கொள்ளும் போது, தமிழர் பண்பாடு சகல இன மக்களுக்கும் வழிகாட்டும் ஒரு பண்பாட்டைக் கொண்டிருப்பதை உணரலாம். இது கடவுள், தெய்வீகம் என்று அலட்டிக் கொள்ளாது, வெற்றுச் சடங்குகளின் சுமையில் நசுங்குண்ணாது மனிதன் தன் இயல்பின் ஆழத்தில் நின்று வாழ்தலைத் தூண்டுவதாகும்.”

“பண்பாடு அல்லது கலாசாரம் என்பது சில அடையாளங்கள் சடங்குகளோடு ஒட்டியிருப்பதைக் காணலாம். உதாரணமாக, நான் ஆரம்பத்தில் கூறியது போல் விவாகமான பெண்கள் குங்குமப் பொட்டிடுதல், இளம் பெண்கள் கறுத்தப் பொட்டிடுதல், விதவைகள் நெற்றியை வெறுமையாக விடுதல் போன்ற இன்னும் பலவற்றைக் கூறலாம். மங்கள அடையாளங்கள், அமங்கல அடையாளங்கள் என்று பெரும் பட்டியலே போடலாம். இவை பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்?”

“இவற்றைத்தான் நான் சமயஞ் சார்ந்த இரண்டாவது வகைக்குள் அடக்குவேன். இவை ஆரம்ப தமிழ்ப் பண்பாட்டில் இருக்கவில்லை. ஆரியர் வருகைக்குப் பின் தமிழர் பண்பாட்டில் புருந்த அனைத்து சடங்குகளும் தத்துவ விளக்கங்களும் சமயஞ் சம்பந்தப்பட்டவை. இதில் நல்லவையும் உண்டு; தேவையற்ற தீயவையும் உண்டு.

“நல்லவை எவை?”

“வேதத்தின் இறுதியாகக் கொள்ளப்படும் வேதாந்தம் (உபநிஷத்துக்கள்) எல்லாச் சடங்குகளையும் ஏன் வேதத்தையே தூக்கி எறியச் சொல்லி, தன்னை அறிதலையே அழுத்துகிறது. இது அடிப்படைவாதத்திற்கு எதிரான, எல்லாச் சமயங்களினதும் உண்மையை அழுத்தும் Huxley கூறிய Perennial Philosophy யாக நிற்கிறது. இது ஆதித் தமிழர் வாழ்ந்த, நான் ஏற்கனவே கூறிய வாழ்வோடு ஒத்து வருவதாக நிற்கிறது.

“கூடாதவை எவையெனச் சொல்லுவீர்?”

“கோயில் வழிபாடுகளும் அதனோடு சம்பந்தப்பட்ட வர்ணாச்சிரம முறைச்சடங்குகள், மூட நம்பிக்கைகள் என்று பல.

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? இதுகாலவரை மக்கள் நம்பி வந்தவற்றை எதன் அடிப்படையில் தூக்கி எறிகிறீர்?”

“கடவுள் ஒன்றின் இருப்பையும், அதை நோக்கிய வழிபாட்டு முறைகளையும் அறிமுகப்படுத்தியவர்களும் அம்முறைகளைக் காலத்துக்காலம் மாற்றி வந்தவர்களும் ரிஷிகளும் ஞானிகளும். ஆதியில், கடவுளை நோக்கிய வழிபாட்டு முறையாக யாகங்கள் நடந்தன. அதை ரிஷிகள் தான் செய்தனர். அதன் பின் அவை கைவிடப்பட்டு கோயில் கட்டி கடவுளை மூர்த்தம் செய்து வழிபடும் முறையை அவர்களே (பிராமணர் - பிரம்மத்தை உணர்ந்தவர்) கொண்டு வந்தனர். இன்று இவை பணச் சடங்காக, வெற்றுப் பிராமணியத்தின் புது வியாபாரமாக கோயில்களில் இடம்பெறத் தொடங்கிய பின் அதே ஞானிகளே இவற்றை ஒதுக்கினர்.”

“எப்படி?”

“இக்கால ஞானிகளான ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர், விவேகானந்தர், மகாயோகி அரவிந்தர், ரமணமகரிஷி, சுவாமி ராமதாஸ் மகாத்மா காந்தி என்று மிக அண்மையில் வாழ்ந்த எவரும் கோயில் கட்டவோ, அங்கு விழாக்களை எடுக்கவோ அத்தகைய சடங்குகளில் தமது சீடர்களை ஈடுபடுத்தவோ விடவில்லை. மாறாக, ஏழைகளுக்கு

கல்வி புகட்டல், நோயாளிகளுக்கு சிகிச்சை அளித்தல், தானம் செய்தல் போன்றவற்றிலேயே, இவர்கள் ஈடுபட்டனர். இவர்கள் "படமாடும் தெய்வத்துக்கு பாலும் சோறும் ஊட்டுவதை விட நடமாடும் தெய்வங்களுக்கு (ஏழைகளுக்கு) பாலும் சோறும் ஊட்டுதல் சிறப்பு" என்ற மனித நேயத்தை அழுத்தினர். இதுவே, இன்று வழிபாட்டு முறை வேறாக மாறி விட்டதென்பதைக் காட்டும்.

"நீங்கள் சொல்வதிலிருந்து பார்த்தால் கோயில்கட்டுதல், தேர்கட்டுதல் என்று வரும் "திருப்பணி" வேலைகள், திருவிழாக்கள் எடுத்தல் எல்லாம் இல்லாமல் போய்விடுகின்றன. அதனால் திருமண வீடுகளில் அத்தகைய சமய ஆசார வழிவந்த சடங்குகளைப் புகுத்துதல், பூப்புனித நீராட்டு விழாச் செய்தல், மரணச்சடங்குகளில் சாதியத்தை அழுத்தும் கர்மாதிச் சடங்குகள் என்கின்ற கலாசாரப் போலிகள் எல்லாம் தூக்கியெறியப்படுகின்றன. திருமணம், மரணச்சடங்கு போன்றவற்றில் எளிய முறையில் சடங்குகள் இடம்பெறலாம். தைப்பொங்கலைத் தமிழர்கள் கொண்டாடுகின்ற, எளிய அர்த்த புஷ்டியுள்ள முறையில் என்று சொல்லலாமா?"

"நிச்சயமாக. இந்தப் பார்வையில் தமிழர்களின் சமயவிழாக்கள் எப்படி அமையலாம்? அறிவான வேலைகளில் ஈடுபடுதல், கல்வியை ஏழைகளுக்கு புகட்டுதல், அதற்கான நிறுவனங்களை அமைத்தல், நோயாளிகளுக்கு சேவை செய்யும் பணிகளை மேற்கொள்ளுதல் ஆகிய அனைத்தும் விநாயகனின் திருவிழாவாகக் கொள்ளலாம். தொழிற்சாலைகள் நிறுவுதல், ஆக்கப் பணிகளில் ஈடுபடுதல் சக்தியின் - அம்மனிதன் திருவிழாவாக கொள்ளலாம். வீரம் மிக்க தியாக வேலைகளில் ஈடுபடுதல், தீமைகளுக்கு எதிராகப் போராடுதல் ஆகியவை அனைத்தும் கந்தன் ஊர்வலமாக சூரன் போராகக் கொள்ளலாம்"

"கேட்க நன்றாகத்தான் இருக்கிறது. இவற்றின் பின்னணியில் இன்றைய காலமாற்றங்களுக்கேற்ப தமிழர் பண்பாடு என்ன சொல்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டாமா?" என்றான் அவன்.

"நிச்சயமாகப் பார்க்க வேண்டும். இன்று முன்னிற்கும் பண்பாட்டுப் பிரச்சினைகள் என்ன?"

"பெண்ணியவாதிகள் முன்வைக்கும் சகலவிதமான சுதந்திரம் பற்றித் தமிழ்ப்பண்பாடு என்ன கூறுகிறது குறிப்பாக, "கற்பு" பற்றியும் குடும்ப ஒப்பந்தம் பற்றியும்?"

"பழைய இலக்கியங்கள் கூறிய "கற்பு" இன்று அழுத்தப்பட முடியாது. அப்படி அழுத்தப்பட்டால் விதவை மணம் முடிப்பது கூட தவறாகிவிடும் இல்லையா? இன்னும் குடும்ப ஒப்பந்தங்கள் என்று எழுத்தில் போடுவதன் மூலம் குடும்ப ஐக்கியம் ஏற்பட்டு விடாது. இந்த எழுத்து விவகாரம் பெண்ணின் பாதுகாப்பிற்காகவே ஏற்பட்டது. ஆனால், குடும்ப ஐக்கியம் பிள்ளைகளின் ஆரோக்கிய வளர்ச்சிக்கு அவசியம் என்றே மேற்குலகம் அழுத்துகிறது."

"ஆனால் கட்டற்ற சுதந்திரத்தை வேண்டும் ஆண்களும், பெண்களும் இதை ஏற்கப் போவதில்லை."

"இருக்கலாம். ஆனால் இன்று ஆண்கள் தமது கட்டற்ற "சுதந்திர"த்தையும் துஷ்பிரயோகிக்கிறார்கள். ஒரு தந்தை தன் மகளோடு உடலுறவு கொள்கிறான். சகோதரன் சகோதரியோடு உறவு கொள்கிறான். இது இன்று அடிக்கடி நடைபெறும் விஷயங்கள். இல்லையா?"

இவ்வாறே, மேற்குலக பெண்களின் சுதந்திரம் கட்டற்றுப் போகிறது. இதை நியாயப்படுத்தி பெண்ணியவாதிகள் கதைகள், கவிதைகள் எழுதுகின்றனர். ஆனால் இந்த incestuous relationship ஐ மேற்கே அனுமதிப்பதில்லை. இவ்வாறு போனால், நமது மனிதப் பண்பாடு என்பது மனித நாகரிகம் தனது குழந்தைப்பருவ காலத்தில் இருந்த தாய் மகனைப் புணர்ந்த, சகோதரன் சகோதரியைப் புணர்ந்த - காலத்திற்குப் போவது சரியா என்பது பற்றி நாம் சிந்திக்க வேண்டும். இல்லையா?"

"நிச்சயமாக, இவ்வாறே, "ஒரினச் சேர்க்கை பற்றி தமிழ்ப் பண்பாடு என்ன சொல்லப் போகிறது?"

"மேற்கில் இவை சட்ட அனுமதி பெற்றுள்ளன என்பதால் அவை இங்கும் அனுமதிக்கப்பட வேண்டுமா? இவை போன்ற உறவுகள் சந்தர்ப்ப சூழல்கள் ஏற்படுத்தும் மனப்பிறழ்வுகளின் வெளிப்பாடுகள் என்ற வாதப் பிரதிவாதங்கள் இன்னும் ஓய்வுக்கு வரவில்லை. ஆனால், அவை யாவும் தமிழ்ப்பண்பாடு பற்றிச் சிந்திப்போர் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டியவை ஆகும், என்ன சொல்கிறாய்?"

"ஒத்துக்கொள்கிறேன்"

கடக்கப்பட வேண்டிய கட்டுக்கள்

“இன்று தேசிய இனப்பிரச்சினைகளும் அது சம்பந்தப்பட்ட போராட்டங்களும் முன்னெப்பொழுதுமில்லாத விதத்தில் பரவலாக அதிகரித்துள்ளது எதைச் சுட்டுகிறது என்பாய்?”

“மனிதன் தன் அறிவியல் சிந்தனை ரீதியாகச் சாதித்துள்ளவை அளப்பரியவை. இன்றைய நவீன உலகு அறிவியல் சிந்தனையின் வெளிப்பாடே. ஆயினும், இன்று தலைதூக்கியுள்ள தேசிய இனப்போராட்டங்களும் அது சம்பந்தப்பட்ட பிரச்சினைகளும் இன்றைய அறிவியல் சிந்தனையை ஒதுக்கிக் கொண்டு மனித உணர்வுகளும் இயல்புக்கங்களும் மேலோங்கியுள்ளதையே சுட்டுகிறது என்பேன்”

“உணர்வு, இயல்புக்கங்களுக்கு மாறான, அறிவியல் சிந்தனை வயப்பட்ட போராட்டங்களுக்கு உதாரணமாக எவற்றைக் கூறுவாய்?”

“மார்க்சீய சிந்தனை வழிவந்த புரட்சிகளையும் போராட்டங்களையும் இதற்கு உதாரணமாகக் காட்டலாம். ரஷ்யப் புரட்சி, சீனப்புரட்சி, கியூபா புரட்சி போன்றவை இதற்குரியவையே. இவை மனித அறிவு திட்டமிட்டுப் போட்ட கோட்பாட்டை

செயல்படுத்த வந்த புரட்சிகளும் போராட்டங்களுமே”

“ஆனால் இந்த மார்க்சீய அறிவுச் சிந்தனையில் கட்டியெழுப்பப்பட்ட சோவியத் யூனியன் உடைந்து போய்விட்டது. அதனோடு இணைந்திருந்த நாடுகள் தேசிய இன ரீதியாகப் பிரிந்து போய்விட்டன. இன்று சீனா, மார்க்சீய பொருளாதாரக் கொள்கைகளைக் கைவிட்டு முதலாளித்துவ மாற்றங்களுக்குள் புகுந்து கொண்டிருக்கிறது. கியூபாவின் சோஷலிஸ ஆட்சியில் மக்கள் பசியால் கஸ்டப்படுகின்றனர். அங்கிருந்து தப்பி வெளியேறிக் கொண்டிருக்கின்றனர். இவையெல்லாம் எதைச் சுட்டுகிறது?”

“நான் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்ட, அறிவைப் புறந்தள்ளிய மனித உணர்வு இயல்புக்கங்களின் மேலோங்கலையே காட்டுகிறது இது.”

“அப்படியானால்; மனித உணர்வு இயல்புக்கங்களுக்கு முன்னுரிமை வழங்கி அவற்றின் எழுச்சியின் அடிப்படையில் நடைபெறும் தேசிய இனப்போராட்டங்களும் புரட்சிகளும் பிரிவினைகளும் மனித வரலாற்றில் ஒரு பிற்போக்கான பாத்திரத்தையே வகிக்கப் போகின்றன என்று கூறினால் பிழையா?”

“ஏன் அப்படிக் கூறுகிறாய்?”

“தேசியம்” “இனம்” என்பவை மனிதன் (மனித இனம்) என்னும் பெருவட்டத்தை குறுக்கும் சிறுவட்டங்களாகவும், அவனை விரிய விடாது கட்டுப்படுத்தும் பிற்போக்குக் கோட்பாடுகளாகவும் ஏன் கொள்ளக்கூடாது?”

இப்படி நீ சொல்வது அவசர முடிவிற்பாற் பட்டது. மேலோட்டப் பார்வையில் அவை அப்படித் தெரிந்தபோதும் அடிப்படையில் அவை விடுதலை அம்சங் கொண்டவை. உதாரணமாக, ஹிட்லரின் நாளிப்படைகள் ஸ்ரலின்கிராட்டை முற்றுகையிட்டு ரஷ்யாவை ஆக்கிரமிக்க முற்பட்டபோது, ரஷ்யா தவிர்க்க முடியாத வகையில் அறிவார்ந்த மார்க்சீயக் கோட்பாட்டுச் சுலோகங்களையெல்லாம் கைகழுவிவிட்டு, பழைய தேசிய இன விழுமியங்களையே சுலோகங்களாக முன்வைத்தது. “வீர ரஷ்ய மக்களே” “வீர ஸ்லாவ் இனத்தவரே” என்னும் இன, தேசிய ரீதியான சுலோகங்களே போராட்டத்திற்கு கைகொடுத்தன.

“இது குறுக்கமாகத் தெரியவில்லையா? இது பிற்போக்கு இல்லையா?”

“இல்லை, அறிவுரீதியான சிந்தனைகளை விட மனிதனோடு காலா காலமாக ஓடிவரும் அவனது இனம், தேசம், மொழி பற்றிய சிந்தனைகள் சக்திமிக்கவை. தாய் ஒருத்தியோடு ஓட்டிவரும் தாய்ப்பாசம், தாய்மை என்பவை போல் ஒருமனிதனுக்கு அவனோடு ஓடிவரும் இனத்துவ, தேசிய, மொழி உணர்வு சக்திமிக்கது மட்டுமல்ல; விடுதலை முகமும் கொண்டது.”

“விடுதலை முகமா? அதை விளக்க முடியுமா?”

“ஒரு செவ்விந்தியனுக்கு அவனது நிலத்தில் உள்ள இயற்கையை விட்டு அவனது விடுதலையை உணர முடியாது என்றான் சியேற்றல். அவ்வாறே ஒவ்வொரு இனமும் தனது மண், மொழி, கலாசாரம் மூலமாகவே தனது விடுதலையை அனுபவிக்கிறது. குறுக்கமாகத் தெரியும் மண், மொழி, இனப் பற்றுக்கள் ஒவ்வொரு மனித இனத்தின் விடுதலைக்கு ஊடகங்களாக மாறும் போது முற்போக்கான பாத்திரத்தைத் தாங்குகின்றன. மனிதன் மூக்கினால் சுவாசிப்பது போல், மீன்கள் அவற்றின் பக்கவாட்டு தாடைகளால் (gills) சுவாசிப்பது போல் ஒவ்வொரு இனக்கூட்டமும் தத்தமது கலாசாரம், மொழி, மண் என்னும் ஊடகங்கள் மூலமாகத்தான் தமது விடுதலையை உணர்கின்றன. ஆகவே, இன்றைய தேசிய இனப் போராட்டங்கள் என்பவை ஒவ்வொரு இனக்கூட்டத்தின் உண்மையான விடுதலை அனுபவிப்புக்குத் தேவையானவையே. இனங்களின் விடுதலை என்பது, அவற்றின் மொழி, மண், கலை கலாசாரம், பேணப்படும் போதுதான் ஏற்படுகிறது.

“உண்மை” நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். ஆனால் மனிதனின் விடுதலை ஊடகங்களாக விளங்கிய மதம், மொழி, இனம், நாடு, கலை இலக்கியம் போன்றவை இன்று அதற்கெதிராக இயங்கத் தொடங்கியுள்ளதை நீங்கள் பார்க்கவில்லையா? இந்துமத அடிப்படைவாதம், இஸ்லாமிய அடிப்படை வாதம் இன்னும் ஏனைய அடிப்படை வாதங்கள் இதற்கு உதாரணம், இல்லையா?”

“ஒப்புக் கொள்கிறேன். இதை நான் ஒப்புக் கொள்ளும் போது, நான் மனித விடுதலையின் இன்னோர் உயர்ந்த கட்டத்திற்குத் தாய் வேண்டியுள்ளது”

“அப்படியானால்?”

“எவை எவை மனித இனத்தின் ஒருகால கட்ட விடுதலையின் ஊடகங்களாக இயங்கி வந்தனவோ அவையே இன்னோர் கட்டத்தின்

அவற்றையும் விட; உயர்தள விடுதலைக்கு தடையாக மாறவேண்டிய சந்தர்ப்பமும் ஏற்படுவதுண்டு. அந்நேரங்களில் அவை கடக்கப்பட வேண்டியவையாகின்றன. இத்தகைய புதிய தள விடுதலையை அவாவியெழும்போது அதற்கெதிராக மாறும் பழைய தள விடுதலையின் ஊடகங்கள் கடக்கப்படவேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் விரைவில் ஏற்படவே போகின்றது. அதற்கு உதாரணமாகவே இன்றைய மத அடிப்படை வாதப் போக்குகளைப் பார்க்க வேண்டும். “எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பு காட்ட வேண்டும். எல்லோரும் இறைவன் முன்னிலையில் ஒருவரே” என்ற பரந்த விடுதலைப் பார்வையைத் தந்த சமயங்கள், இன்று மனிதனை மனிதன் கொல்லவும் அவன் விடுதலையைப் பறிக்கவும் காரணமாகும் போது அவை கடக்கப்படவேண்டியவையாகின்றன. இதை இப்படியும் விளக்கலாம்”

“எப்படி?”

“நம் சமூகத்தில் காணப்படும் சாதி அமைப்பு, ஆரம்பத்தில் அறிவின் அடிப்படையில், வேலைப்பிரிவின் அடிப்படையில் (Division of Labour) தான் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதனால்தான் எந்தத் தாழ்ந்த வேலையை செய்கின்ற குடும்பத்தில் பிறந்தவனும் அவன் அறிவின் மேன்மையைப் பொறுத்து பிராமணன் ஆகும் உரிமையை, விடுதலையைப் பெற்றிருந்தான். ஆனால் பின்னர், அது சுயநலமிகளின் ஆளுகைக்குட்பட்டு தன் விடுதலை முகத்தை இழந்து மனிதனை மனிதன் சுரண்டுவதற்குக் காரணமாக அமைந்தபோது அது கடக்கப்படவேண்டிய தொன்றாயிற்று. அந்த நிலைக்குத்தான் இன்றைய மதங்களும் வந்துள்ளன. அதனால் அவையும் கடக்கப்படவேண்டிய நிலைக்கு வந்துள்ளன.”

“மதங்களைக் கடப்பதா, எப்படி?”

“தனித்தனி மதங்களைப் பேணுவதென்பது தெய்வீகத்தைப் பேணுவதற்குப்பதிலாக, இனிமேல் வெறும் மனித குறுக்கத்தைத்தான் பேணுவதாக முடியும். ஆகவே, இனிமேல் தனிமதக் கூட்டுக்கள் உடைக்கப்பட வேண்டும். இப்படி தனிமனிதக் கூட்டுக்கள் உடைக்கப்படும்போது, எல்லா மதங்களும் போற்றும் தெய்வீக ஒருமையின் அடிப்படையில் ஓர் முழுமதப்பார்வை (Total Religion) ஏற்படும். இதுவே எல்லாருக்குமுரிய இனிவரும் சமயமாக, அல்டஸ் ஹக்ஸ்லி கூறிய” என்றுமுள்ள ஆன்மநோக்காக” - எதிர்காலத்தில் அமையப்போகிறது. இந்தப் புதியபார்வை ஏனைய துறைகளையும் பாதிக்கும்.”

“ஏனைய துறைகளைப் பாதிக்குமா? எப்படி?”

“முழுமதப்பார்வை எப்பவோ கிழக்கத்தேய சமய ஞானிகளால், சூபிகளால் முன்வைக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். இப் பிரபஞ்சத்தின் சகல இயக்கமும் ஓர் பேரறிவின் வெளிக்காட்டலே என்ற கிழக்கத்தேய ஆத்மஞானிகளின் கூற்று இன்று மேற்கத்தேய பௌதீகவியலை, உளவியலை, மெய்யியலைப் பாதித்துள்ளது. இன்று அவற்றில் ஏற்பட்டுவரும் ஆய்வுகள், கிழக்குத்தேய ஆத்ம ஞானிகளின் கூற்றுக்களை ஏற்றுக்கொள்ள நிர்ப்பந்திப்பவையாய் உள்ளன. இவற்றின் தாக்கம் ஏனைய கல்வி, கலாசார, சமூகத்துறைகளையும் பாதிப்பனவாய் உள்ளன. (பார்க்கவும் : The TAO of Physics, Mysticism and New Physics) மேலும் Extrasensory Perception (ESP) எனப்படும் மேலதிக புலன்தரும் தரிசனம், Parapsychology எனப்படும் பேர் உளவியல் ஆய்வுகள் இவற்றை வலியுறுத்துவனவாகவே வெளிவந்துகொண்டிருக்கின்றன. அண்மையில் வாழ்ந்த கிழக்குத் தேய ஞானிகளான சுவாமி விவேகானந்தர், ஸ்ரீஅரவிந்தர் மேற்கத்தேய விஞ்ஞானிகளான ஜூலியன் ஹக்ஸ்லி (Julian Huxley) ரெஹார் டி சாடெயின் (Tehar de Chardin) ஆகியோர் இனி மனித இனம் எடுக்கப்போகும் பாய்ச்சல்கள் பற்றி கூறிச் சென்றுள்ளவை முக்கியமானவையாகும்”

“அவர்கள் கூறிச் சென்றவை என்ன?”

“ஜடத்தில் இருந்து உயிரும் உயிரிலிருந்து மனமும் என்ற வளர்ந்துவந்த மனிதனின் கூர்ப்பு நிலை, குறுக்கத்துள் கட்டுப்பட்டு இயங்கும் மனதை உடைத்து அதன் கட்டுகளிலிருந்து விடுவிக்கும் நிலைக்கு வந்துவிட்டதாகக் கூறியுள்ளனர்”

“இதனால் ஏற்படப்போவது என்ன?”

“மனிதனின் இந்த விடுதலை மனவளர்ச்சிக்கு எந்த இனம் தன்னைத் தயார்படுத்துகிறதோ அந்த இனமே எல்லா இனத்துக்கும் தலைமை தாங்கக் கூடியதாகவும் அதன் மொழி, கலை, கலாசாரமே எதிர்காலத்துக்குரிய வீர்யம் மிக்க மொழியாகவும் கலை, கலாசாரமாகவும் மாறும் சாத்தியம் உண்டு. மனிதனின் இந்தப்புதிய விடுதலை வளர்ச்சிக்கு எதிராகவோ அல்லது அதற்கு ஏற்ப தம்மை விரிய வைக்கவோ முடியாதவையாக நிற்கும் எந்த இனமும்சரி மொழியும் சரி, கலை கலாசாரமும் சரி அழிபடப் போகிறவையாகவும் கடக்கப்பட வேண்டியவையாகவும் மாறலாம்”

“மார்க்சியமும் கூடவா?”

“மார்க்சியம் முன்வைக்கும் சமதர்மத்தையும் பொது உடைமையையும் அல்ல. மார்க்சியத்தின் பேரால் மனிதனின் அக ஆழங்களையும் அகப்பண்பாட்டையும் தூக்கியெறிய முன் வருவோருக்கு உதவும் அந்த மார்க்சியத்தை...”

“இனம், மொழிவாதங்களும் பாஸிசமாக மாறும் ஆபத்தும் இருக்கிறதுதானே? அண்மைக்காலத்தில் ஹிட்லர் நல்ல உதாரணம் இல்லையா?”

“அப்படியானால், மிக முற்போக்கான அனைத்து வாதங்களும் கூட கட்டுப்பாடும் அதற்குரிய செல்நெறியும் இல்லாவிட்டால் மிக ஆபத்தானவையாக மாறும் கருக்களைக் கொண்டவையே. உதாரணமாக, விடுதலை என்ற மிக முற்போக்கான அம்சத்தை எடுங்கள். இது கட்டடற்றுப் போய்விட்டால் பாழாட்சியாக முடிவதில்லையா (Anarchism)?

“ஆம், நான் அதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன்”

“இவையெல்லாவற்றையும் கணக்கிலெடுத்துக் கொண்டு தான் நான் ஆரம்பத்தில் கூறிய ஒன்றை மீண்டும் ரூபகப்படுத்திக் கொள்ள விரும்புகிறேன்”

“என்ன அது?”

“அதாவது மனிதனின் பேர் மனவளர்ச்சி பற்றி உணர்ந்து கொள்வதற்கும் அதைப்பூரிந்து கொள்வதற்கும் ஒவ்வொரு இனமும் முதலில் பூரண சுயாதீனம் உடையதாய், பூரண விடுதலையை அனுபவிப்பதாய் இருக்கவேண்டும். இந்த அடிப்படையில் தான் சிறுபான்மை இனங்களை அடக்கி ஒடுக்கும் பேரினவாதத்திற்கு எதிராகப்போராடும் தேசிய இனப்பிரச்சினை முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இந்நிலையில், அது முற்போக்கானதாகவும் பார்க்கப்படுகிறது.

சந்தர்ப்பவாதம்

“எல்லா விதமான அரசியல் சமூக, கல்வி, இலக்கிய தொலைத் தொடர்பு அமைப்புகள் அனைத்துக்குள்ளும் உன்னைப்போன்ற சந்தர்ப்பவாதிகளே கோலோச்சுகின்றனர்” என்று திடீரென எனக்குள்ளிருந்து என் உள்விமர்சகன் குரல் கொடுத்தான்.

என் விமர்சகக் குஞ்சே, சந்தர்ப்பவாதிகள் என்றால் எப்படி இருப்பார்கள் என்று விளக்குவாயா? ” -எனக்குள் எழுந்த எரிச்சலை மறைத்துக் கொண்டு பரிகாசமாகக் கேட்டேன் நான்.

“நீ பாதுகாப்பான உத்தியோகத்தில் இருந்து கொண்டு முற்போக்குவாதியாக இருக்கிறாய், கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அனுதாபியாக இருப்பதாகச் சொல்கிறாய், மார்க்சீயச் சித்தாந்தத்தைக் கரைத்துக் குடித்தவன் போல் எழுதுகிறாய், பேசுகிறாய் தொலைத் தொடர்பு மீடியாக்களில் பேட்டியளிக்கிறாய். ஆலோசனை வழங்குகிறாய் இல்லையா?” - அவன் என்னைப் பார்த்துக் கேட்டான்.

“அதற்கென்ன, இவற்றைச் செய்தால் சந்தர்ப்பவாதியா?” -நான் திருப்பிக் கேட்டேன்.

“இவற்றை ஒருவன் செய்வதால் சந்தர்ப்பவாதி ஆகிவிட முடியாது. இவற்றை ஏன்,

எப்படிச் செய்கிறான் என்பதில் தான் சந்தர்ப்பவாதம் வருகிறது” என் விமர்சகன் பதில் சொன்னான்.

“விளக்குவாயா?” -நான்

“இவற்றை நீ உன் வயிற்றுப் பிழைப்பு வருமானத்தைத் தக்க வைப்பதற்கும், அதேவேளை நீ ஒரு இடதுசாரி முற்போக்காளனாகவும், ஏழைப் பங்காளனாகவும் காட்டிக் கொண்டு அவற்றின் நிழலில் மீண்டும் உன் சுயநலப் பொருள் தேட்டத்தைத் தொடர்வதற்குமே பாவிக்கிறாய். உன்னால் எந்தவித முற்போக்குப் பாய்ச்சலோ, புரட்சியோ, சமூக முன்னேற்றமோ ஏற்பட்டதில்லை. மாறாக, தேக்கமும், சுரண்டலுமே மிஞ்சியுள்ளன” - அவன் திருப்பித் தாக்கினான்.

“நீ நினைக்கிற மாதிரி புரட்சி என்பது கிள்ளுக்கீரை வியாபாரம் அல்ல. அதற்குரிய காலம், மக்களின் பக்குவம் என்று பல இருக்கிறது. மார்க்சீய வார்த்தைகளில் சொல்வதானால் தொழிலாளர்கள் தம்மையாரென்று உணர்ந்து வர்க்க போதம் உற்றவர்களாய் இருக்கவேண்டும். அப்போதுதான் முற்போக்குப் பாய்ச்சலோ புரட்சியோ ஏற்படும். புரிகிறதா?” -நான் காலாகாலமாகச் சொல்லிச் சுரத்துக்கெட்டுப் போயிருந்த சொற்களை எடுத்து வீசினேன்.

“ஹா ஹா ஹா” -அவன் பயங்கரமாகச் சிரித்தான்.

ஏன் சிரிக்கிறாய்?” நான் அசடு வழியக் கேட்டேன்.

“நீ இந்தப் பதிலைச் சொல்லுவாய் என்று எதிர்பார்த்தே, நான் உன்னைச் சீண்டினேன். உனது இந்தப் பதிலைக் கொண்டே எல்லா அமைப்புகளிலும் உள்ள உன்னைப் போன்ற சந்தர்ப்பவாதிகளை விளக்கலாம். கட்டவிழ்க்கலாம்” எனக்குள் இருந்தவன் அழுத்திக் கூறினான்.

“அடேயப்பா பெரிய கட்டவிழ்ப்பாளன்” என்று உயிரற்றுக் கிண்டல் செய்த நான், சரி உன் விளக்கத்தை முன் வை, கேட்க ஆசையாய் இருக்கு” என்றேன், கேலி கலந்த குரலில்.

“எல்லாவிதமான மக்கள் அமைப்புக்களையும், உண்மையான முற்போக்காளர்களை விடச் சந்தர்ப்பவாதிகளும், சாமான்யர்களும், அயோக்கியர்களுமே ஆக்கிரமித்து கொள்கின்றனர். இவர்கள் அந்தந்த அமைப்புக்களின் சட்டதிட்டங்களையும் மாற்றத்திற்கு முகங்கொடுக்காது போன பழங் கருத்துக்களையும், வார்த்தை ஜால வெற்றுச்

சுலோகங்களையும் மனப்பாட்டுச் செய்த விற்பன்னர்களாக இருப்பர். ஏன் தெரியுமா?" -உள் விமர்சகன் கேட்டான்.

"ஏன்?" - எனக்கு அவன் என்ன சொல்லப் போகிறான் என்று தெரிந்தும் யந்திரகதியில் கேட்டேன்.

"தான் தலைமை தாங்கும் அல்லது அங்கம் வகிக்கும் அமைப்புக்களைச் சதா ஸ்தம்பித நிலையில் வைத்திருக்கவும், அந்த ஸ்தம்பித நிலையைப் பேணிக்கொண்டு தான் கொழுப்பதற்கும், தலைவராக இருப்பதற்கும் அந்த அமைப்பின் சுலோகங்களையும், காலாவதியான கருத்துக்களையும் இவன் கவசமாகப் பாவிக்கிறான்" -அவன்.

"எப்படி?" -மீண்டும் அதே யந்திர கதிக் கேள்வி.

"ஏழைத் தொழிலாளர்கள் உரிமைகள் பறிக்கப்படும் போது, போராட்டத்தில் குதிக்காது. அரசுக்கு அடிவருடும் உன் போன்ற சந்தர்ப்பவாதிகளுக்கெதிராக, உங்கள் அமைப்புக்குள்ளேயே இருக்கும் இரண்டொரு முற்போக்குவாதிகள் கொதித்தெழும்போது நீ அவர்களை ஓரங்கட்ட வைக்கும் கோஷம் எது தெரியுமா?" -அவன்.

"நீயே சொல்லு" -நான்.

"திரிபுவாதிகள், ஏகாதிபத்திய அடிவருடிகள், சி.ஐ.ஏ.கைக்-கூலிகள், ஹா ஹா ஹா" -அவன் பெரிதாகச் சிரித்தான்.

"சத்தம் போடாதே, மெல்லவாகச் சிரி"

"ஏன் பயமா? உங்கள் சந்தர்ப்பவாதத்தை ரோஹன விஜேவீர அழகாகச் சொல்லியுள்ளார். அவன் ரஷ்யிய கொம்யூனிஸ்ட் ஆதரவாளனாக இருந்த போது இதே சுலோகச் சிலம்பங்களோடு அரசுக்கு அடிவருடும் வேலைதான் நடந்தது. அதில் சலிப்புற்று அவன் சீனப்பிரிவில் சேர்ந்த போது சண்முகதாசன் தலைமையில் இன்னும் சுலோக உச்சாடனங்கள் பல்கிப் பெருகின. ஆனால், கட்சிக்கூடாரம் இருந்த இடத்தைவிட்டு நகரவேயில்லை. வெறுப்புற்ற விஜேவீர அதைவிட்டு வெளியேறிய போது, புரட்சிக்குரிய சூழல் எங்கும் எப்பொழுதும் இருப்பதைக் கண்டான். இவர்கள் மூஞ்சியில் காறி உமிழ்வது போல், 1971ல் தன்புரட்சி மூலம் அரசையே நடுங்க வைத்தான். ஆனால், அவன் புரட்சியை உள்வாங்க முடியாத உன் போன்ற சந்தர்ப்பவாதிகள் என்ன சுலோகத்தை முன்வைத்தார்கள் தெரியுமா?" -அவன்.

"ஓம் தெரியும், அட்வென்ஷரிசம் (Adventurism) வீர சாகசச் செயல்" நான் பழக்கமானதை ஒப்புவித்தேன்.

"பார்த்தாயா, வெற்றுச் சுலோகங்கள் எப்படி உன் போன்ற சுயநல அதிகார வர்க்கத்துக்குத் தத்துவ சேவகம் செய்வதை" அவன்.

"சரி சந்தர்ப்பவாதியையும், முற்போக்குவாதியையும் நீ எப்படி வித்தியாசப்படுத்துவாய்?" எனக்குள் இருந்து எழுந்தவனின் மூச்சை அடக்க முடியாதென்ற நிலை ஏற்பட்டபோது நான் அவன் வழியில் அள்ளப்பட்டுக் கேட்டேன்.

"ஆரம்பத்தில் சந்தர்ப்பவாதியும், முற்போக்குவாதியும் ஒரே மாதிரித்தான் தெரிவார்கள். ஆனால், முற்போக்குவாதி தேக்கத்தை ஆதரிக்கும் எந்தக் கூடாரத்திற்குள்ளும் தங்காது, உடைத்துக் கொண்டு தன் முற்போக்குப் பாய்ச்சலுக்கேற்ற ஊடகத்தைத் தேடிக் கொண்டு போவான். இதே போலவே சந்தர்ப்பவாதியும் தன் சுரண்டலுக்கும், தலைமைக்கும் தோதில்லாதவற்றையெல்லாம் கடந்து போய்த் தன்னைக் கொழுக்க வைக்கும் ஊடகத்தில் நிலைகொண்டு சுலோகங்களைச் செய்ய ஆரம்பிக்கிறான். ஆனால், முடிவில் முற்போக்குவாதி தந்தியாகியாகி மக்களை மேம்படுத்த, சந்தர்ப்பவாதி தன்னைக் கொழுக்க வைத்து மக்களை ஏமாற்றுகிறான். முன்னதற்கு உதாரணம் ரோஹன விஜேவீர, பின்னதற்கு இன்றுள்ள அனேக வைதீக மார்க்சியவாதிகள்)

"வரலாற்றிலும் இதற்கு உதாரணம் உண்டு. 1930 களில் ஜேர்மனியில், வீமர் அரசு வீழ்ச்சிக்குப் பின், இடதுசாரிகள் அனைவரும் ஹிட்லரின் குண்டர்களால் வேட்டையாடப்பட்டுக் கொண்டிருந்த போது, ரஷ்யாவில் இருந்து உதவி கிடைக்கும், கிடைக்கும் எனப் போராடிக் கொண்டிருந்த இடதுசாரிகளைச் சாகவிட்டு ஜேர்மனியை ஹிட்லருக்குக் காவுகொடுத்தான் ஸ்ரஸலின். காரணம், உண்மையான சோசலிசப் புரட்சி ஜேர்மனியில் ஏற்பட்டால் தன் சர்வாதிகாரமும், தலைமையும் பறிபோய் விடும் எனப்பயந்தான் ஸ்ராலின். ஈற்றில் அந்த ஹிட்லருடனேயே ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டான். இது கண்டு ஐரோப்பியஇடதுசாரிப் புத்திஜீவிகள் அனைவரும் வெகுண்டெழுந்தனர். "பொய்த்த கடவுளான" (ஸ்ரலின் ரஷ்யியாவை) (God that failed) பிழ்த்தெறிந்தனர். இது இடதுசாரி உலகில் நடந்த மாபெரும் சந்தர்ப்பவாத அயோக்கியத்தனம்! ஆனால், இதற்கும் சுலோகம் உண்டு சொல்லவா?" அவன் சிரித்தான்.

“ஆனால் இன்று அந்த சோவியத் யூனியன் உடைந்து போய்விட்டதே! அதன் காரணம் தெரியுமா?” என்றேன். என் கேள்வியின் உள்ளார்த்தத்தை விளங்கிக் கொண்ட அவன் “சோவியத் யூனியன் மட்டுமல்ல; சீனாவும் உடைந்து போய்விட்டது. அது, பூனை கறுப்பா? வெள்ளையா? என்பது பற்றிக் கவலைப்படத் தேவையில்லை. எலி பிடித்தால் காணும் என்ற முதலாளியாகி விட்டது. ஏன் தெரியுமா?” என்றான் இன்னோர் கோணத்தில்.

“அமெரிக்கக் கைக்கூலிகள், சி.ஐ.ஏக்கள்” நான்.

“இல்லை, உன் போன்ற சந்தர்ப்பவாதிகள்! பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கிற போது “செங் கொடி” புரட்சி அது இது என்று பேசிவிட்டு, படித்து முடித்ததும், நல்ல உத்தியோகத்தில் குந்திக் கொண்டு, காதலித்தவளையும் கைவிட்டு, கொழுத்த சீதனம் வாங்கிக் கொண்டு இன்னும் கட்சிக்குள் இருந்து சுரத்துக் கெட்ட சுலோகங்களை அள்ளிவிடும் உன்போன்ற முற்போக்கு முதலாளிகளே. இங்குதான் உங்கள் புராதன மார்க்சீயம் மறு பரிசீலனைக்குள்ளாகிறது”.

காந்தீயமும் மார்க்சீயமும்

“நாட்டில் பரவியுள்ள கொலை கொள்ளை வன்முறைகளுக்கெல்லாம் காரணம் என்ன?”- நான் அவனைக் கேட்டேன். “இன்றைய அரசியல் தான் காரணம்” என்றான் அவன்.

“அப்படியானால் இனிமேல் வன்முறை-தான் எங்கும் தலைவிரித்தாடப் போகிறது. அதுதான் இனிமேல் எதற்கும் உரிய வழியாகப் போகிறது.” நான்.

“இல்லை இந்த அரசியலை மாற்ற வேண்டும் என்கிறேன்” அவன்

“இந்த அரசியலை மாற்றுவதா?” என்று கேட்டுவிட்டுச் சிரித்தேன் “உலகத்திலேயே சிறந்தது ஜனநாயக அரசு. மக்களால் காலத்துக் காலம் மாற்றப்படும் அரசு. இதற்கே இந்த நிலையென்றால் வேறெதனால் இதை மாற்றலாம் என்கிறாய்?” நான்

“இது ஜனநாயக அரசல்ல, ஜனநாயகம் என்ற போர்வையில் சூதாடிகளும், போக்கிரிகளும் அராஜகவாதிகளும் வாழும் குகை தான் இந்த அரசியல்.”

“இந்த அரசியல் தான், இனிமேல் உலகுக்கு கதியா? இவற்றிலிருந்து மீள வழியில்லையா? இவற்றுக்கு மாற்றான

அரசியல் பார்வைகள் வேறில்லையா? அவை நிலைத்திருக்க வாய்ப்பில்லையா?

“ஏனில்லை? மார்க்சீய பார்வையுடைய அரசியல் மிக முக்கியமானது என்று நான் உனக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை”

“ஓம், தெரியும். ஆனால் இந்த மார்க்சீயவாதிகள் மட்டும் என்ன துப்புரவானவர்கள்? இன்று நம்நாட்டில் என்ன நடக்குது? இவர்களை விடக்கேவலமான இனவாதிகள் வேறெங்கும் இருக்கமாட்டார்கள் போலிருக்கே. மார்க்சீயத்தைவிட அதற்கு ஈடுகட்டக்கூடிய வேறு ஏதாவது அரசியல்பார்வை உண்டா?” நான்.

“உண்டு. அதைக் காந்தீய அரசியல் என்று சொல்லலாம். ஆனால், அது இன்னும் ஒரு நாட்டின் அரசியலை ஏற்று நடத்திய வரலாறு இல்லை. காந்தி என்ற ஒருவர், இந்தியச் சுதந்திரப் போராட்டத்தின்போது முன்வைத்த சத்தியாக்கிரகப் போராட்ட முறைகள், அதன் மூலம் அவர் இந்தியாவுக்கு சுதந்திரம் பெற்றுக் கொடுத்தமை என்பவற்றோடு இந்தியச் சுதந்திரப் போராட்டத்தில் குதிப்பதற்கு முன்னர் அவர் தென்னாபிரிக்காவில் தனது சத்தியாக்கிரகப் போராட்ட முறைகளைப் பரீட்சித்தமையும் காந்தீய அரசியல் பார்வையாக தற்போது கொள்ளப்படுகிறது.”

“சரி இந்த இடத்தில் நான் உன்னை ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன். இன்று நம் நாட்டில் ஒரு அரசியல் புரட்சி ஏற்படுவதாக வைத்துக்கொண்டால், அது எந்தப் பார்வையுடைய புரட்சியாய் இருந்தால் நீ மிகவும் விரும்புவாய், மார்க்சீயப் பார்வையா, காந்தீயப் பார்வையா?” நான்

“நிச்சயமாக காந்தீயப் பார்வையுடைய புரட்சியையே அதிகம் விரும்புவேன்? அவன்.

“அதற்கான காரணம் என்ன?” - நான்

“இதற்கான காரணங்களை அறிய வேண்டுமானால் காந்தீயத்தினதும் மார்க்சீயத்தினதும் ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை நாம் அலச வேண்டும்.”

“சரி, இவற்றின் ஒற்றுமை வேற்றுமைகள் என்ன? கொஞ்சம் விளக்குவாயா?”

“மார்க்சீயம் என்றால் என்ன? கொம்யூனிசம் என்றால் என்ன? இரண்டும் ஒன்றா?” அவன் கேட்டான்.

“ஆம் இரண்டும் ஒன்றுதான். மார்க்சீயம் என்பது கொம்யூனிசத்தையே அவாவி நிற்கிறது.” நான் பதில் அளித்தேன்.

“சரி அப்படியென்றால் காந்தீயம் என்றால் என்ன சர்வோதயம் என்றால் என்ன? இரண்டும் ஒன்றா?”

“காந்தீயமும் சர்வோதயத்தையே அவாவி நிற்கிறது. இரண்டுக்குமிடையே வித்தியாசமில்லை என்றுதான் நினைக்கிறேன்.” - நான்.

“இல்லை. காந்தீயம் சர்வோதயத்தை அழுத்தினாலும் இரண்டுக்குமிடையே வித்தியாசம் இருக்கிறது” அவன் கூறினான்.

“எப்படி?”

“காந்தீயம் என்று கூறும்போது சர்வோதயம் என்று கூறும்போது ஏற்படாத காந்தியின் சொந்த வாழ்க்கை அனுட்டானங்களும் முன்னுக்கு அதனோடு ஒட்டிக்கொண்டு வருகின்றன. இதனால் வித்தியாசம் ஏற்படுகிறது” அவன் விளக்கினான்.

“அப்படியானால் மார்க்சீயம் என்று கூறும்போது அப்படி ஒன்று இல்லை என்றா சொல்கிறாய்?” - நான்.

“ஆம் மார்க்சீயத்தில் அப்படியில்லை. மார்க்ஸ் கூறிய பொதுவுடைமைச் சித்தாந்தத்தையே மார்க்கீயம் பிரதிபலிக்கிறது. மார்க்ஸ் என்ற தனிமனிதன் மார்க்சீய எழுச்சிக்குத் தன்னளவில் கடைப்பிடித்த சொந்த வாழ்க்கை அனுட்டானங்கள் என்று அதில் ஏதும் இல்லை. (அவர் எழுதிய நூல்கள் கூட்டிய கூட்டங்கள் என்பதைத்தவிர) இதுவே மார்க்கீயத்தின் குறைபாட்டுக்குரிய காரணமாய் காந்தீயத்தோடு ஒப்பிடும் போது தெரிவதாய் இன்றைய ஆய்வாளர்கள் சொல்கிறார்கள்.” அவன்.

“எப்படி, கொஞ்சம் விளக்குவாயா?” - நான்

“காந்தீயம் அவாவி நிற்கும் சர்வோதயம், மார்க்கீயம் மாதிரி ஓர் சத்திய சமூக, பொருளாதார, அரசியல் மாற்றத்துக்குரிய சித்தாந்தமாக இயங்கும் அதே நேரத்தில் எல்லா மக்களும் அச்சர்வோதய எழுச்சிக்கு கடைப்பிடிக்க வேண்டிய பொதுவான சத்திய அக வாழ்க்கையையும் பிரதிபலிக்கிறது. இதுதான் மார்க்சீயத்தில் காணப்படாத மிக முக்கிய அம்சம்.

“சத்திய அகவாழ்க்கை”, என்று கூறும் போது நீ எதைக் கருதுகிறாய்?” - நான்.

“இது முக்கியமான கேள்வி. அதாவது மார்க்சீயம் அவாவி நிற்கும், பொதுவுடமை அல்லது அதற்கு முன்னதான சோஷலிசப் புரட்சி என்பது தொழிலாளி - முதலாளி என்கின்ற வெளிக்காரணிகளால் இவற்றுக்கிடையே ஏற்படும் பொருதலால் எய்தப்படுகிறது. அதிலேயே முழுக்க முழுக்கத் தங்கி நிற்கிறது. ஆனால், காந்தியால் முன்வைக்கப்பட்ட சர்வோதயம் அப்படிப்பட்டதல்ல. வெளி மாற்றங்களை அவாவிற்றும் அதே நேரத்தில், அந்த மாற்றங்களைக் கொண்டுவரும் கருவிகளாக இயங்கும் மக்கள் ஒவ்வொருவரும் அந்த மாற்றத்துக்குரிய அகப் பண்பாட்டை தம்மில் அனுபவிப்பவர்களாக, அதற்குத் தயாரானவர்களாக இருக்க வேண்டும். விளங்குதா?”

“ஏன் தொழிலாளர்கள் எல்லாம் இணைந்து சோஷலிசப் புரட்சிக்காக போராடும் போது, அந்த மாற்றத்துக்குத் தம்மை அர்ப்பணிக்காமல் அதில் ஈடுபடுகிறார்கள் என்றா சொல்கிறாய்?” - நான் கேட்டேன்

“ஆரம்பத்தில் அப்படித்தான் தெரியும். ஆனால் புரட்சி முடிந்த பின்னர்தான், கிராமசி சொன்னதுபோல் தொழிலாளர் என்று தோள் தட்டியவர்களுக்குள்ளே எத்தனை முதலாளிகள் இருக்கிறார்கள் என்று தெரியவரும். இதனால் NEP என்று கூறிக்கொண்டு புரட்சியைவிட்டுத் திரும்பிப்போக நேரலாம். இத்தகைய சிக்கல்கள் அகப்பண்பாட்டையும் அதற்கான தயாரிப்பையும் அழுத்தும் காந்தீய - சர்வோதயத்தில் ஏற்படப்போவதில்லை. காரணம், ஒவ்வொரு தனி மனிதனையும் அகரீதியாக அது சதா தயாரிப்பதாகவே இருக்கும்.” அவன்.

“இது வெறும் லட்சி பூர்வமான பேச்சு. உண்மையாக இடம் பெறுவது கஷ்டம்” நான்.

“இது பிழையான எடுகோள். இந்திய சுதந்திரப் போராட்டத்தை காந்தி முன்னெடுத்துக் கொண்டிருந்தபோது அதற்கான, காந்தி அழுத்திய நெறிமுறைகளை கடைப்பிடிப்பவர்கள் தொண்டர்களாகத் திரண்டனர் - போராடினர்.” அவன்.

“அப்படியானால் காந்திக்குப்பின்னர், அத்தகைய ஒரு சர்வோதய எழுச்சிக்கான போராட்டத்தை ஏன் எவரும் மேற்கொள்ளவில்லை?” நான்.

“இதுவும் ஒரு முக்கியமான கேள்வி. இங்கே தான் காந்திக்கும் ஏனைய மார்க்சீயப் புரட்சியாளர்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசம்

தெரியவரும். காந்தியின் சர்வோதயமோ அரசியல் சமூக பொருளாதாரம், கலை, இலக்கியம், கலாசாரம், தத்துவம் ஆகிய சகல துறைகளுக்குள்ளும் சத்திய எழுச்சியை ஏற்படுத்தி அத்துறைகளைப் புரட்சிப்படுத்துவதற்குமுன் ஒருவன் தன்னிடம் அச்சத்திய எழுச்சியை - அந்த பேரறிவு எழுச்சியை தரிசிக்க வேண்டும் என்கிறது. அத்தகைய ஒருவனால் மட்டுமே மக்களையும் அந்தவழிக்குத் திருப்புகிற பேராற்றல் ஏற்படுகிறது. அவன் தனது ஆணவத்திற்கு இடங்கொடாது சதா சத்திய எழுச்சிக்கு விட்டுக்கொடுப்பவனாய் வாழ்கிறான். இங்கேதான் மார்க்சீயவாதி என்பவன் வித்தியாசப்படுகிறான். அவன் முதலில் தன்னில் சமதர்ம நோக்கு எழுச்சியுற வேண்டுமென்றோ, அதற்கெதிராக ஆசைகாட்டும் தன் ஆணவமுனைப்புகள் அனைத்தையும் துறக்க வேண்டுமென்றோ அகநோக்குடையவனாகவும் இருக்கவேண்டும் மென்றோ அதற்கான அக அனுட்டானங்களை கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்றோ வாழும் ஒரு பணிப்புடையவன் அல்லன். இதனால் தான் மார்க்சீசத்தின் “சரித்திர” வரையறுப்புகள் எல்லாம் சோரம்போக, அந்தச் சோர்வுகளுக்குள் குடிபுகுந்து அதைத்தாக்குப்பிடிப்பதாகக் கூறிக்கொள்ளுவோர் கொடுங்கோலர்களாகவும் மார்க்சீய பாசிஸ்டுகளாகவும் மாறுவதை இன்று பார்க்கிறோம். இந்த நிலை சர்வோதயத்துள் புகுவது கடினம். காரணம், சர்வோதயவாதி என்று கூறுபவர், தானாகவே ஓர் சத்திய அகவாழ்க்கைக்குள் நுழைகிறார். அதில் இருந்து தவறினால் வெகுவினாவில் அம்பலப்படுத்தப்படும் பின்னணியையும் அது கொண்டுள்ளது. மார்க்சீயவாதிபோல் சுலோகத்திரைகளால் மறைக்கும் வாய்ப்பும் அங்கில்லை.

“அப்படியானால் காந்திக்குப் பின் யாரும் அத்தகைய வேட்கையோடு அவரது இலட்சியத்தை எடுத்துச்செல்ல இருக்க வில்லையா?”

“ஏன் இல்லை, இருந்திருக்கிறார்கள்.”

“யார் வினோபாவவா?”

“இல்லை, ஜெயபிரகாஷ் நாராயணன். அவரும் ஒரு மகாத்மாதான். காதலித்த பெண்ணைக் கலியாணம் முடித்த போதும் அவளின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க கணவன் மனைவியாக வாழாது, நண்பர்களாகவே வாழ்ந்து பிரமச்சாரியத்தைக் கடைப்பிடித்தவர். இந்திரா காந்தியின் அரசு 70 களில் தனது மகன் சஞ்சே காந்தியோடு சேர்ந்து தற்போக்கான காரியங்களிலும் அடக்குமுறைகளிலும் ஈடுபட்டபோது வீறுகொண்டெழுந்த ஜெயப்பிரகாஷ் நாராயணன்

அந்த எழுச்சியில் இந்திரா காங்கிரசை மண்கவ்வச் செய்தார். ஆனால் அவர் எங்கே பிழை விட்டார் என்றால் தன் தலைமையில் வெற்றி பெற்ற ஓர் ஆட்சியதிகாரத்தை மொராஜி தேசாய் போன்றவர்களிடம் தாரைவார்த்து விட்டு ஒதுங்கியதே.”

“இனியும் இத்தகையோரின் எழுச்சிக்கு வாய்ப்புண்டா?”

“அது எங்கும், எந்தநேரத்திலும் எழலாம். இளமையிலேயே தனது போராட்டத்தின் மூலம் சுடப்பட்டு சாகடிக்கப்பட்ட மார்டின் லூதர் கிங்கிடம் எழுந்ததுபோல்...”

“இன்னொரு முக்கியமான கேள்வி. தன்னிடம் சத்திய எழுச்சியை ஏற்படுத்துவதற்காக காந்தியார் மேற்கொண்ட அகப்புற அனுட்டா-னங்கள் என்பவை இன்றைய நோக்கில் மிகப் பிற்போக்கானவையாய் தெரியவில்லையா? ”நான் கேட்டேன்.

உண்மை; அவர் கடைப்பிடித்த தனது சத்தியப் படுத்தலுக்கான - அனுட்டானங்களாக மரக்கறி உணவு, ஆட்டுப்பால் அருந்தியது, மதுபானத்தை விலக்கியது, கதர் ஆடையை அழுத்தியது, அகிம்சையே தலையாய தர்மமாகப் போற்றியது என்பவை நிற்கின்றன. இதில், மதுபான விலக்கலைத்தவிர ஏனையவையெல்லாம் இன்றுள்ள சர்வோதயவாதிகள் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்ற அவசியமில்லை. காந்தியின் அனுட்டானங்கள் காந்தி என்ற தனி மனிதன் அவரது காலம், சூழல், உடல் தேவைகளுக்கேற்ப கடைப்பிடித்தவையாகும். இன்னும் அவர் தனது காம உணர்வுகளைப் பரீட்சிக்கு செயற்பட்டவைகள், தனது நோக்கை பிள்ளைகளில் பரீட்சித்து அவர்களை கெடுத்தமை, மனைவி கஸ்தூரிபாய் மீதும் அவரது கடும் போக்கு ஆகிய இவை யாரும் பின்பற்றத்தேவையற்றவை. (பார்க்கவும் இந்தியாவில் தடை செய்யப்பட்ட நூல் (The Lotus and the Robot).

“இதன் மூலம் நீ எதை அழுத்த வருகிறாய்?” - நான்

“இன்று சர்வோதய எழுச்சிக்காய் பாடுபடும் ஒவ்வொரு சர்வோதய வாதியும் தன்னிலும் சமூகத்திலும் சத்திய எழுச்சியுற, தமது காலம் சூழலுக்கேற்ப அகப்புற அனுட்டானங்களை மேற்கொள்ளலாம். ஒவ்வொருவரது தனிப்பட்ட அவ்வனுட்டானங்கள் சர்வோதயமாக மாறாட்டம் செய்யப்படவோ அல்லது அவையே சர்வோதய எழுச்சிக்குரிய முடிவான அனுட்டானங்கள் என்றோ எந்த வரையறைகளும் ஏற்படக்கூடாது. சத்தியம் எங்கும் எதற்குள்ளும் எப்பொழுதும் நுழைவதற்குரிய விட்டுக்கொடுப்புகள் - அவ்விட்டுக்-

கொடுப்புக்குரிய அகப்புறச் சத்திய தந்திரோபாயங்களே சர்வோதய வாதியின் எக்காலத்துக்குமுரிய அனுட்டானங்களாக - கடைப்பிடிப்புகளாக - இருக்க வேண்டும்” - அவன்

“இந்த அறியாமையால் தான் இன்னும் கதர் அணிந்து கொண்டும் மரக்கறி சாப்பிட்டுக்கொண்டும் அகிம்சை என்று பேசிக்கொண்டும் படுபிற்போக்குவாதிகளாக, சாதிவெறியர்களாக பலர் இருக்கிறார்கள் இல்லையா?” நான் கூறினேன்.

“இதை விடக் கேவலமானது, அநீதிக்கெதிரான சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்திற்கு காந்தியார் அழுத்திய அகிம்சை என்ற அனுட்டானம், இலங்கை அரசியலில், தமிழின விடுதலைக்காகப் போராட்டங்கள் நடத்திய செல்வநாயகத்தின் தலைமையின் கீழ் இயங்கிய தமிழரசுக்கட்சியால் கேலிக் கூத்தாக்கப்பட்டதே.”

“எப்படி; விளக்குவாயா?”

“தமிழினத்தின் விடுதலைக்காக காந்தியாரின் அகிம்சை வழியில் சத்தியாக்கிரகம் செய்கிறோம் என்று பறை சாற்றிய தமிழரசுக்கட்சியினர் எவரும் காந்திய போராட்டத்தின் அரிச்சுவடியைக் கூட அறிந்திருக்கவில்லை. காந்தியத்துக்கு அடிப்படையான ஆத்மீக பலமோ, சாவதற்குத் தயாரான வீரமோ, துறவோ கொழும்பில் வீடு வாசல் பங்களாக்கள் என்று வாழ்ந்த இவர்களிடம் இருந்திருப்பதற்கு நியாயமில்லை. இவர்களைப் பொறுத்தவரை “அகிம்சை” என்பது அநீதிக்கெதிராகப் போராடப் பயந்தவர்களுக்குரிய மறைவிடமாகவே, cover எடுப்புக்குரிய இடமாகவே இருந்தது. (இந்தப் போலிமையைத்தான் இன்றைய இளம் பரம்பரையினனான திலீபன் இவர்கள் மூஞ்சியில் அறைந்த மாதிரிவெளிப்படுத்திக் காட்டினான்.) அதனால் தான் 1961ல் இவர்கள் கச்சேரியடியில் நடத்திய சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தை சிறிமாவோ ராணுவத்தால் அடக்கி, இவர்களை சிறையிலும் தடுப்புக்காவலிலும் வைத்த போது, இவர்கள் சிறை மீண்ட செம்மல்களாகவும் களங்கண்ட தளபதிகளாகவும் வெளிவந்தார்களேயொழிய, அதன் பின்னர் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தின் பக்கம் தலைவைத்தும் படுத்ததில்லை. ஆனால் இவர்களிடத்தில் காந்தியார் இருந்திருந்தால், சிறையிலும் போராட்டம் தொடர்ந்திருக்கும்; வெளியிலும் போராட்ட அணி திரண்டிருக்கும்; இல்லையா?” அவன் கூறினான்.

“உண்மை” நான் ஒப்புக்கொண்டேன். “இன்னொன்று முக்கியமானது. அதாவது, இவர்கள் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தை - சத்தியத்தை அழுத்தும் போராட்டத்தை - அகிம்சைக்குரிய போராட்டமாக மட்டும் மாறாட்டம் செய்தனர் ஆனால், இதற்கும் காந்தியார் மிக அழகாகப் பதில் அளிக்கிறார்” அவன் கூறினான்.

“எப்படி?”

“அகிம்சை என்பது சாத்வீக குணங்களுக்குரிய ஓர் மனநிலையே. சத்தியமோ குணங்களைக் கடந்தது. பரம் பொருளானது. சத்தியம் தன்னை வெளிக்காட்ட - சர்வோதயத்தை ஸ்தாபிக்க; அகிம்சையை விடவேண்டிய சந்தர்ப்பங்களும் வருவதுண்டு. இதையே காந்தி, “எனக்கு சத்தியத்திடமுள்ள அளவு அகிம்சையினிடம் ஈடுபாடு இல்லை. நான் சத்தியத்திற்கு முதலிடமும், அகிம்சைக்கு அதற்கு அடுத்த இடமுமே அளிக்கிறேன்” என்று ஜைனமுனிவர் ஒருவரை மேற்கோள் காட்டி, “சத்தியத்தைக் காக்கும் பொருட்டு அகிம்சையை விட வேண்டின் விடவே செய்வேன்” என்று மிகுந்த ஞானானுபவத்தோடு கூறியுள்ளார்.” (பார்க்கவும் காந்தியடிகளின் கனவு) அவன்.

“அப்போ அகிம்சைக்கும் எல்லையுண்டு என்கிறாய்?”

“அதைத் தீர்மானிப்பவன் சத்தியத்தில் நின்றவாறே அநீதிக்கெதிராகப் போராடுபவன் - அவன்.

அறிஞன் சந்திரனைச் சுட்டிக்காட்டும்போது
முட்டாளோ, சந்திரனைச் சுட்டும் அவன்
விரலை மட்டுமே பார்க்கிறான்

-1968 பிரஞ்சுப்புரட்சியில்
ஈடுபட்ட மாணவர்கள்.

...ஆனால் இவை கவிதை என்ற வரன்முறையினின்றும் மீறி
இன்னொரு வடிவத்தைக் கொண்டிருக்கின்றன. இதுவொரு நல்ல
ம்சமே. தமிழுக்குப் புது வாய்ப்பே. எனவே இவை சட்டகங்-
ளுக்குள் நின்றுதம் படைப்புகளை எழுதும் படைப்பாளிளுக்கு
பரும் சவால்களை எழுப்புவன: நெருக்கடியைத் தருவன.

- கருணாகரன் (வன்னி மான்மியம் பின்னூரை.)

12.எழுத்தும் வாழ்வும்

13.தனிப்பட்டது பொதுப்பட்டது

14.மேதையும் சமான்யனும்

15.பெண்ணியம்

16.சொற்கள்

17.கவிதையின் எதிர்காலம்

எழுத்தும் வாழ்வும்

“எழுதுவது போலவும் சொல்வது போலவும் வாழாத எழுத்தாளனுடைய பேனையைச் சுட்டுப் பொசுக்க வேண்டும் என்று சில எழுத்தாளர்கள் கூறுகிறார்களே, இது சரியா?” - நான் எனக்குள் இருந்த உள் விமர்சகனைப் பார்த்துக் குரல் எழுப்பினேன்.

“அவர்கள் ஏன் அப்படிக் கூறுகிறார்கள்? அதற்கு அவர்கள் காட்டும் காரணம் என்ன?” -அவன் என்னைப் பார்த்து எதிர்க் கேள்வி எழுப்பினான்.

“உயர்ந்த இலட்சியங்களையும், ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளையும் தன் படைப்பில் - முன்வைக்கும் எழுத்தாளன் ஒருவன் தன் சொந்த வாழ்க்கையில் அதற்கெதிராக வாழ்கிறான் என்றால் அது அசிங்கமாகத் தெரிகிறது. இதனால், அவன் தன் படைப்புக்களில் முன்வைக்கும் உயர்ந்த இலட்சியங்கள் கேலிக்கூத்தாகி கனதி குறைந்து போகின்றன. படிக்கிறது தேவாரம், இடிக்கிறது சிவன் கோவில் போன்ற வேலையாக இதுவும் மாறுகிறது” -நான்.

“அப்படியானால் சிருஷ்டி இலக்கியம் என்பது உயர்ந்த இலட்சியங்களையும் ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளையும் முன்வைக்கும்

விவகாரம் என்று சொல்லுவீர்களோ? இதை ஏற்றுக்கொண்டால் நாம் இன்றைய இலக்கியங்களை வாசிப்பதை விட்டு விட்டு நாலடியார், திருக்குறள் போன்றவற்றை வாசித்துப் பயன் பெறலாம், அல்லவா?" அவன் சிரித்துக்கொண்டு கேட்டான்.

"சிருஷ்டி இலக்கியத்தில் உயர் இலட்சியங்களும் ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளும் இடம் பெறுவதற்கும் ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளையும், உயர் இலட்சியங்களையும் போதிக்கும் அற நூல்களில் அவை இடம் பெறுவதற்கும் பாரிய வித்தியாசம் உண்டு. ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளைத் தெரிந்து கொள்வதற்காகவே அற நூல்கள் வாசிக்கப்படுகின்றன. ஆனால் சிருஷ்டி இலக்கியத்தைப் பொறுத்தவரையில் அது அப்படியல்ல. ஆக்க இலக்கியம் என்பது - அது கவிதை, சிறுகதை, நாவல் எதுவாகவும் இருக்கலாம். அவை வாழ்வின் தரிசனமாகும். ஒரு கலைஞன் வாழ்க்கையைத் தான் காணும் கோணத்திலிருந்து படைத்தளிக்கிறான். அவனது அப்படைப்பானது கலாரீதியாக வெற்றி பெறும் பட்சத்திலேயே அதில் காணப்படும் உயர் இலட்சியங்களும், ஒழுக்கமும் வாசகனைத் தொற்றிக் கொள்ளவோ பாதிக்கவோ முயல்கின்றன. அவைக்கும் கலைப்படைப்புக்கும் நேரடியான தொடர்பு கிடையாது" - நான்.

"அப்படியானால் எழுத்தாளன் என்பவன் தன் சொந்த வாழ்க்கையில் தான் எழுதிக் கோடி காட்டிய இலட்சியங்களுக்கு எதிராக வாழ்வது தப்பில்லை என்கிறீர்களா? அதாவது தான் எழுதியதுபோல் வாழ வேண்டும் என்று ஒரு எழுத்தாளனை நாம் எதிர்பார்ப்பது பிழை என்கிறீர்களா?" - அவன் நான் ஆரம்பத்தில் வைத்த கேள்வியையே என்னிடம் திருப்பிக் கேட்டான்.

"இதற்குப் பதில் அளிப்பதற்கு முதல் ஒரு எழுத்தாளன் தான் எழுதியதற்கு மாறாக ஏன் நடந்து கொள்கிறான் என்பதை முதலில் நாம் அறிய வேண்டும்" - நான் இன்னும் தெளிவான தளத்திற்கு வர முயன்றேன்.

"ஏன் நடந்து கொள்கிறான்?" அவன் குடைந்தான்.

"ஒரு படைப்பாளன் என்பவன் படைப்பில் ஈடுபடும் போது தன் அக ஆழங்களுக்குள் செல்கிறான். அங்கே அவனுக்கு உயர் இலட்சியங்களும் ஒழுக்கக்கோட்பாடுகளின் உண்மையும் தரிசனமாகின்றன. அந்நேரங்களில் அவன், தான் படைத்தளிக்கும் பாத்திரங்களாகவே மாறுகிறான். ஆனால் படைப்பு முடிந்ததும் அவன் மீண்டும்

விவகார உலகால் விழுங்கப்பட்டு, தனது சிருஷ்டியின் போது ஏற்பட்ட தரிசன ஆளுமையில் இருந்து விடுபடுகிறான். சாதாரண ஆசாபாசங்களுக்குட்பட்ட மனிதனாக வாழத் தொடங்குகிறான். இதையே பிறழ்வுற்ற ஆளுமை என உளவியலாளர் விளக்குகின்றனர். இதனால் தான் 83 ஜூலைக் கலவரத்தின் போது உயர்ந்த இலட்சியங்கள், ஒழுக்கங்கள் பற்றிப் பேசிய சிங்கள எழுத்தாளர்கள் பலர் இனத்துவேஷிகளாகவும், அராஜகவாதிகளாகவும் மாறித் தமிழர்களுக்கு எதிராக இயங்க, சாதாரண சிங்கள மக்கள், தமிழர்களை ஆதரித்து பாதுகாப்புத் தந்தனர் என பிரபல விமர்சகர் ரெஜி சிறிவர்த்தன கூறியுள்ளார். இதே காரணத்தால் தான் பெருங் கவிஞரான டி.எஸ்.எலியட் நாஸி (Nazi) ஆதரவாளனாய் இருந்தான். லியோ ரோல்ஸ்ரோய்போல் தான் எழுதிய உயர்ந்த லட்சியங்களுக்கேற்ப வாழ்ந்தவர்கள் மிகக்குறைவே" நான்.

"இதன் மூலம் நீ எதைக் கூற முயல்கிறாய்?" - அவன் துருவினான்.

"நான் தெளிவுபடுத்த விரும்புவது இதுதான்: எத்தனையோ அற்புதப் படைப்புக்களைத் தந்த கலைஞர்களும், எழுத்தாளர்களும் தம் சொந்த வாழ்க்கையில் மோசமானவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். பலவித ஒழுக்கக் கேடுகளுக்குரியவர்களாக வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதே என் வாதம். ஏன் நமது தேவாரம், திருப்புகழ் தந்த நாயன்மார்களில் கூட இத்தகையோரைக் காட்டலாம்" - நான் அழுத்தினேன்.

"அப்படியானால் எழுத்தாளனின் வாழ்க்கையோடு அவன் எழுத்தைச் சம்பந்தப்படுத்த வேண்டாம் என்பது தான் உன் இறுதி முடிவா?" அவனும் அழுத்தினான்.

"இன்றைய நவீன விமர்சனங்களில் கூட, இத்தகைய ஒரு பார்வையையே காணக்கூடியதாய் உள்ளது. அதனால் தான், அவை ஒரு படைப்பைத் தந்தவன் செத்துவிட்டான் என்கின்றன. இதன் மூலம் ஒரு படைப்பை அணுகுவதற்கு படைப்பாளனின் பின்-னணியை நோக்காத ஒரு விடுபட்ட பார்வையைக் கோரி நிற்கின்றன அவை" - நான் கூறினேன்.

"ஆனால் இது ஒரு பக்கப் பார்வையென்றே நம்புகிறேன். எதற்கும் எப்பவும் இரண்டு பக்கங்கள் உண்டு. திரும்பவும் ஒரு கலைப் படைப்பாளியின் சொந்த வாழ்க்கையையும் பார்க்க வேண்டிய சூழல் உருவாகி வருகிறதென்றே கூறுவேன். இன்று இலக்கிய உலகில்

புனைவுகள் மயப்பட்ட படைப்புகளை படிப்பதற்குப் பதில் ஒருவனின் சொந்த வாழ்க்கை வரலாற்றை உண்மை நிகழ்ச்சியைப் படிக்கும் ஆவலே மேலோங்கி வருவதை நாம் மேற்கில் காணுகிறோம். இது நீங்கள் கூறுகின்ற விடுபட்ட பார்வைக்கு எதிராக இனி வரப்போகிறதென்றே கூறுவேன்.” -அவன்.

“இதை விளக்குவாயா?” -நான்.

“இதுகால வரை எழுதப்பட்டுவரும் புனைவு மயப்பட்ட இலக்கியங்கள் எல்லாம் அலுப்புத்தரும் விவகாரமாக மாறிவிடுகிறதென்றும், அவற்றைப் படிக்கும் ஆவல் வாசகரிடையே குறைந்து வருகிறதென்றும், இதனால் வாசகர்கள் உண்மை வாழ்க்கை வரலாற்றை, உண்மை வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளைப் படிக்க ஆவல் காட்டுகின்றனர் என்றும், மேற்குலக விமர்சகர்கள் கூறுகின்றனர். இது படைப்பாளியின் இயக்க முறையில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதோடு அவர்களது ஆக்கங்களின் உருவ உள்ளடக்கங்களிலும் அடிப்படையான மாற்றத்தை ஏற்படுத்தப் போகின்றன என்றும் எதிர்பார்க்கலாம். லத்தீன் அமெரிக்க எழுத்தாளர் லூயி போர்கேயின் எழுத்துக்களை இதன்பின்னணியில் தான் பார்க்க வேண்டும்” - அவன் விளக்கினான்.

“இந்த மாற்றம் படைப்பாளிகளை தாம் எழுதுவது போல் வாழச்செய்துவிடுமா?” -நான்.

“இப்படித்தான் அதற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டும். எழுத்தாளனின் வாழ்வுக்கும், எழுத்துக்குமிடையே இருந்த இடைவெளி இல்லாமல் போகப் போகிறது. அதாவது மாறி வரும் இந்தப் புதிய சூழல் எழுத்தாளனை அவனது பிறழ்வுற்ற மனச்சிக்கலில் இருந்து விடுவிக்கிறது. தனது நேர்மையினங்கள், அற்பத்தனங்கள், நல்ல தன்மைகள் யாவற்றையும் மறைக்காது எழுத்தில் போடத் தொடங்குகிறான். இது அவனது சுய வெளிக்காட்டலாகவும், சுய விசாரணையாகவும் மாறுகிறது. இது அவனது வழமையான “கதை சொல்லும்” -பாணியிலிருந்து அவனை விடுவித்து அவனது அன்றாட வாழ்க்கையையே கதையாகவோ, நாவலாகவோ தரச்செய்கிறது. ஆனால் இவற்றுக்கெல்லாம் அடிப்படையாக இருக்கவேண்டியது, “அப்பனின் காலைத் தடவிவிட்ட போது படுக்கை அறையில் மனைவியை நினைத்து அவளிடம் போய்விட்டேன்” என்று காந்தியார் தன் பலவீனத்தையே சத்தியப்படுத்திய இலக்கிய முன்வைப்பாகும். இது எழுதியவனையும் அதைப்படிப்பவனையும் பலவித மாற்றங்-

களுக்குள்ளாக்கும் என நினைக்கிறேன். இங்கேதான் எழுத்தும் வாழ்வும் ஒன்றாகிறது” -அவன் கூறினான்.

“.....” நான் பேசாது அவன் கூறியதை இரை மீட்டேன்.

“இத்தகைய படைப்பானது எழுதியவனையும், சுயவிசாரணைக்குள்ளாக்கி சுத்தப்படுத்துவதோடு படிப்பவனையும் அது உண்மைப் படைப்பென்பதால், தொற்றிக் கொண்டு சிந்திக்கவும், சுத்தப்படுத்தவும் உதவுகிறது. இந்த இரட்டை தொழிற்பாடுடைய படைப்பானது தன் சுய வெளிப்பாட்டுக்குரிய புதுப்புது உருவமாற்றங்களையும் கலைத்துவத்தையும் தரித்துக் கொள்கிறது” -அவன் தொடர்ந்து கூறினான்.

“தன்னை சுயவிசாரணைப்படுத்தும் எழுத்தாளன் வீரனாகவும் மாறுகிறான், இல்லையா? தன்கொள்கைக்கு ஒத்துவராததால் தனக்கு வழங்கப்பட்ட நோபல் பரிசையும் நிராகரித்து வலதுசாரி பிரெஞ்சு அரசுக்கே சவாலாக இயங்கினான் ஷோன் போல் சாத்தர். அவனையொத்த எழுத்தாளர்கள் எம்மிடையே உள்ளார்களா? - நான் கேட்டேன்

“உண்மைதான். அவன்போல் நம் எழுத்தாளர்கள் இயங்கினால் படைப்பாளிகள் இயக்கமொன்றையே எப்பவோ உருவாக்கி நம் இனப்பிரச்சினையையே தீர்க்கவேண்டிய நெருக்கடியை உருவாக்கி இருக்கலாம்” என்று அவன் கூறி விட்டுப் பின்வருமாறு சொன்னான்:

“இங்கேதான் எழுத்தாளர்களின் எழுத்தும் வாழ்வும் இணையும்போது ஏற்படும் சக்தி, இன்னோர் பரிமாணத்தை எடுக்கிறது.

தனிப்பட்டதும் பொதுப்பட்டதும்

“ஒருவனுக்கு தனிப்பட்ட வாழ்க்கை, பொது வாழ்க்கை என்ற இரண்டு உண்டா?” - நான் என் எழுத்தாள நண்பனைக் கேட்டான்.

“நிச்சயமாக உண்டு. தனிப்பட்ட வாழ்க்கை என்பது ஒருவன் தன் ஈடேற்றம், தேவை, அபிலாஷைகளுக்காக தன் குடும்பம், உறவினர், சமூகத்தோடு கொள்ளும் உறவு பற்றியது. பொது வாழ்க்கை என்பது தன் சுயநலம் சம்பந்தப்படாத பொது விஷயங்களில் பொதுமக்களுக்குரிய சமூக வேலைகளில் ஈடுபடுவது” - அவன் விபரித்தான்.

“இந்த இரட்டை வாழ்க்கை சகலருக்கும் இருக்கிறதா? - ”நான் கேட்டேன்.

“ஆம் எந்தவித நாகரிகமும் அடையாத காட்டுமிராண்டி மக்களிடமும் இது உண்டு. ஏதோ ஒரு விதத்தில் காட்டுமிராண்டியும் தன்னால் முடிந்தளவு தன் சமூகத்துக்குரிய பொது வேலையில் ஈடுபடுகிறான்” - அவன்.

“இந்த இரண்டு மனிதப் போக்குகளிடையே - அதாவது தத்துவார்த்த ரீதியாகச் சொல்வதனால் -தனிமனிதன் -பொதுமனிதன் என்னும் இந்த இரண்டு போக்குகளிடையே ஒன்றையொன்று பாதிக்கும் ஊடாட்டம்

இருக்கிறதல்லவா?” -நான் மீண்டும் கேட்டேன்.

“நிச்சயமாக இருக்கிறது. ஒருவன் தன் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் செய்யும் விஷயங்களில் இருந்தே அவன் பொது விஷயங்களுக்கு -தன் நலம் சாராது இயங்கும் விஷயங்களுக்குத் தகுதியுள்ளவனா என்று தீர்மானிக்கப்படுகிறது -அவன் கூறினான்.

“ஒருவன் தன் சொந்த வாழ்க்கையில், தான் தொழில் பார்க்கும் இடங்களில் பணமோசடி புரிபவனாகவும், ஏமாற்றுக்காரனாகவும் இருப்பானானால் அவன் பொது மக்கள் சம்பந்தப்படும் நிதி விஷயங்களில், நேர்மையான நடவடிக்கையை எதிர்பார்க்கும் இடங்களில் இடமளிக்கப்படாது தடுக்கப்படுகிறான். இவ்வாறே ஒருவன் தன் சொந்த வாழ்க்கையில் பல பெண்களை பாலியல் வன்புணர்வுக்குட்படுத்துகிறான் என்று வைத்துக் கொண்டால், இதை தெரிந்தவர்கள், இளம் பெண்கள் வேலை செய்யும் இடங்களில் அல்லது இளம் பெண்கள் கூடும் நிகழ்ச்சிகளில் அவன் பங்கெடுப்பதையோ, அங்கு அவன் ஏதாவது பதவி வகிப்பதையோ விரும்பமாட்டார்கள்” -அவன் விளக்கினான்.

“சாதாரண மனிதர்களின் நடவடிக்கையே இவ்வளவு கவனிப்புக்குள்ளாகி அதற்குரிய எதிர்நடவடிக்கைகளும் இடம் பெறுகின்றனவென்றால், பொதுமக்களுக்குரிய காரியங்களே தம் தலையாய காரியங்களாகக் கொண்டு இயங்குகிற பொதுநலச் சேவையாளர்கள், அரசியல்வாதிகள், எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் என்பவர்கள் எடுத்துக்காட்டுக்குரிய மேன்மைக்குரியவர்களாக இருக்க வேண்டும் இல்லையா? - ”நான்.

உண்மை. இவர்கள் சாதாரண மக்கள் போல் தம் வாழ்க்கையைத் தனிப்பட்ட, பொதுப்பட்ட என்று இரு கூறுகளாகப் பிரித்து முன்னதற்குள் அழுக்கையும், பின்னதற்குள் சுத்தத்தையும் பேணுவதென்று இருக்க முடியாது. முன்னதும், பின்னதும் வெவ்வேறு நிகழ்வுகளையும், வேறுபாடுகளையும் கொண்டிருக்கலாம். ஆனால், அதற்காக அவை வேறானவையல்ல. அவை இரண்டும் வாழ்க்கையின் உண்மை ஒளியில் தான் கோர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். மாறாக, அவையிரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று மாறான போக்கினால் கோர்க்கப்பட்டிருப்பின் அவனது வாழ்க்கை உண்மையற்றது. போலியானது. அவனால் சமூகம் கீழ்நிலைக்குத் தான் தள்ளப்படுகிறது -அவன்.

“அப்படியானால் இன்றைய எழுத்தாளர்களின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கை மிகச் சீர்கெட்டதாய் இருக்கிறது. அது பற்றி பொது

மு. பொன்னம்பலம்

இடங்களில்விமர்சித்தால் "சீ இப்படி personal விஷயங்களை பொது இடங்களில் கதைப்பது அநாகரிகம். இப்படிச் செய்யக்கூடாது என்று ஏன் கதைக்கிறார்கள்?" -நான்.

"இதனால்தான் இந்த எழுத்தாளர்கள் தாமும் திருந்தாது சமூகத்தையும் கெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் இங்கே இன்னொரு வேடிக்கையும் நடக்கிறது - அவன்.

"என்ன அது?"

"பொது இடங்களில் ஒருவனின் personal விஷயங்களை விமர்சிக்காதீர்கள் என்று கூறுபவர்கள், என்ன செய்கிறார்கள் தெரியுமா? தமக்குள் இரண்டொருவர் கூடும் சமயங்களில் அந்த எழுத்தாளன் செய்த ஊழல்களையும், தில்லுமுல்லுகளையும் கூடிக் கதைத்து கேலி செய்கிறார்கள்; சிரிக்கிறார்கள். இதுதான் மிகவும் வெட்கப்பட வேண்டிய விஷயம் இல்லையா?" -அவன்.

"அப்படியானால், இதற்கென்ன செய்ய வேண்டும்?"

"இத்தகைய தில்லுமுல்லுகளில், ஊழல்களில் ஈடுபடும் எழுத்தாளர்களை, அவர்களது படைப்புக்களை விமர்சிப்பது போலவே விமர்சனத்திற்குள்ளாக்க வேண்டும். இது அவரையும் திருத்தி அவரது இனிவரும் எழுத்துக்களையும் "பாரதி கூறிய உள்ளத்து உண்மை ஒளியில்" வெளிவரச் செய்யும். அண்மையில் எழுத்தாளர் ஒருவர் கைது செய்யப்பட்டபோது, அவரை வெளிவரச் செய்வதற்காக அத்தனை எழுத்தாளர்களும், புத்திஜீவிகளும் ஒருமுகப்பட்டு செய்த முயற்சிக்குக் காரணமாக அந்தக் குறிப்பிட்ட எழுத்தாளரின் நேரிய செயற்பாடும் ஒன்று என்று கூறினால் தவறாகாது என்று நினைக்கின்றேன்" -அவன்.

மேதையும் சாமான்யனும்

"எங்கட இலக்கிய உலகு எப்படிப் போகுது?"

என்று கேட்டுக் கொண்டே என் நண்பன் எதிரே போய் உட்கார்ந்தேன் நான்.

"எங்கட இலக்கிய உலகா?" என்று ஒரு மாதிரி இழுத்தவன் எங்கட சில எழுத்தாளர்களுக்கும் கவிஞர்களுக்கும் பிளேட்டோ சொன்னதைத்தான் செய்யவேணும்" என்றான்.

"பிளேட்டோ என்ன சொன்னான்?" - நான்.

"இந்த எழுத்தாளர்களையும், கவிஞர்களையும் ஒழித்துக்கட்ட வேணும் என்றான் அவன். ஈழத்தில் தமிழ் எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள் என்று இருப்பவர்கள் சிலர் செய்வதைப் பார்த்தால் அவன் சொன்னது சரிதான் போலப்படுகுது" -அவன்.

"என்ன விஷயம் சொல்லு" -நான் முடுக்கினேன்.

"அப்படி ஒன்றுமல்ல. உலகெங்கும் உள்ள சாபக்கேடு சாமான்யன், மேதைகள் மாதிரி தோரணைகள் போடுவதே. இது தற்போது ஈழத்து தமிழ் இலக்கிய உலகில் மலிந்து போய்விட்டது போல் படுகுது." -அவன்.

“சாமான்யர்கள் என்று நீங்கள் யாரைக் கூறுவீர்கள்?” -நான் விளங்கிக் கொள்ள விரும்பினேன்.

“ஒவ்வொரு துறையிலும் இந்த சாமான்யர்கள் -அதாவது mediocres இருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஒவ்வொரு துறையின் மேதைகளின் கண்டுபிடிப்பை, சாதனைகளை அட்சரம் தவறாது ஒப்புவிப்பார்கள். ஆனால் அவற்றிலிருந்து வரப்போகும் எதிர்கால-விச்சை, அதன் தரிசனத்தை அறியாதவர்கள், அது கொண்டியங்கும் கருத்தியலை அறியாதவர்கள். இலக்கிய உலகில் இத்தகைய சாமான்யர்கள் திருக்குறள் அனைத்தையும் அட்சரம் தவறாது ஒப்புவிப்பார்கள். கம்பராமாயணத்தில் 12 ஆயிரம் பாடல்களையும், பாடமாக்கி வைத்திருப்பார்கள். சிலப்பதிகாரம் என்ன, சங்க இலக்கியம் என்ன ஒன்றும் இவர்களுக்குத் தள்ளுபடியல்ல. ஆனால், இவர்களிடம் இன்றைய பார்வையில் திருக்குறளை மறுவாசிப்புக்குள்ளாக்குவது பற்றிக் கேட்டால் என்னவென்று தெரியாது. சங்ககாலத்திலிருந்து பாரதி வரை தமிழ் இலக்கியத்தில் இழைந்து வரும் கருத்தியல் பார்வை என்னவென்று கேட்டால், ஒன்றும் தெரியாது. தமிழ்ப் பக்தி இலக்கியத்திலிருந்து கம்பனின் “இராமாவதாரம்” எவ்வாறு வித்தியாசப்படுகிறது? அந்த வித்தியாசப்படல் இன்றைய பார்வையில் ஓர் முற்போக்குப் பாய்ச்சலாய் எவ்வளவு தூரம் செல்கிறது என்று கேட்டால் இவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆனால் இவர்களுக்குத் தெரிந்ததெல்லாம், கம்பராமாயணத்தில் வரும் சீதையா மண்டோதரியா கற்பில் சிறந்தவள்; அல்லது சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகியா மாதவியா கற்பில் சிறந்தவள் என்ற பத்தாம் பசலி பட்டிமன்ற விவகாரங்கள் தான். இவர்களைத்தான் நான் சாமான்யர்கள் என்கிறேன்” அவன் ஒருவித வேகங்கொண்டு கதைத்தான்.

“சுவையாக இருக்குது. இன்னும் சொல்லு” -நான் மேலும் தூண்டினேன்.

“இத்தகைய சாமான்யர்கள் அரசியலுக்குள் ஆட்சி நடத்தினால் என்ன நடக்கும் என்பதை அல்ஜீரிய நாட்டுப் புரட்சியாளனும், சிந்தனையாளனுமான பிரான்ஸ் :பனன் (Franz Fanon) மிக அழகாக விளக்கியுள்ளான்.

“எப்படி?” -நான்.

“தரிசனம் இல்லாத சாமான்யர்கள் ஆட்சிக்கு வந்ததும் மக்களின் சமூக, பொருளாதார நிலைகளை மேம்படுத்துவதற்குரிய வழிமுறை-

களை அறியாத நிலையில் தேவையற்ற பெரும் பெரும் கட்டிடங்களைக் கட்டியும், பெயர்ப்பலகைகளை மாற்றியும், ஏதோ அரசியலில் புரட்சி செய்வது போல் மக்களை ஏமாற்றுகின்றனர். மயக்குகின்றனர். இதை தி.மு.கவும் ஜெய லலிதாவும் தமிழ் நாட்டில் அரசியல் பிரவேசம் செய்த போது நிகழ்ந்தவற்றிலிருந்து காணலாம். “தலைமைச் செயலகம்” -“பணிமனை” என்ற தனித்தமிழ்ப் பெயர் மாற்றங்களும் பெருங்கட்டிடங்களும் முளைத்தனவே ஒழிய மக்கள் நிலையை மேம்படுத்தும் வழிவகைகள் நிகழவில்லை”- அவன்.

“இந்த மாதிரி விஷயங்களைத்தான் இலக்கியத்தில் சாமான்யர்கள் செய்கிறார்கள். மக்களைச் சிந்திக்க வைக்கும் ஆழமான படைப்புக்களை மேற்கொள்வதைவிட்டு பட்டிமன்றங்களும், சொற்பொழிவுகளும், பொழிப்புரைகளும் மேற்கொண்டு மக்களை ஏமாற்றுகின்றார்கள். மயங்க வைக்கிறார்கள், இல்லையா?”-நான்.

“சரியாகச் சொன்னாய், ஒருகாலத்தில் ஒரு மேதை கண்டுபிடித்ததை, எப்படி இக்காலத்துக்கேற்ப வளர்த்துக் காட்டுவது என்று தெரியாமல், அதற்கு இன்றைக்குப் பொருந்தாத சோடிப்புகள் செய்து, மேளம் தட்டி, குடை பிடித்து, ஊர்வலம் செய்வதுதான் சாமான்யர்களின் வேலை. இதையெல்லாம் அண்மையில் இலக்கிய விழாக்களில் கண்டிருப்பாய் இல்லையா?” என்று கேட்டவன் சிரித்துவிட்டு, “இதற்கிடையில் சாமான்யர்கள் மேதைகளையே கேலிசெய்து, தாம் மேதாவிகள் எனக் காட்டிக் கொள்ள முற்படுவதும் உண்டு” என்றான்.

“எப்படி? அதையும் சொல்லு” நான் தூண்டினேன்.

“ஜன்ஸ்டினுக்கு இது நடந்திருக்கிறது. சார்புக்கொள்கையை ஜன்ஸ்டின் வெளியிட்ட காலத்தில் அதை விளங்கிக் கொண்டவர்கள் உலகத்தில் 12 பேர் தான் இருந்தனர். ஆனால் அவருக்கே கணக்கு வராது என்று பரிகசித்தவர் இருக்கிறார்கள். யூனியேர்சிட்டி Chair கொடுக்க மறுத்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். கவிதா மேதையான வோல்ட் விட்மனுக்கு இது நடந்திருக்கிறது. இவருக்கு ஒழுங்காக ஆங்கிலம் எழுதத் தெரியாதென்று, அவரது சமகாலத்து அமெரிக்க சாமான்ய கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் அவர் கவிதையில் பிழைபிடித்திருக்கிறார்கள். இது பாரதிக்கும் நடந்திருக்கிறது. ஆனால் இன்று இந்தச் சாமான்யர்கள் இல்லை. மேதைகள் தான் வாழ்கிறார்கள். இந்தவித நிகழ்ச்சிகள் இப்போ ஈழத்து இலக்கிய உலகிலும் நடக்கிறது....” அவன்.

“எதைப்பற்றிச் சொல்கிறாய்?” நான் விபரம் கேட்டேன்.

“அப்படி எதையும் யாரையும் குறிப்பாக சொல்லமாட்டேன். அப்படிச் சொன்னால் தனிப்பட்ட (personal) தாக்குதல்கள் என முத்திரை குத்தப்படலாம். இதுவும் நம் இலக்கிய உலகில் காணப்படும் அறியாமையின் வெளிப்பாடு. இது பற்றிப் பின்னர் கதைக்கலாம். அதனால் இப்போதைக்கு பொதுவாகச் சொல்வதனால் இன்று ஆரோக்கியமான தமிழ்ச் சிந்தனை உலகில் பாரிய கருகல் (canker) விழுந்து உள்ளரித்துக் கொண்டு போவது போல், சாமான்யர்கள் இங்கு புழுந்து தம்மை நிலைநாட்டத் தொடங்கியுள்ளார்கள். இவர்களில் பல வகையறாக்கள் உண்டு. வானொலி, தொலைக்காட்சி, பத்திரிகை போன்ற தொலைத்தொடர்பு ஊடகங்களை ஆக்கிரமிக்கும் ஒரு வகை. ஆக்க இலக்கியம், விமர்சனம், ஆய்வு போன்ற இலக்கிய விஷயங்களை ஆக்கிரமிக்கும் இன்னொரு வகை. இன்னும் இலக்கியச் சஞ்சிகை ஆசிரியர் என்று கூறிக் கொண்டு கலை, இலக்கியம் பற்றி ஒன்றும் தெரியாத “வலது” குறைந்த புதுவகை. மேடைகளை ஆக்கிரமிக்கும் மற்றொரு வகை. இப்படிப்பல. இவர்கள் கற்றறிந்தோர் கூடியுள்ள கூட்டங்களில் சம்பந்தா சம்பந்தாமில்லாத விஷயங்களில் கேள்வி எழுப்பி, தமது ஞானத்தைக் காட்டவும் அறிஞர்களை மட்டந்தட்டவும் முனைவர். சிலர் சைவ சித்தாந்தம் பற்றிய ஆய்வு மேற்கொள்வதாகக் பெருமகுடமிட்டு வெற்று மதப் பிரச்சாரம் செய்வர். சிலர் இலக்கிய விமர்சனம் புரிவதாகக் கூறித் தமக்குப் பிடித்தவரைப் போற்றியும் பிடிக்காதவரை ஒரங்கட்டியும் எந்தவித ஆதாரமும் அற்று அலட்டுவர். இப்படிப் பல வடிவங்களில் சாமான்யத் தன்மை வலம் வரும்”- அவன்.

“இந்தச் சாமான்யத்தன்மை வேர் ஊன்றக் காரணமாய் இருப்பவர யார்? -நான்

“வியாபாரத்தை நோக்காகக்கொண்டுள்ள அமைப்புகள், தொலைத்தொடர்பு மக்கள் ஸ்தாபனங்கள்; உதாரணமாக, ஒருவர் மேடைப் பேச்சில், பட்டிமன்ற உரையாடலில் நடிப்புத்துறையில் சோபிக்கிறார் என்றால் - அவரை இவ்விஷயங்களில் மக்கள் ரசிக்கிறார்கள் என்றால் -அவரை எல்லாம் தெரிந்தவராக அறிஞராக கற்பித்து அவரிடம் அரசியல், பொருளாதாரம், தத்துவம், இலக்கியம், சமயம் போன்ற விஷயங்கள் பற்றியெல்லாம் ஆலோசனை கேட்பது, பேட்டி காண்பது. அவற்றைப் பத்திரிகைகளில் பிரசுரிப்பது. இதனால், இந்தச்சாமான்யர்கள், மக்கள் மத்தியில் அறிஞராகப்படுகிறார்கள்.

உண்மையான அறிஞன் மக்களால் புறந்தள்ளப்படுகிறான்” என்று கூறிவிட்டு அவன் சிரித்தான்.

“ஏன் சிரிக்கிறாய்?” -நான்

“இனிமேல் நிலைக்கப் போகிறபவை இவை தான். அதனால் தான் சிரிக்கிறேன்” என்றவன் எனக்கு விளங்குவது போல், “எதிர்காலத்தில் எவை எவை நிலைக்கப் போகின்றன என்று பெருஞ் சிந்தனையாளரான காலஞ் சென்ற ஆதர் கொய்ஸ்லரிடம் (Arthur Koestler) எதிர்வு கூறும்படி கேட்ட போது, அவர் முக்கியமான ஒன்றாக, “இனியும் சாமான்யத் தன்மையே உலகை ஆளும்” என்றார் (mediocrity will reign). அவரே மேதைகள் பற்றியும் தனது Act of Creation என்னும் நூலில் அழகாகக் கூறியுள்ளார்” -அவன்.

“மேதைகள் பற்றி என்ன சொல்கிறார்?” -நான்.

“ஒரு மேதை தான் வாழும் காலத்தில் நடைமுறையில் உள்ள சகலதுறை முன்னேற்றங்களையும் கணக்கிலெடுத்து, இனிவரும் போக்குக்குரிய கருத்தியல் வெளிக்கோடொன்றின் வெளிச்சத்தில் தனது துறைக்குரிய கண்டுபிடிப்பைச் செய்கிறான். இது சகலராலும் பின்பற்றப்படுகிறது.” என்று கோஸ்லரின் கருத்தைக் கூறிய அவன், பங்குக்கு தனது கருத்தையும் முன்வைத்தான். “இத்தகைய மேதைகளின் புதிய கண்டுபிடிப்புகளை ஆரம்பத்தில் கண்ணை மூடிக்கொண்டு எதிர்ப்பவர்கள் இந்தச் சாமான்யர்கள் தான். அதேவேளை இக்கண்டுபிடிப்புக்கள் நீண்ட காலம் பலரால் பின்பற்றப்பட்டு தம் சக்தியை இழக்க, இவை அப்புறப்படுத்தப்பட வேண்டிய காலகட்டத்தில் இவற்றை இறுகப் பற்றிக் கொண்டு பேணமுயல்பவர்களும் இந்தச் சாமான்யர்கள் தான். இதை இன்றைய பழமைபேண் மார்க்சியவாதிகளிடமும் சைவசித்தாந்தவாதிகளிடமும் நிறையக் காணலாம்”- அவன் விளக்கம் சுவையாக இருந்தது.

“இவர்களை நினைத்தால் கோபம் அல்லவா வருகின்றது”? -நான் கூறினேன்.

“இல்லை, விடுபட்டு நின்றுபார். இன்னும் வேடிக்கையாக இருக்கும். இயக்கவியலின் அர்த்தம் கூடப் புரியும்” -அவன்.

பெண்ணியம்

“பெண்ணிலைவாதிகள் இன்று ஒரு முக்கிய சக்தியாகத் திகழத் தொடங்கியுள்ளார்களே, இதன் காரணம் என்ன?” -நான் இக்கேள்வியால் என் உள் விமர்சகனைத் தட்டி விட்டேன்.

“திடீரென பெண்ணிலை வாதிகள் பக்கம் திரும்பியுள்ளீர்கள். காரணம் என்னவோ?” - அவன் திருப்பிக் கேட்டான்.

“காரணத்திற்குப் பிறகு வருகிறேன். இப்போது நான் கேட்டதற்கு பதில் சொல்” - நான் தூண்டினேன். “பெண்ணிலை வாதத்தின் எழுச்சிக்குக் காரணம் என்ன?”

“காரணம் நிறைய இருக்கு. உலக வளர்ச்சிக்கான உழைப்பில் அரைவாசிக்கும் மேலாகப் பங்களிக்கும் பெண்கள் இன்றுள்ள ஆணாதிக்க முனைப்புக் கொண்ட அரசியல், சமூக, பொருளாதார நோக்கால் பின்தள்ளப்படும் போது, அதற்கெதிராகத் திரள வேண்டாமா? உண்மையில் இப்படி ஆண் வாக்கத்தால் படுபாதகமாகச் சுரண்டப்படும் பெண்கள் தங்களை இப்படி ஒரு சக்தியாக உருவாக்கிப் போராடுவது அவசியந்தான்” - அவன் விளக்கினான்.

“ஆனால் ஆண்களின் போராட்ட ஆற்றல் என்பதை பெண்களிடம் எதிர்பார்க்க

முடியுமா? பெண்கள் பிறப்பு ரீதியாக மென்தன்மை உடையவர்கள். அவர்கள் ஆண்களின் முரட்டுத்தன்மைக்கு ஈடுகொடுக்க முடியுமா?”

“இது மிகவும் பிழையான கருத்து. உயிரியல் ரீதியாக ஆண் என்பவன் அடக்கியாளும், வன்முறையுடையவனாகவோ பெண் என்பவள் அடங்கிப் போகும் மென்தன்மை உடையவனாகவோ பிறப்பதில்லை. இத்தகைய குணங்களை சமூகமே அவர்களிடம் திணிக்கிறது.”

“எப்படி, இதை விளக்குவாயா?”

“உதாரணமாக ஒரு ஆண், தான் வேலை செய்யும் இடத்தில் தனது உயர் அதிகாரிக்கு அடங்கிப் போகிறவனாக வளைந்து குனிந்து நிற்கிறான். ஆனால் வீட்டில் தனக்கு அடங்கிப் போகும் மனைவி பிள்ளைகளிடம் தன் ஆணாதிக்கத்தையும், அதிகாரத்தையும் பாவிக்கிறான். ஆகவே அவனது “வன்முறைச் சுபாவம்” பிறப்புடன் வரும் இயல்பானது அல்ல. இடமறிந்து தான் இயங்குகிறது. அவ்வாறே, ஒரு பெண் கூட ஆண் இல்லாத ஒரு குடும்பத்தில், ஆண் தன்மை கொண்டவனாக நிர்வாகம் செய்கிறாள். இன்னும் பொலிஸ் அதிகாரியாக, ராணுவ அதிகாரியாக இயங்கும் பட்சத்தில் அவள் தனது “இயல்”பெனக் கருதப்பட்ட மென்தன்மைக்கு மாறாக கடுமை மிக்கவளாக நடந்து கொள்கிறாள். ஆகவே ஆணிதும் பெண்ணினதும் சுபாவங்கள் சமூகச் சூழலாலேயே ஏற்படுத்தப்படுகிறது. “ஆண் பிள்ளைகளை சிறுவயதிலிருந்தே “அழக்கூடாது, பெண்பிள்ளை மாதிரி அடங்கியிருக்கக்கூடாது” என்று வன்முறை பண்புகளை ஊட்டியே வளர்க்கிறோம். அவ்வாறே பெண்பிள்ளைகளையும்” ஆண் பிள்ளை மாதிரி திரியாதே. பெண்பிள்ளைக்குரிய அடக்கத்தோடு இருக்கவேண்டும்” என்று மென்தன்மையூட்டியே வளர்க்கிறோம். ஆகவே சமூகச் சூழலின் உருவாக்கமே ஆண்மைக்குணங்களும் பெண்மைக்குணங்களும். இதை மிக அழகாகத் தனது “ஆண்குணவியல்புகளை ஆய்வு செய்தல்” என்ற தனது நூலில் Kamla Bhasin என்பவர் அழகாகக் கூறுகிறார்.

“அப்போ பெண்கள் நிச்சயமாக சரியான தடத்திலேயே செல்கிறார்கள்” என்று கூறிய நான், “இந்த ஆண் வாக்கச் சுரண்டல் பற்றி மார்க்சீயம் என்ன சொல்கிறது?” என்று இன்னொரு கோணத்திற்கு இதை இழுத்தேன்.

“மார்க்சீயம் என்ன சொல்லும்? அதுவும் ஆண் ஆதிக்க முனைப்புக் கொண்ட தத்துவம் தான்.” அவன்

“ஆனால் இப்போ பெண்ணிலைவாதத்தையும், மார்க்சீயத்தோடு இணைக்கும் போக்கும் உருவாகித்தானே உள்ளது?” நான்.

“உண்மை - மார்க்சின் தனிப்பட்ட பலவீனங்களுக்காக மார்க்சீயத்தின் பங்களிப்பை மறுக்க முடியாது. மார்க்சீயம் பற்றி எத்தனை எத்தனையோ வியாக்கியானங்களும், வெட்டு ஒட்டுக்களும் நடந்து கொண்டிருக்கும் இக்காலத்தில் பெண்ணியமும், மார்க்சீயத்துள் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவதில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமில்லை. இதனால் மார்க்சீயமும் பலமுறும். அத்தோடு பெண்ணியமும் பலமுறும்” - அவன்.

“எப்படி?” நான் குறுக்கிட்டேன்.

“தனிச்சொத்து குடும்பம் என்பவையெல்லாம் மான்யகால தந்தை வழிச்சமூகத்தின் உருவாக்கம். உண்மையான பொதுவுடமை மலர்ச்சியில் அரசு வாடுவதுபோல் இவையும் அற்றுப் போய்விடும் என்கிறது மார்க்சீயம். கூடவே, இப்பார்வையில் பெண் என்பவள் ஆணொருவனின் சொத்தாகவே, போகப்பொருளாகவே கொள்ளப் படுகிறாள். இந்தச் சொத்தென்ற ஒன்றிலிருந்தே “கற்பு” போன்ற பல ஆணாதிக்கக் கோட்பாடுகள் பெண்மேல் திணிக்கப்படுகின்றன இல்லையா? இவற்றின் மூலமே பெண்ணின் அடிமைச்சாசனம் எழுதப்பட ஏதுவாகிறது. மார்க்சீயத்தில் இத்தகைய கருத்துக்கள் இருந்தபோதும் பெண்ணிய நோக்கு அதில் பிரக்ஞைபூர்வமாக இடம் பெறாமையால் அதில் பல முன்னுக்குப்பின் முரண்பட்ட கருத்துக்கள் உள்ளன.”

“இப்போ இவற்றின் நிலை என்ன?” - நான் துருவினேன்.

“சோசலிஷ் நாடாக இருந்த பல இடங்களிலேயே மார்க்சீயக் கருத்துக்கள் வலுவிழந்து போயிருந்தாலும், உலகெங்கும் பெண்ணிய நோக்குக்கு, சாதகமான நிலைகளே உருவாகி வருகின்றன. இப்போ மேற்கில் “குடும்பம்” என்று பெண்களைக் கட்டிவைத்த கட்டுக்கள் அறுபடுகின்றன. அங்கு பெண்களுக்குள்ள தொழில் வசதிகள், விவாகரத்து முறைகள், கல்வி, ஒரு பாலுறவு போன்றவை எல்லாம் அவளை ஆணாதிக்கம் விரித்த தளங்களில் இருந்தெல்லாம் விடுதலை அளித்துள்ளன.” அவன் விளக்கினான்.

“குழந்தை பெறவேண்டும் என்ற ஆசை அவளுக்குத் தடையாக இருக்காதோ?” - நான்.

“அதுவும் எதிர்காலத்தில் தேவைப்படாது. செயற்கை குழந்தை உருவாக்கம் அதையும் தேவையற்றதாக்கி விடும்.”

“அப்படியானால் எதிர்காலத்தில் ஆண் -பெண் உறவென்பது என்ன விதத்தில் இருக்கும்? காதல், இனக்கவர்ச்சி, உடலுறவு என இருபாலாரும் சங்கமிக்கும் நிலைகள் எவ்வாறிருக்கும்? மரபு வழிவந்த விவாகச் சடங்கு, விவாகப் பதிவுகள் தான் முன்பு அவர்கள் விரும்பினாலும் விரும்பாவிட்டாலும் ஒன்றாக இணைத்தன. இவை இப்போ பெருமளவில் தூக்கியெறியப்பட்ட பின் அவர்களை ஒன்றாக வைத்திருப்பதற்கு உதவுவதாய் எது இருக்கும்?” - நான்

“கட்டற்ற சுதந்திரம்?” அவன் சட்டென பதில் அளித்துவிட்டுத் தொடர்ந்தான். “ஆண் -பெண் இருபாலாரையும் ஒருவரோடு ஒருவர் சேர்த்து வைக்கும் ஒழுக்கக்கோட்பாடும் எதிர்காலத்தில் இதுவாகவே இருக்கும்.”

“எப்படி?” - நான் விளக்கம் கோரினேன்.

“அதாவது ஆண் -பெண் இருபாலாரையும் ஒருவர் மற்றவரின் சொத்தாக, போகப் பொருளாக நினைக்க வைப்பதும், அதனால் ஏற்படும் நோக்கால் ஒருவரை மற்றவர் விவகாரங்களில் தலையிட வைப்பதும் இக்கட்டற்ற சுதந்திரத்தால் இல்லாமற் போகிறது. எஞ்சியிருப்பது அன்பு மாத்திரமே. கட்டற்ற சுதந்திரம் என்பது கட்டற்ற அன்பாக (காதலாக) மாறலாம்...”

“ஆனால் இங்கு ஒரு ஆபத்தும் உண்டல்லவா?” - நான்.

“என்ன ஆபத்து?” அவன்.

“அதாவது மனித நாகரிகத்தின் ஆரம்ப காலத்தில் அதே கட்டற்ற சுதந்திரம் நிலவிய காலத்தில் தாய் -தனயன் உடலுறவு, தங்கை -சகோதரன் உடலுறவு (incestuous) என்ற கட்டற்ற போக்கு இருந்தது இப்போதும் அதன் எச்ச சொச்சங்கள் இருந்து வருகின்றன இந்நிலையில் மனித நாகரீகம் எதுவாக இருக்கும்?” - நான்.

“நீ கூறுவது மனித நாகரீகம் குழந்தைப்பருவ காலத்தில் இருந்தபோது ஏற்பட்ட ஒழுக்க முறைகள், இப்போ நாம் யார் என எம்மை நாம் பிரக்ஞைபூர்வமாக உணர்ந்து வைத்திருக்கும் காலத்தில் பழைய நிலைக்கு திரும்பிப் போதல் ஏற்படாது. ஒரு சில புறநடையைத் தவிர” அவன்.

அதனால்தான் கோணேஸ்வரிகள்” கவிதையை பெண்ணிலை-வாதிகள் ஆபாசம் என எதிர்த்தனர்?” -நான்.

“இந்த இவர்களின் எதிர்ப்பு பெண்ணியத்தின் புதிய ஒழுக்கக் கோட்பாட்டின் வழிவந்ததல்ல. இவர்களின் எதிர்ப்பு காலாகாலமாக வந்த, சமய ஆசார வழிவந்த ஒழுக்கத்தின் அடிப்படையில் வந்தது. இதற்கும் பெண்ணியத்திற்கும் தொடர்பில்லை. உலகம் தழுவிய பெண்ணிய ஒழுக்கக் கோட்பாட்டின் வழிவந்ததல்ல இது. அந்த ஒழுக்கக் கோட்பாட்டின் படி கோணேஸ்வரி கவிதை ஆபாசமாகத் தெரிந்திருக்காது” அவன் கூறினான்.

“அந்த உலகறிந்த ஒழுக்கக் கோட்பாடு என்ன?”

“அதுதான் ஏற்கனவே கூறிய கட்டற்ற விடுதலையும், அதன் வழிவரும் கட்டற்ற அன்பும். இந்தப் பார்வையில் பெண்ணின் எந்த அங்கமும் போகப்பொருளாகவும், ஆபாசமாகவும் பார்க்கப்பட மாட்டாது. மாறாக, எல்லாம் அன்பின் உயிர்ப்பாகப் பார்க்கப்படும்” - அவன் கூறி முடித்தான்.

சொற்கள்

“ஏதும் இல்லாதவர் வாய்ச்சொற்கள் நல்குவீர்.” என்று பாரதி, வெற்றுச் சொற்களையும் ஒருவகைத் தானமாக உயர்த்தியுள்ளார், இல்லையா?” என்றேன் எனக்கெதிரேயிருந்த நண்பனிடம்.

“அதில் நிறையக் காரணம் உண்டு” என்று என்னை ஆமோதித்த நண்பன், சிறிது யோசித்துவிட்டு, “வெறும் வாய்ச்சொல்லில் வீரர்” என்று பாரதி வேறோர் சந்தர்ப்பத்தில் வெற்று வாய்ச்சொற்களால் எந்த பயனும் இல்லை என்ற ரீதியிலும் கூறுபுள்ளார், இல்லையா?” என்றான் என்னைப்பார்த்து.

நான் “ஆம்” என்று கூறியதும் அவனே தொடர்ந்தான்: “இதில் நாம் கவனிக்க வேண்டியது எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் வாய்ச்சொற்கள் - அதாவது சொற்கள் கனதியுறுகின்றன, எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் எதுவித அர்த்தமும் அற்று வெற்றுச் சொற்களாக வீழ்கின்றன என்பதே”

“சரி நீயே சொல்லு, எந்தச்சந்தர்ப்பத்தில் சொற்கள் கனதியுறுகின்றன, எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அர்த்தமற்று வெற்றுச் சொற்களாக வீழ்கின்றன?” - நான்.

“சொல்பவன், கேட்பவன், சொல்லப்படும் பொருளைப் பொறுத்து சொற்கள் கனதியும் கனதியற்றும் - அதாவது அர்த்தமுற்றும் அர்த்தமற்றும் போகின்றன.” அவன்

“எப்படி, விளக்குவாயா?”

“உதாரணமாக, “கடவுள்” என்ற சொல்லை எடுத்துக் கொள்வோம். இது அர்த்தமற்ற வெற்றுச் சொல், காரணம் “கடவுள்” என்ற ஒன்றின் இருப்புக்கு ஆதாரம் காட்டி நிரூபிக்க முடியாது. அவ்வாறே “சொர்க்கம்” “நரகம்” “கர்மம்” “புண்ணியம்” “பாவம்” என்ற சொற்களும் அர்த்தமற்றவை. விஞ்ஞான ரீதியான நிரூபணத்திற்கு அப்பாற்பட்டவை. அவற்றின் இருப்பையோ இன்மையையோ யாருக்கும் விளக்க முடியாது. அதனால் இவை தாம் குறிக்கும் கருத்தை வெருக்கும் கடத்த முடியாதவை. இதுதான் தத்துவ வாதிகளின் கருத்து.”

“அப்படியானால் அர்த்தமுடைய அர்த்தத்தைக் கடத்தக் கூடிய சொற்கள் எவை?” நான்

“நம் புலன்களின் அனுபவத்திற்கு உட்பட்டவை, விஞ்ஞான ரீதியாக விளக்கப்பட்டகூடிய சொற்கள்”

“இந்தப்பிரிவினையால் ஏற்பட்ட விளைவுகள் என்ன?” நான் கேட்டேன்.

“இதனால் “கடவுள்”, “நரகம்”, “சொர்க்கம்”, “நல்லது கெட்டது” என்ற அறவொழுக்கங்கள் பற்றிய தத்துவார்த்த வியாக்கியானங்கள் எல்லாம் வெற்றுச் சொற்குவியல்களாக ஒதுக்கப்பட்டன.” - அவன்

“இது பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்?” நான்

“சொற்கள் என்றால் என்ன?” - அவன் என்னைத் திருப்பிக் கேட்டான்.

“சொற்கள் என்றால் தொடர்பாடலுக்கு உதவுவது” - நான்.

“ஆனால் நாங்கள் பாவிக்கும் அனேக சொற்கள் நாம் கருதுவதை பிறருக்கு கடத்த முடியாமலும் அவ்வாறே பிறர்கருதுவதை நமக்கு கடத்தப்பட முடியாமலும் இருப்பது பற்றி நான் ஏற்கனவே சொல்லியுள்ளேன்.”

“அப்படியானால் இந்தத்தடையை மீறக்கூடியவையாய் சொற்கள் இல்லையா?” நான்

“ஏன் இல்லை? ஆனால் இது நான் ஏற்கனவே கூறியதுபோல்

சொல்பவன், கேட்பவன், சொல்லப்படும் பொருள் ஆகியவற்றை பொறுத்தே இடம் பெறும்.”

“எப்படி?” நான்

“சாதாரண ஒருவன் “கடவுள்” என்ற வார்த்தையைச் சொல்லும் போது அது எந்தவித அர்த்தமும் அற்று வீழ்கிறது. விஞ்ஞானி எப்பொழுதும் தான் கருதுவதைக் குறிக்கவே - கடத்தவே - சொற்களைக் கையாள்கிறான். சொற்கள் தம் கருத்திலிருந்து நழுவிப்போகாத கையாளுகை அவனது. தத்துவஞானி மொழி அலசல் மூலம், உண்மை பற்றிய எமது பார்வையை மொழியே தீர்மானிக்கிறது என்கிறான். கவிஞன் என்பவன் விஞ்ஞானியோ தத்துவஞானியோ அல்லன். ஆனால் இவன் மொழியைக் கையாள்வதற்கு இவர்களுக்கில்லாத விசேட உரிமைகளைப் பெறுகிறான். இதனால் கவிஞன் மொழியைக் கையாள்வதன் மூலம் சொற்கடந்து நிற்பவற்றை - அதாவது விஞ்ஞானியாலும் தத்துவ ஞானியாலும் சொல்ல முடியாது என்று சொல்பவற்றை, தான் கையாளும் சொற்களால் நம் உணர்வுகளுக்குப் புலப்பட வைக்கிறான். இந்நிலையில் ஓர் ஆத்மஞானி சொற்களுக்கு ஏற்றும் ஆற்றலுக்கு அடுத்ததாக கவிஞனே அந்த ஆற்றலைத் தரவல்லோனாய் நிற்கிறான். உதாரணமாக:

“பனி நனை தென்றல் முனை படத்தளிரின்

கனவுகள் அதிரும், காதலின் இறுக்கத்

தேவைகள் மலர்ந்து ஆசையில் நடுங்க...”

என்று கூறும் போது “தளிரின் கனவுகள்” எமக்குள்ளும் அதிர்வதை நாமும் உணர்கிறோம். இன்னும் கவிஞன் ஒரு சொல்லை சிலேடையாக, பல அர்த்தங்கள் மிளிரப் பாவிப்பதும் உண்டு. “நாகமது நாகமுறு நாகமென நின்றான்” என்ற வரியில் வரும் “நாகம்” என்ற சொல் மலைக்கும் கீழ் லோகத்திற்கும் யானைக்கும் என்று மூன்று கருத்துக்களைக் கொண்டது. “மலையானது கீழே பதிந்துபோக யானைபோல்” நின்றான் என்று, ஒரே சொல்லையே மூன்றிடங் களுக்கும் ஏற்றுகிற ஆற்றல் கவிஞர்களுக்கே உண்டு இப்படித்தான் வ.வே. சாமிநாத ஐயர், ஒருமுறை தன்னோடு படித்த நண்பரை வழியில் சந்தித்தபோது “கலியாணம் ஆகிவிட்டதா?” என்று கேட்க அவர் “இல்லை” என்றார். அதற்கு ஐயர் ஏன்? “என்று கேட்க, “கலியாணம் இல்லை” என்றார் நண்பர். இங்கே கலியாணம் என்ற சொல் விவாகத்திற்கும் பணத்திற்கும் சிலேடையாக வருகிறது. நண்பர் கலியாணம் முடிக்காததற்குக் காரணம் அவரிடம் பணம் இல்லாததே என்பதை நகைச்சுவையோடு சொல்லிக்காட்டினார். சில தூய்மை

வாதிகள் கவிஞனின் பல அர்த்த வெளிக்காட்டல்களை ஒதுக்கி, ஒற்றைப் பொருள்காண விழையும் தட்டையான முயற்சிகளால் கவிஞனையே கொன்று விடுகின்றனர்.”

“சரி கவிஞனுக்கும் மேலாகக் கருதப்படும் ஆத்மஞானி எவ்வாறு சொற்களைக் கையாள்கிறான்? நான்.

“இதை விளக்குவதற்கு முதல், எந்தச் சொல்லும் - அதாவது வெற்றுச்சொல் என விஞ்ஞானப்பார்வையுடையவராலும், தத்துவ-வாதிகளாலும் ஒதுக்கப்படும் எந்தச் சொல்லும் - அர்த்தங்-காவிகளாகவே மிதக்கின்றன என்றே நான் சொல்வேன்” - அவன்

“இதற்கு உதாரணத் தந்து விளக்க முடியுமா?” - நான்.

“இதோ உதாரணம்: அப்பொழுது ரமண மகரிசிக்கு 15 வயது. சிறுபையன். அவர், ஒரு நாள் அவர் வீட்டருகே ஒருவரைச் சந்திக்கிறார். அவரைப்பார்த்து “நீங்கள் எங்கேயிருந்து வருகிறீர்கள்?” என்று ரமணர் அவரைக் கேட்கிறார். “அண்ணாமலையிலிருந்து” என்று மற்றவர் பதில் சொல்கிறார். அண்ணாமலை. அந்தச் சொல் அடிவானத்திலிருந்து திடீரென ஆரம்பித்து வான் முழுதும் கிளை விழுத்திச் செல்லும் மின் தெறிப்புப்போல் ரமணர் உடல் முழுதும் மின்னேற்றிச் செல்கிறது. இத்தனைக்கும் அவர் அண்ணாமலை பற்றிக் கேள்விப்பட்டதே இல்லை. கேள்விப்படாத அச்சொல் அவரையேன் அப்படி உலுக்கிற்று? அப்படி அவரையேன் ஈர்த்தது? அடுத்தகணமே அவர் அண்ணாமலையைத் தேடிப் புறப்பட்டு விட்டார்” - அவன் கூறினான்.

“அப்படியானால் -?” - நான் யோசித்தவாறே இருந்தேன்.

“அப்படியானால் இந்தக்காற்று வெளியில் சொரியப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் சொற்கள் கேட்பவரைப் பொறுத்து கிளர்வேற்றும் மந்திரங்கள். சொற்கள் தம் கருத்துக்களைக் கடத்துவதில்லை என்று சொல்பவன் சொற்களின் சுருதியை அறியாதவனே” அவன்

“நீ கூறிய ஆத்மஞானி எப்படிச் சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறான்?”

“அவர் “கடவுள்” என்று கூறும்போதே அதைக் கேட்பவனிடம் அதன் இருப்பு துலக்கமுறலாம். இத்தகையவர் ஒரு சொல்லை தீட்சா மந்திரமாய் இன்னொருவருக்கு உபதேசிக்கும் போது, அது ஆற்றல் மிக்கதாக, fully power packed ஆக இயங்குகிறது. கேட்பவனிடம் அது பற்பல மாற்றங்களை விளைவிக்கும் ஆற்றல் கொண்டது.”

கவிதையின் எதிர்காலம்

“கவிதை என்றால் என்ன?” -நான் கவிஞனான என் நண்பனைக் கேட்டேன்.

“கவிதை பற்றி வரைவிலக்கணம் கூற முற்பட்டால் அது கவிதை இல்லாமற் போய்விடும், விளங்குதா?” என்றான் நண்பன்.

“எனக்கு விளங்குவது போலவும் இருக்குது. விளங்காதது போலவும் இருக்கு” என்று கூறிய நான், “கவிதை என்பதே சொற்பதங் கடந்த, கோலங்களை உணர்வுகளை நமக்கெட்டிய நுண்ணூர்வுமிக்க சொற்களால் காட்ட முயல்வதே, அதனால் தான் அது எப்பொழுதும் வரைவிலக்கணங்களைக் கடந்து நிற்கிறது என்று சொல்ல வருகிறாயா?” என்று நான் திருப்பிக் கேட்டேன்.

“அதே தான்” என்று ஆமோதித்த அவன், “ஆனால் இன்று கவிதை என்பதைப் பரந்த பின்னணியில் வைத்துப்பார்க்க வேண்டிய நிலைக்கு நாம் தள்ளப்பட்டுள்ளோம். அதனால் நாம் இன்னும் பழைய வரம்புகளுக்குள் கவிதையை வைத்துப்பார்க்க முடியாது” என்றான்.

“அதனால் நீ வரைவிலக்கணம் எதுவும் கவிதை பற்றிச் சொல்லத் தயங்குகிறாய், இல்லையா?” என்று கேட்ட நான், “அண்மை-

யில் நான் படித்த கவிதை பற்றி இரண்டு மேல்நாட்டுக் கவிஞர்கள் கூறிய வரைவிலக்கணம் எனக்கு நினைவு வருகிறது” என்றேன்.

“அவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள்?”

“அவுஸ்திரேலியக் கவிஞர் லெஸ் முரே (Less Murray) என்பவர், “கவிதை என்பது ஒரு மிருகக்காட்சி சாலை. அங்கே பிசாசுகளையும் தேவதைகளையும் நீ இருத்துகிறாய்? (Poetry is a Zoo in which you keep demons and angels) என்கிறார். ஓக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத்தில் கவிதை பீடத்தில் இருந்த கவிஞர் பீற்றர்போர்ட்டர் (Peter Porter) என்பவர் கவிதை பற்றி பின் வருமாறு சொல்கிறார்: “வாழ்க்கையினால் மொழி ஒளியேறிப் பிரகாசிக்கிறது அல்லது மொழியினால் வாழ்க்கை ஒளியேறிப் பிரகாசிக்கிறது. இதுதான் கவிதை” என்கிறார் அவர். நீ என்ன சொல்கிறாய்?” (language lit up by up life or life lit up by language.)

“இன்றைய எனது பார்வையில், நீ சொன்ன கவிஞர்களின் கவிதை பற்றிய மேற்கோள், கவிதைக்கு மட்டுமே உரியவை என்று என்னால் கூற முடியாது. ஏன் இப்படிக்கூற முடியாதெனில் சிறுகதையினால், நாவலினால் வாழ்க்கை ஒளியேற்றப்பட மாட்டாதா அல்லது வாழ்க்கையினால் சிறுகதை நாவல் ஒளியேற்றப்படமாட்டாதா என்றும் கேட்கலாம். கவிதை மட்டும்தானா மிருகக்காட்சிசாலை, நாவல், சிறுகதை என்பவையும் அப்படித்தானே? அங்கும் பிசாசுகளும் தேவதைகளும் இருத்தப்படவில்லையா?” என்று எனது நண்பன் என்னைப்பார்த்துக் கேட்டான்.

“நீ கவிதை என்பதைப் பெரியதளத்துக்கு விரிக்கப் பார்க்கிறாய். அது எவ்வளவு தூரம் சரிவரும் என்பதே எனது கேள்வி” என்று நான் சொன்ன போது,

“சரி அதற்குப் பிறகு வருவோம். இப்போ முதலில் நாம் அறிந்துள்ள கவிதை பற்றிய ஆய்வை மேற்கொள்வோம். கவிதை பற்றி தமிழில் ஆழமான ஆய்வோ விமர்சனமோ மேற்கொள்ளப்படவில்லை. யாப்பமைதிக்குள் எழுதப்படும் மரபுக்கவிதை, அதன் பின்னர் எழுந்த புதுக்கவிதை, அதற்குள்ளும் தற்போது தோன்றியுள்ள புதுப்பரிமாணங்கள் என்று இப்போ வெளிவந்து கொண்டிருப்பவை பற்றி யாரும் தீவிரமான விசாரணையை மேற்கொள்ளவில்லை. ஆகவே, நாம் நமது கவிதை பற்றிய அலசலை மூன்றாகப் பிரிக்கலாம். முதலாவது மரபுக் கவிதை. இரண்டாவது புதுக்கவிதை. மூன்றாவது புதுக்கவிதையையும் மீறிய பரிசோதனைகள்” என்றான் அவன்.

“மரபுக்கவிதை பற்றி நீ என்ன சொல்கிறாய்?” நான் முடுக்கினேன்.

“யாப்பமைதி என்கிற யந்திரகதிக் கட்டுக்குள் தன்னைப் புகுத்தி செயற்கையான செய்யுள் மூலம் கவிதையைக் கற்க்கின்ற போக்கு இது. உதாரணமாக, “யாழ்ப்பாணம்” என்ற தலைப்பில் மரபுக் கவிதைக்காரன் கவிதை ஒன்றை எழுதுகிறான் என்று எடுத்துக்கொண்டால், அவன் பாவிக்கும் முதல் சொல் “யாழ்” என்று எதுகையில் தொடங்குமானால், ஏற்கனவே அவ்வகை ஓசையில் வாழும் “பாழ்”, “வாழ்” ஊழ் “என்ற அடுத்த வரிகளுக்கான எதுகைகள் அவன் முன் வந்து இறைஞ்சி நின்று அவன் சுயதரிசனத்துக்குத் திரை விழுத்த, அவன் இவற்றால் கைது செய்யப்பட்டு அள்ளப்படுகிறான். அதனால் அவன் கவிதைகள் செயற்கையாக செயல்படுகின்றன. இல்லை, செய்யுள் படுத்தப்படுகின்றன. அவன் ஆழநோக்கு அடிபட்டுப் போகிறது. இன்னும் மரபுக்கவிஞனுக்கு செய்யுள் கட்டமைப்புக்கேற்ப சில சொற்களை முடக்கி ஒடுக்கி, அதன் இயல்பைத் திரிக்கின்ற “வன்முறையை”க் கையாள வேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் ஏற்படுகிறது.” - அவன்

“அப்படியானால் மரபுக்கவிதை இனித் தேவையில்லை என்றா சொல்கிறாய்?” -நான்

“நிச்சயமாக. முன்னர் இது ஏன் தேவைப்பட்டது? வாகடம், சாத்திரம், மாந்திரீகம் ஆகிய அனைத்தும் செய்யுளிலேயே எழுதப்பட்டன. அச்சுயந்திரம் இல்லாத காலத்தில் இவை மனப்பாடம் செய்வதற்குத் தேவையாய் இருந்தன. அதில் அழகியல் ரசனையும் காணப்பட்டது. ஆனால், இன்று இவை, செயற்கையாகச் சேர்க்கப்படும் வெற்று ஓசை நிரப்பிகளாகவே வந்துவிடுகின்றன. இதற்கு உதாரணங்களை நமதுரக்கவிஞன் மஹாகவியிலிருந்து கம்பன் வரை காட்டலாம்” அவன்.

“கம்பன் போன்ற பெருங்கவிஞர்களும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல வென்றா சொல்கிறாய்?” -நான்.

“இந்த உலகில் பெரிது சிறிதென்றோ பூரணம் என்றோ எதுவும் இருக்கமுடியாது. ஒன்றைப்பற்றி, நல்லது கெட்டது என்ற விமர்சனம் இந்த உலகில் இருக்கும் வரை வைக்கப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கும். புனிதம் என்று எதுவும் பேணப்பட்டால் தேக்கமே மிஞ்சும்”

“கம்பன் எதுகை மோனைகளால் அள்ளப்பட்டதற்கு நீங்கள் காட்டும் உதாரணம் என்ன?” -நான்.

கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கி ஒன்றையொன்று
உண்ணவும் நிலைபெறா உணர்வும் ஒன்றிட
அண்ணலும் நோக்கினான் அவனும் நோக்கினான்.

என்று இராமனுக்கும் சீதைக்குமிடையே ஏற்பட்ட நுண்ணுணர்வுடைய காதலைச் சொல்ல வந்த கம்பன், அடுத்த செய்யுளில் எதுகைக்கும் மோனைக்கும் கட்டுண்டு நுண்ணுணர்வுமிக்க காதலையே கொச்சைப்படுத்துகிற மாதிரி எழுதுகிறான். இதோ,

“நோக்கிய நோக்கெனும் நுதிகொள் வேலினை
ஆக்கிய மதுகையான் தோளில் ஆழ்ந்தன
வீக்கிய கனைகழல் வீரன் செங்கணும்
தாக்கணங் கனையவள் தனத்தில் தைத்தவே”

இங்கே “நோக்கிய” ஆக்கிய” “வீக்கிய” என்ற எதுகைகளுக்கு ஏற்ப “தாக்கணங்கு” என்ற சொல் பாவிக்கப்படுகிறது. “தாக்கணங்கு” என்ற எதுகைக்கு “த” வரியிலேயே மோனை தேவைப்படுவதால் “தனமும்” “தைத்தவே” யும் இடம் பெறவைத்து செய்யுளைக் காப்பாற்றிய கம்பன், நுண்ணிய உணர்வுமிக்க காதல் உணர்வை, இராமனின் பார்வை சீதையின் தனத்தை தைத்ததாகக் கூறி விரசமேற்படுத்திக் கெடுத்து விடுகிறான். இந்த அவலம் ஏன் ஏற்படுகிறது? “தாக்கணங்கு” என்ற எதுகைக்கு தோதான மோனையாக “த” வரியில் வந்த “தனம்” என்ற சொல் பற்றிக் கொஞ்சமும் சிந்திக்காமல் அதனோடு அள்ளப்பட்டுப் போனதே. மரபுக்கவிதைகள் எழுதும்போது ஒரு கவிஞனைச் சுற்றி எதுகைகளும் மோனைகளும் எக்கச்சக்கமாக செட்டை கட்டிப் பறப்பதுண்டு. இந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் கவிஞன் தன் விமர்சன அறிவைப் பாவிக்காவிடில் செய்யுளைக் காப்பாற்றியதாக முடியுமே ஒழிய, கவிதையைக் காப்பாற்றியதாக இருக்காது” -அவன்.

“தனம்” என்ற அந்தச் சொல் அந்த இடத்தில் பொருத்தமானதே என்று விவாதிப்பவர்களும் இருக்கிறார்களே?” -நான்.

“இவர்கள் பழைய சமய ஆசாரிகள் போன்றவர்கள். நாவலரின் சைவ வினா விடையை கேள்விக்குள்ளாக்குவதே குற்றம் என்று அதை இறுகப் பற்றுபவர்கள் போன்ற நவீன இலக்கிய ஆசாரிகள் இவர்கள். இவர்கள், கம்பனுக்கு அத்தகைய அபகீர்த்தி ஏற்படுவதை விரும்பாதவர்கள். என்னுடைய விவாதம் சரி என்பதற்கு, கம்பனை இவர்கள் எல்லாரையும் விட உச்ச ஸ்தானத்தில் வைத்துப் போற்றும் ரசிகமணி டி.கே.சி. நான் குறிப்பிட்ட கவிதையை கம்பனுடையதல்ல என்று ஒதுக்கிவிட்டே “கம்பர் தரும் ராமாயணம்” என்னும் தனது நூலைத் தொகுத்துள்ளதான செயல் ஒன்றே போதும். (இன்னும் எத்தனையோ

ஆயிரக்கணக்கான கம்பனின் செய்யுட்கள் அவரால் ஒதுக்கப் பட்டுள்ளன, இதற்கு இவர்கள் என்ன சொல்லுவார்கள்?) இருசாராரும் கம்பனை மாசுமறுவற்றவன் என்று காட்டுவதற்கே முனைந்துள்ளனர் என்பது ஒருபுறமிருக்க, அக்கவிதையை யார் எழுதியிருந்தாலும் அதில் நேர்ந்த அவலம், நான் ஏலவே குறிப்பிட்ட எதுகை மோனைகளால் அள்ளப்பட்டதனாலேயே ஏற்பட்டது. எதுகை மோனையின் செயற்கைத் தன்மையைக் காண இப்படியும் பார்க்கலாம்”

“எப்படி?”

“கும்பகர்ணன் கூறுவதாக வரும் “கும்பிட்டு வாழ்கிலேன் நான் கூற்றையும் ஆடல் கொண்டேன்” என்ற கடைசி வரியை முதலில் நினைத்துக் கொண்ட கம்பன், அதற்கமைய ஏனைய முன்னுக்கு வரும் வரிகளையும் “செம்பிட்டு” “அம்பிட்டு” என்று வலிந்து கட்டி எதுகை மோனைகளைப் போட்டு நிறைத்துள்ளான் என்று பார்க்கும் போது ஒருவித செயற்கைத்தன்மையும் குழந்தைப் பிள்ளைத்தனமும், மரபுக்கவிதைகளின் பலவீனமும் - அதில் எவ்வளவோ கருத்துக்கள் பொதிந்துள்ளன என்று காட்டியபோதும் - தெரியவரும். இது தேவாரம், திருவாசகங்களுக்கும் பொருந்தும்” -அவன்.

“அப்படியானால் கம்பன் போன்றவர்களின் கவிதைகளை நீ அங்கீகரிக்கவில்லையா?” -நான்.

“இது பைத்திய க்காரத்தனமான கேள்வி. அதுவல்ல எனது நோக்கு, இன்றைய எனது பார்வையில் கம்பன் போன்ற கவிதா மேதைகளையும் இச்செய்யுள் அமைப்புக்குள் வைத்துப் பார்க்கும் போது அவர்களது பலவீனமும் செயற்கைத்தன்மையும் தெரியவரும் என்பதைக் காட்டுவதே. ஒவ்வொன்றையும் அவ்வக்காலத் தேவைகளினது பின்னணியை உணர்ந்து ரசிக்கும் அதேவேளையில், அவற்றின் இடர்களையும் குறைகளையும் கண்டு கொண்டு போவதே உண்மையான ரசனை.”

“அதனால் இன்று செய்யுள் அமைப்புக்குள் கவிதை இயங்கத் தேவையில்லை என்றா சொல்கிறாய்?”

அப்படியே தான். ஆனால் அதற்காக இன்று புதுக்கவிதை எழுதும் ஒருவன், அவன் கவிதையில் இயல்பாக வந்துவிடும் ஓசை, ஒத்திசைவுகளை ஒதுக்கவேண்டும் என்று சொல்லமாட்டேன். ஆனால் இன்றைய கவிஞன் இதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அதாவது செய்யுள் அமைப்பு ஒரு கவிஞனை சுதந்திரம் இல்லாதவ

னாக்கி விடுகிறது. இதற்கு உதாரணமாக முருகையன் “மாடும் கயிறுகள் அறுக்கும்” என்ற தனது கவிதைத் தொகுதியின் முன்னுரையில் கூறுவதைக் காட்டலாம். அவர் “என்னைப் பொறுத்தவரையாப்பினைக் கைவிட்டால் எழுதுதல் என்பது கடினமான வேலையாவதையும் நான் அவதானித்துள்ளேன்” என்கிறார்”

“அதாவது “செய்யுள்” என்ற செயற்கையான கூட்டுக்குள் இயங்கிப் பழகிய ஒருவருக்கு அதைவிட்டால் கவிதை எழுத முடியாத நிலை ஏற்படுகிறதென்றால், அவர் ஏற்கனவே கட்டமைக்கப்பட்டவற்றுக்குப் பலியாகி எவ்வாறு தன் சுதந்திர இயக்கத்தை இழந்துள்ளார் என்பதைத்தானே இது காட்டுகிறது?” -நான்.

“உண்மை. அதனால்- தான் நான் சொல்கிறேன், ஒருகால கட்டத்தின் தேவைகளுக்கும் கலாரசனைக்கும் உரியதாக இருந்த ஒன்று, இன்று அதன் தேவைகளை இழந்துள்ளது. சில காலங்களுக்கு முன்னர், “சொல் புதிது” இதழில் (ஏப்பிரல் -ஆன் 2001) ஜெயமோகன், தமிழ்நாட்டின் குறிப்பிடக்கூடிய கவிஞர்களில் ஒருவரான எஸ்.யுவன் என்பவரைப் பேட்டி கண்டபோது யுவன் பின்வருமாறு புதுக்கவிதை பற்றிக் கூறுகிறார்: “மொழியில் இசைத்தன்மை கூட வேண்டுமானால் சந்தம், தாளம் சார்ந்த சொற்கட்டு, எதுகைகள் போன்ற பல்வேறு விஷயங்களை நாட வேண்டியிருக்கிறது. இவை ஒருவிதமான அழகியல் தோற்றத்தைத் தரக்கூடும் தான். ஆனாலும் கவிதையின் செயல்பாட்டுச் சுதந்திரத்துக்கு, சொல்லின் இயல்புத்தன்மைக்கு அது நிபந்தனைகளை விதித்துவிடும். நவீன கவிதை தன் இசைத்தன்மையை இழந்து கிட்டத்தட்ட 100 வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. பாரதியின் வசன கவிதைகளையோ பிச்சமூர்த்தியின் கவிதைகளையோ பாடலாகப் பாட முடியாது” என்று அவன் கவிஞர் யுவனின் கூற்றை வாசித்துக் காட்டிய பின்னர், “சரி, இனி புதுக்கவிதைக்கு வருவோமா?” என்றேன் நான்.

“புதுக்கவிதையின் தேவையென்ன?” -நான் அவனிடம் கேட்டேன்.

“இது பிழையான கேள்வி” -அவன் திருத்திக் கொண்டே சொன்னான். “கவிதையின் தேவையென்ன அல்லது கலையின் தேவையென்ன என்றுதான் உன் கேள்வி இருந்திருக்க வேண்டும்”

“சரி, கவிதையின் தேவைதான் என்ன?” -நான் இப்போ அவன் பாணியிலேயே கேட்டேன்.

“இது மனிதன் சிந்திக்கத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே அவன் மனக் குகைகளில் கனவாய் மிதந்து கொண்டிருந்தது. பின்னர் மலைக்குகைகளில் அவன் கனவு (கவிதை) ஓவியங்களாய் ஊமைமொழி பேசின. பின்னர் அவன் எழுத்தை அறியமுன் வாய்மொழிப் பாடல்களாய் அவன் கனவு (கவிதை) ஓசையில் மிதந்தது. பின்னர் அவன் எழுத்தை அறிந்து எழுதத் தொடங்கிய போது, யாப்பமைதியற்ற ஆதிப் புதுக்கவிதைகளாய் அல்லது ஆதிப் “பொதுக்கவிதை” களாய் சிறகடித்தன. இதன் பின்னர், இக்கவிதைகளின் உயிர்ப்பறிந்து, இலக்கணம் போடப்பட்டு, அவற்றுக்கு யாப்பமைதியுடைய செய்யுள் வரம்புகள் என்ற அதிகாரம் போடப்பட்டபோது அவற்றின் சுதந்திரச் சிறகுகள் கொய்யப்பட்டு மண்ணோடு பிணிக்கப்பட்டன. அது இப்போ ஆண்டானுக்கு உட்பட்டுச் சேவகம் செய்தது”

“உன் கவிதை பற்றிய சிந்தனை ஒரு கவிதைபோல் என்னுள் சிலிர்க்கிறது” என்று கூறிய நான், “இப்போ கவிதையின் நிலை என்ன?” என்று கேட்டேன்.

“நீ இப்போ கேட்கும் கேள்வி சரியான இடத்தில் வைக்கப்பட்ட சரியான கேள்வியாகும்” என்று என்னைப்பாராட்டியவன், “கவிதைக்குப் போடப்பட்ட கட்டுகள் அனைத்தும் இன்று மீண்டும் இழந்து சரிகின்றன. “ஆதிப் பொதுக்கவிதை” மாதிரி இன்றைய புதுக்கவிதைக்கு எந்தத் தடையுமில்லை. எல்லாத் தடைகளையும் தூக்கி எறிந்து, விட்டுவிடுதலையாய் நிற்கிறது. பொதுக்கவிதையாய் எல்லாருக்கும் உரியதாய், எல்லாரும் எழுதத் தடையற்றதாய் நிற்கிறது.

ஆனால் ஒரு வித்தியாசம். ஆதிப் பொதுக்கவிதை தோன்றிய போது மனித சிந்தனைக்கு இன்றைய விஞ்ஞான அறிவு இருக்கவில்லை. இன்றோ எல்லாவித முறைகளின் (Know How) அறிதலுடனான உச்ச வளர்ச்சியில் நிற்கிறது. அதனால், என்னைப் பொறுத்தவரை இந்தக் கட்டுடைப்பு கவிதைக்கு மட்டும் நேரவில்லை. இன்றுள்ள சகல கலை இலக்கிய உருவங்களுக்கும் நேர்ந்துள்ளது என்றேபடுகிறது. அதனால் சிந்தனையின் அடிப்படை மாற்றத்தைக் காட்டி நிற்கும் கலை இலக்கிய விரிவும் அவற்றின் உருவ மாற்றங்களும் நிகழப் போகின்றன. இதை விளங்கிக் கொள்ள அதற்குரிய கருத்தியலும் தரிசனமும் வேண்டும். இது பற்றிய சிந்தனைக்குப் பின்னர் வருவோம். இப்போதைக்கு சோஷலிஸப் புரட்சியைக் கொண்டுவந்த லெனின் எவ்வாறு சிறிதுகாலம் தம்மைப் பலப்படுத்தவும் புரட்சிக்கு தயாரில்லாதவர்களைத் “தாளிக்கவும்” NEP என்ற ஒன்றைப் போட்டு கலப்புப் பொருளாதாரத்திற்கு திருப்பினாரோ, அவ்வாறே நாமும் தற்போதைய புதுக்கவிதைக்குத் திரும்புவோம்”

“இன்றைய புதுக்கவிதைகளை புதுக்கவிதை என்பதா வசன கவிதை என்பதா?” நான் விவாதத்தைத் தொடர்ந்தேன்.

“கவிதை” என்றே சொல்லலாம். “புது” “வசன” என்ற அடைகள் தேவையில்லை. செய்யுளில் கவிதை எழுதிய காலத்திலும் கவிதையே பேணப்பட்டது. ஆகவே, “கவிதை” என்பதே போதுமானது. சில வித்தியாசங்களைச் சொல்ல வேண்டிவரும் சந்தர்ப்பங்களில் வேண்டுமானால் “நவீன” கவிதை என்று சொல்லிக் கொள்ளலாம்” - அவன் விளக்கினான்.

“ஆனால் அண்மையில் தமிழ்நாட்டுக் கவிஞரான ராஜமார்தாண்டன் எழுதி வெளிவந்துள்ள “புதுக்கவிதை வரலாறு” என்ற நூலில், “வசன கவிதை” “புதுக்கவிதை” என்று இருவகை இருப்பதாகப் பிரித்து, முன்னது பாரதியாரின் வசன கவிதைகளை போன்று கவித்துவத் தன்மையுடைய வசனங்கள் என்றும் பின்னது இறுக்கமான மொழி அமைப்பு, உள்ளார்ந்து வெளிப்படும் சப்த நயம், வெளிப்படையாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியாத கருத்தின் மூட்டம் கலந்த செறிவு என்றும் கூறுகிறார் -இது சரியா?” -நான்.

“இந்தப்பிரிவு, கவிதை பற்றிய தவறான புரிந்து கொள்ளலால் நேர்ந்த விபத்து. கவிதை என்பது பல்வகைத்தளங்களில் இயங்குவது. வாழ்வின் அர்த்தம் பற்றி, இருப்புப்பற்றிப் பேசும் போது நுண்ணிய, இறுகிய குறியீட்டு மொழி வந்தமையலாம். அதேநேரம் இன்றைய

அரசியலின் அவலம் பற்றிப் பேசும் போது மக்களின் வாய்மொழிப் பேச்சு வந்தமையலாம். அதற்காக முன்னதே கவிதை பின்னது வசனம் என்பது பேதமை. ஒரு கவிஞன் தன் திறனை கண்ணுக்குரியதாக, காதுக்குரியதாக கருத்துக்குரியதாக பல்வேறு தளங்களில் நின்றும் இவற்றை எல்லாம் இணைத்து நின்றும் காட்டலாம். இன்னும் இவற்றுக்கப்பால் அண்டவெளி, அகவெளி ரகசியங்களையும் பேசலாம். இவை ஒவ்வொன்றும் தமக்குரிய ஒத்திசைவோடும், வடிவங்களிலும் அமையலாம். பாரதியாரின் வசன கவிதைப் பாங்கிலும், அல்லது இன்றைய அனேகமான புதுக்கவிதைகளின் படிக்கட்டுப்பாணியிலும் அல்லது சாதாரண உரைநடைப் பந்தி-போன்ற வடிவிலும் அமையலாம். ஒவ்வொன்றும் அது உள்ளடக்கும் விஷயத்தைப் பொறுத்தே அதன் மொழியாள்கையும் வடிவும் மாற்றமுறும் இதுதான் எனது இன்றைய புதுக்கவிதைகள் பற்றிய கருத்து” என்று கூறியவன், “நீ புதுக்கவிதைகள் பற்றி உன் அபிப்பிராயத்தை சொல்லு” என்று என்னிடம் கேள்வியைத் திருப்பி விட்டான்.

“இன்று புதுக்கவிதை எழுதுவதென்பது ஒரு இலகுவான காரியம் என்று பலர் நினைப்பது போல் படுகிறது. இன்று புற்றீசல் போல் புதுக்கவிதைகள் எல்லாச் சஞ்சிகைகளிலும் பத்திரிகைகளிலும் “சிறகடித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கும் போது இதில் உண்மை உண்டென்று நம்புவோரை நாம் குறைசொல்ல முடியாது. ஆனால், இன்று எழுதப்படும் புதுக்கவிதைகளை எல்லாம் புதுக்கவிதைகள் என்று நீ சொல்லுவாயா என்பதே எனது கேள்வி” -நான்.

“நீ சொல்லுவதில் நிரம்பிய உண்மை உண்டு. இன்று எண்ணிறந்த புதுக்கவிதை நூல்கள் இளங் கவிஞர்களால் மாதாமாதம் எழுதப்பட்டு வெளிவந்து கொண்டிருந்த போதும் அவற்றில் ஒன்றும் தன்னைத் தக்க வைத்துக்கொள்ள முடியாததாகவே உள்ளது. இதற்குக் காரணம் இன்று எழுதப்படும் கவிதைகள் விடுகதைகளாக, வெற்றுச் சொல் அடுக்குப் படிக்கட்டுக்களாக, துணுக்குகளாக வந்து விழுவதே.”

“இதற்குக் காரணம் என்ன?”

“புதுக்கவிதை பற்றியும் அதன் ஆழம் பற்றியும் அறியாமையே. புதுக்கவிதை எழுதுபவன் விட்டு விடுதலையாகி நிற்கும் பறவையைப் போன்றவன். ஆனால் அது ஆபத்தான நிலையும் கூட. புதுக்கவிதை எழுதும் கவிஞன் ஒருவன், தான் பாவிக்கும் ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் அவனே பொறுப்பாளியாகிறான். அச்சொற்கள் அவனை அரச

சிம்மாசனத்திலும் ஏற்றிவிடும். தவறினால், சிரச்சேதமும் செய்துவிடும். அதனால்தான் அவன் விடுதலை அவன் பாவிக்கும் சொற்களிலேயே தங்கியுள்ளது.”

“நீ சொல்வதைப் பார்த்தால் புதுக்கவிதையாளனை ஒரு இருப்பியல் வாதியோடு (existentialist) ஒப்பிடலாம் போலிருக்கிறது” -நான்.

“சரியாகச் சொன்னாய். ஒரு இருப்பியல் வாதி கட்டற்ற விடுதலையுடையவன். ஆனால், அவன் செயல் ஒவ்வொன்றுக்கும் அவனே பொறுப்பாளியாகிறான். இவ்வாறு தன் செயலுக்குரிய பொறுப்பை அவனே ஏற்றுக் கொள்ளும் போது தன் செயலின் ஒவ்வொரு கணமும் அவன் தன் சுயத்தை, தன் விடுதலையை தரிசிப்பவனாகிறான். இந்த நிலையே புதுக்கவிதைக்காரனதும், அவன் பாவிக்கும் ஒவ்வொரு சொல்லும் அவன் சுயதரிசிப்பிலிருந்து அவன் அனுபவிக்கும் கட்டற்ற விடுதலையின் ஆழத்திலிருந்து வரவேண்டும். இங்கேதான் மரபுக்கவிதைக்காரனின் அவன் செய்யுளுக்குள் கட்டுண்ட கைதி நிலை வெளிப்படுகிறது” அவன்.

“இத்தகைய பிரக்ஞையோடுதான் இன்று புதுக்கவிதை எழுதுகிறார்களா?” -நான்.

“அதுதான் இல்லை. அதனால் தான் இன்று புதுக்கவிதைகள் என்று எழுதப்படுபவற்றுள் அனேகமானவை, புதுக்கவிதைப் போலிகளாகவே வெளிவருகின்றன. இன்னுஞ் சில புதுக்கவிதைகள் போல் தோற்றந்தந்து ஏமாற்றுபவை. முதிய கவிஞர்கள் கூட இத்தகைய போலிப் புதுக்கவிதைகள் எழுதுவதுண்டு. இவற்றை இனம் பிரித்துப் பார்க்கும் ஆற்றல் எமக்கு வேண்டும். 75 முத்திரைக் கவிதைகள் என ஆனந்தவிகடன் வெளியிட்ட பவளவிழா பரிசுத் திட்டக் கவிதைகள் பல இவ்வாறானவையே. இதோ அதிலிருந்து சிலகவிதைகள்:

“கிணற்றில் குழந்தை
தவறி விழுந்த
சேதி கேட்டு
ஒடி வந்தார்கள்
காடு கழனிகளுக்குச்
சென்றவர்கள்
பதற்றத்துடன்
பரபரப்புடன்

எல்லோரும் தேடினார்கள்
அவரவர் குழந்தைகளை”

(தேடல், வே.கிருஷ்ணவேணி.)

இவை கவிதைகள் என்ற பேரில் எழுதப்படும் பழமொழிகளுக்கும் பாட்டி கதைகளுக்கும் இடைப்பட்ட வகையாறார்கள் என்றே சொல்லலாம். இதோ இன்னொரு கவிதை. “முரண்” என்ற தலைப்பில் பி.மணிகண்டன் எழுதியது:

“முரண்டு பிடிக்கும் ஆட்டை
அடிக்க முயன்ற
என்னைத்
தடுத்தவாறு சொன்னாள்
அம்மா:
“அடிக்காதேடா,
அது கருப்பசாமிக்கு நேர்ந்து விட்டது”

இத்தகைய கவிதைகளில், ஒரு நுணுக்குச் செய்தி, ஒரு முரண் நகை, திடீர் என வரும் நாடக பாணித்திருப்பம் என்று ஆங்காங்கே “பிடித்துப் பிடித்து” வைக்கப்படும் கருப்பொருட்களே கவிதையாம். இத்தகைய கவிதைகளுக்கு இளங்கவிஞர்கள் மட்டுமல்ல அங்கீகரிக்கப்பட்ட முதிர்ந்த கவிஞர்களும் இடந்தந்திருக்கிறார்கள். உதாரணத்திற்கு எம்.யுவன் என்ற (தமிழ்நாடு) கவிஞர் எழுதிய “எதிர்பார்ப்பு” என்ற கவிதையைக் காட்டலாம்:

“எதிர்பார்த்தபடி இருந்த போது
வந்தான் எதிர்பார்த்தபடி
எதிரெதிர்பார்த்தபடி
பேசிக் கொண்டிருந்துவிட்டு
போனான் எதிர்பார்த்தபடியே
எதிர்பாராமல்
வந்திருந்தானென்றால்
எதிர்பாராத ஒன்று
நிகழ்ந்திருக்கக் கூடும்”

இங்கே கவிதை “எதிர்பார்ப்பு” என்ற சொல்லை வைத்து வெற்றுச் சொற்சிலம்பாட்டமே செய்கிறது. இதோ தமிழ்நாட்டின் முக்கிய கவிஞர்களில் ஒருவரான சுகுமாரன் பின்வருமாறு தலைப்பிடாக்கவிதையொன்றை எழுதியுள்ளார்:

“என்னப் போலிருந்த இருவர் பேசுவதைக்
கனவுகண்டேன்
அருகில்போக
அவர்களின் கனவு ஒன்றை
விவாதிக்கக் கண்டேன்
ஆனால்
சொன்னவன் ஊமை
கேட்டவன் குருடன்”

இக்கவிதையும் “விடுகதை” பாணியில் அமைந்த கவிதைப் போலியே. பெரிய கருத்தொன்றை உருவகம் செய்வது போல் பாவனை பண்ணும் கவிதைப் போலியே. இதுமட்டுமல்ல; புதுக்கவிதையின் முன்னோடிகளில் ஒருவரும் அதில் சாதனை புரிந்தவர் என்று பேர் எடுத்தவருமான தர்ம சிவராமுரின் கவிதைகள் எல்லாமே சிறந்தவை அல்ல. ஏராளமான குப்பைக் கவிதைகளையும் அவர் எழுதியுள்ளார். இதற்கு அதிரடித் கவிதைகள் என்றும் பெயரிட்டுள்ளார். இதோ அவர் எழுதியுள்ள “நடுநிசிக் குரைப்பு” என்ற கவிதை;

உன்பெயர் நடுவில்

ஒரு “வ”
என் பெயர் முடிவில்
ஒரு “ள்”
உன்னை நான் பகலின்
பகிரங்கத்தில்
நிறுத்திக் குரைத்தால்
உன் பதில் நடுநிசி
ரகசிய குழுக்களில்
“பதுங்கிய “வள்”

இந்தக் கவிதை சுந்தரராமசாமி எழுதிய “நடுநிசி நாய்கள்” கவிதையைக் குறித்து, சுந்தரராமசாமியைக் கேலி பண்ணிய கவிதை. இவ்வாறு அதிரடித் கவிதைகள் என்ற பேரில் அவர் பல குப்பைக் கவிதைகளை எழுதி எவ்வாறு அவர் தன் கட்டுரைகளில் பல குப்பையான விதண்டாவாதங்களில் ஈடுபட்டாரோ அவ்வாறே - தன் ஆற்றலை விரயமாக்கியுள்ளார். அங்கதக் கவிதைகள் (satire) எழுதுவதென்பது தனியானது. தான்தோன்றிக் கவிராயர், முருகையன் போன்றோர் மரபுக்கவிதைகளில் அதை அழகாக நிறையவே செய்துள்ளனர். புதுமைப்பித்தனும் அங்கதத்தையே தன் கவிதைகளின் கருப்பொருளாகக் கொண்டார்.”

“சரி, இவ்வளவு நேரமும் போலிப்புதுக் கவிதைகளுக்கு உதாரணம் காட்டினாய். அதேபோல் நல்ல புதுக்கவிதைகள் பற்றியும் பேசுவது உபயோகமானதல்லவா?” நான் மீண்டும் அவனைத் தூண்டினேன்.

“அதைத்தான் நானும் யோசித்தேன்” என்று சொன்னவன், “நல்ல புதுக்கவிதைக்கு உதாரணமாக இதோ ஒரு கவிதை. இதை மட்டக்-களப்பைச் சேர்ந்த அதிகம் தெரியப்படாத கவிஞர் வாசுதேவன் எழுதியுள்ளார். “அவரது” “ஒரு மாலையும் நானும்” கவிதை இப்படித்தான் ஆரம்பிக்கிறது. எந்தவித படிமம், உருவகம், உவமை என்ற எதுவுமற்று தொழிற்படும் கவிதை இது.

“வானம் இருளடைந்து
காற்று பலமாய் வீசும் இந்த மாலையில்
நான் பெருக்கெடுக்கிறேன்.
துயரில் நெஞ்சு கனக்கிறது
காரணம் புரியாது
அடிவயிற்றில் கத்திகள் பாய்கிறது”

இதோ இன்னொரு கவிதை வன்னிக் கவிஞர் முல்லைக் கமல் எழுதிய “நோவெடுத்த மனக்குகை” என்னும் இக்கவிதை தூல, சூக்கும வாழ்வியக்கத்தை நுண்ணிய நோக்கில் வெளிக் கொணர்கிறது.

“காற்றள்ளித் தூற்றிய
தூசிப் படலத்தில்
இம்மியொன்று
காற்றில்தாவி மண்ணில் விழுந்து
அதிகிறது
அணுவொன்றின்
ஆர்ப்பாட்ட மில்லாத வாழ்வு”

இதோ கவிஞர் அபுசாலி எழுதிய இன்னொரு கவிதை : “பேசாது” என்ற தலைப்பில் எழுதப்பட்டது.

பேசாது-
எந்தத்
தூய கோயிலுள்ளும்
தூசு நுழையும்
ஆயினும் உள்ளெரியும் தீபம்
பேசாது

மு. 6பான்னம்பலம்

99

அதன் ஒளிர்வில்
உள்ளுழையும் தூசே
தானொளிர்ந்து பேசும்

இதோ புதுக்கவிதையொன்றின் உச்சமாக எல்லாராலும்
காட்டப்படும் தரும சிவராமுரவின் கவிதையொன்று.

சிறகிலிருந்து பிரிந்த
இறகொன்று
காற்றின்
தீராத பக்கங்களில்
ஒருபறவையின் வாழ்வை
எழுதிச் செல்கிறது.

இங்கே சாதாரண சொற்களின் கையாள்கை அது எழுதப்பட்ட
முறையிலும் அதன் கற்பனை வளத்தினாலும் உன்னதம் பெறுகின்றது”
அவன் கூறி முடித்தான்.

“இதுவரை நீ எடுத்துக் காட்டியவை சிறுசிறு புதுக்கவிதைகள்.
புதுக்கவிதைகளில் நெடுங்கவிதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளனவா?”

“ஏன் இல்லை. எழுதப்பட்டுத்தான் உள்ளன. தமிழ் நாட்டில்
அப்படி பெரிதாக எழுதியவர்கள் இல்லை, சி.மணியின் “நரகம்” என்ற
கவிதையைத் தவிர. ஈழத்தில் ஒப்பீட்டளவில் கூடுதலாகவும்
சிறப்பாகவும் எழுதப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாக வ.ஐ.ச.ஜெயபால-
னின் ஈழத்து மண்ணும் எங்கள் முகங்களும்,” சு.வில்வரத்தினத்தின்
காற்றுவழிக்கிராமம் மு.பொ.வின் குந்திசேத்திரம், துயரி,
ஆக்காத்திகள் புதியதும் பழையதும், பொறியில் அகப்பட்ட தேசம்,
அஸ்வகோசின் காண்டாவனம், இன்னும் மு.த.1969 எழுதிய
“போர்ப்பறை” என்னும் நெடுங்கவிதை மிகவும் ஆற்றலுள்ளதாக
வந்துள்ளதோடு பன்முகத் தளங்களை உள்ளடக்கியதெனலாம்” -
அவன்.

3

“இன்று புதுக்கவிதையின் நிலை என்ன?” -நான் அவனிடம்
கேட்டேன்.

“இது முக்கியமான கேள்வி” என்று சொன்னவன் தொடர்ந்து,
“இதுகாலவரை நாம் புதுக்கவிதை என்று எழுதி வந்தவையெல்லாம்
பெரும் மாற்றத்துக்குள்ளாகப் போகின்றன, தெரியுமா?” என்று
கேட்டுவிட்டு ஒரு புன்னகை பூத்தான்.

“புதுக்கவிதை மட்டுமா? அல்லது நீ ஏற்கனவே கூறியது மாதிரி,
எல்லாவகை கலை இலக்கிய உருவங்களும் மாற்றத்துக்குள்ளாகும்
காலம் வந்துவிட்டதென்று சொல்லலாமா?” நான் அவனைத் திருப்பிக்
கேட்டேன்.

“நீ சரியாகத்தான் கேட்கிறாய்” என்றவன், “அதனால் தான் நான்
இந்த விவாதத்தின் ஆரம்பத்தின்போதே இன்று கவிதை என்பதைப்
பரந்த பின்னணியில் வைத்துப்பார்க்க வேண்டும் என்றேன்.
அண்மையில் நான் படித்த, இந்திரன் வ.ஐ.ச.ஜெயபாலன் சேர்ந்து
செய்த “கவிதை அனுபவம் உரையாடலில்”, இந்திரன் என்பவர், “நான்
ஏதோ புதுக்கவிதையினுடைய சுவ ஊர்வலத்தில் போய்க் கொண்டிருக்-
கிற மாதிரி எனக்குத் தோணுது” என்று சொல்லியுள்ளார்.
இப்போதாவது இது பற்றிய வெளிச்சம் ஜெயபாலனுக்கு ஏற்படா-
விட்டாலும் இந்திரனுக்கு ஏற்பட்டுள்ளதையிட்டு நாம் மகிழ்ச்சி-
யடையலாம்.

“இதுபற்றி ஈழத்து தமிழ்க்கவிஞர்கள் என்ன சொல்லப்
போகிறார்கள்?” -நான் கேட்டேன்.

“இங்கேதான் நீ பிழை விடுகிறாய். இதுபற்றி ஏற்கனவே ஈழத்துக்
கவிஞர்கள் சொல்லிவிட்டார்கள்” என்று சிரித்துக்கொண்டு கூறிய
அவன், “1987ல் “விலங்கை விட்டெழும் மனிதர்கள்” என்ற தனது
நூலில் ஈழத்துக்கவிஞர் ஒருவர் பின்வருமாறு சொல்கிறார்:
“இப்பிரபஞ்சத்தையே கணக்கில் எடுத்தநோக்கில், ஒருவன் காலூன்றி
ஒரு படைப்பில் ஈடுபடும் போது அவன் எத்தனையோ மனித
கலாசாரங்களை, விஞ்ஞானத்தை அகவிஞ்ஞானத்தை, நமது
ஞாயிற்றுத் தொகுதிக்கும் அப்பாற்பட்ட ரகசியங்களை, அவற்றை

வெளிப்படுத்துவதற்குரிய சாத்தியப்பாடுகளையெல்லாம் கணக்கி-
லெடுத்துக் கொள்ள வேண்டியவனாகிறான். அவன் எழுதுவது
கவிதையா? வசன கவிதையா? புதுக்கவிதையா? அல்லது
அந்நிலையில் “கவிதை” என்ற பெயர் அதன் வெளிப்பாட்டுக் கலையை
அல்லது வெளிப்பாட்டு முறையை விளங்க வைக்க உதவுமா?....”
என்று கேட்கிறார்.

“ஆம். நீங்கள் கூறியவற்றை, குறிப்பிட்ட அக்கவிஞரின்
“யதார்த்தமும் ஆத்மார்த்தமும்” என்ற அவரின் விமர்சனத்
தொகுப்பில் நானும் படித்துள்ளேன். இன்னும் அந்தக் கவிஞர் “ஒரே
வகைத்தன்மையான தமிழ்க்கவிதைகள்” என்று வீரகேசரி ஞாயிறு
இதழில் (16.08.98) எழுதிய கட்டுரையை நீங்கள் படித்திருப்பீர்கள்
என்று நான் நம்புகிறேன்” என்று நான் இன்னொரு தகவலையும்
கொடுத்தேன்.

“இல்லை, நான் படிக்கவில்லை. அதில் அவர் என்ன
சொல்கிறார்?” அவன் ஆவலாய்க் கேட்டான்.

“இன்று கவிதை எழும் ஈழத்துக்கவிஞர்களான சேரன்,
ஜெயபாலன் இன்னும் நட்சத்திரன் செவ்விந்தியன் ஆகியோரின்
கவிதைகளை எடுத்துக்காட்டி, இவையெல்லாம் விபரிப்பு முறையில்
எந்தவிதத் தனித் தன்மையும் இல்லாத ஒரே வகைத்தன்மையைக்
(monotonous) கொண்டவையாய் இருப்பது அதில் சுட்டிக்காட்டப்-
பட்டுள்ளது. இது இவர்களுக்கு மட்டுமல்ல; இன்று கவிதை எழுதும்
அனைவருக்கும் இது பொருந்தும் என்பதே அதன் கருத்து. உதாரண-
மாக, ஜெயபாலன் கவிதைகள் பின்வருமாறு:

“ஒரு பகலாயின் கால்நூற்றாண்டுகள்
நேற்றுப்பகல் போல் இருக்கிறதெனலாம்
மத்துகாமத்து மலைச் சாரல்களில்
வசந்தகாலப் பட்டாம் பூச்சி நாம்
அருவி நீரில் பொன்மீன் குஞ்சுகள்...”

இதோ சேரனின் கவிதை:

“மலைத்தொடரின் மாபெரிய
மரங்களுக்கு மேலாகக்
குளிக்காற்று இறங்கிவரும்
இளங்காலைப் பொழுதில்
பல்துலக்கும் போது
பயிலும் சிறுநடையில்...”

இங்கே இந்த இரண்டு கவிதையிலும் பயின்றுவரும் விபரிப்பு
முறையில் எந்தவிதத் தனித்தன்மையும் காணமுடியாது. தன்னுணர்வுக்
கவிதைகளுக்குரிய ஓசை அமைதி இவற்றில் ஒத்தவகையில்
பேணப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறே இன்றைய அனேக முன்னணிக்
கவிஞர்களின் கவிதைகள் எல்லாம் “ஒரே ராகத்திலேயே”
எழுதித்தள்ளப்படுகின்றன என்று அவர் கூறுவதோடு இவையெல்லாம்
ஒருவகை “சரிந்து கிடக்கிற” கவிதைகள் என்கிறார் அவர்” என்று
கூறிய நான், “இதோ பார், வெகு அண்மையில் “என்கதை” என்று
ஜெயபாலன் தன் காதல் பற்றி, “இப்படித்தான் தோழியரே ஒரு மரமும்
பறவையும் காவியமானது” என்று எழுதியதைப் படித்தபோது எனக்கு
பெரியதாய் சிரிக்கலாம் போல் பட்டது” என்றேன்.

“உண்மை. அவ்வளவு செயற்கைத் தனமும் அதை
வெளிக்காட்டும் விபரிப்பு முறையும் அதில். இதனால் தான் இன்றைய
அனேக கவிஞர்களின் கவிதைகளைப் படிக்கும் போது பெரும்
சலிப்பும் போரும் அடிக்குது” -அவன்.

“சோலைக்கிளி இவர்களிலிருந்து வேறுபட்ட எழுத்துச்
சொல்முறையைக் கையாண்டார். இல்லையா?” -நான்

“நிச்சயமாக. ஆனால் அவரும் தனது முறையை மாற்றாது ஒரே
பாணியில் தனது “எச்சங்களையும்” “கழிவு”களையும் கொட்டத்
தொடங்கியபோது அதன் போதாமை தெரியவந்தது. இந்தப்
போதாமையையும் நீ குறிப்பிட்ட கவிஞர்தானே சரிநிகர் (1998)
பத்திரிகையில் வெளிக்கொண்டுவந்தார், இல்லையா?” -அவன்.

“நானும் அதைப்படித்திருக்கிறேன். சரி, இன்று சலிப்புத் தருகிற
பாணியில் எழுதப்பட்டும் தேக்கத்திற்குள்ளாகியும் இருக்கிற
புதுக்கவிதைக்கு எப்படி விடுதலை அளிப்பது?” -நான்.

“கவிதை பற்றிய எமது நோக்கும் தரிசனமும் மாற வேண்டும்”
அவன் அழுத்தமாகக் கூறினான்.

“அப்படியென்றால், நீ என்ன சொல்ல வருகிறாய்?”

“அதாவது கவிதை பற்றிய எமது கோட்பாடும் அதற்குத்
துணையாக நிற்கும் கருத்திலும் அகண்டதாக விரிந்து கொண்டுபோக
வேண்டும். இதில் எல்லா கலை இலக்கிய வடிவங்களும் மாற்றங்களும்
வந்து போவது போல்...”

“அது சரி, நீ கருத்தியல் என்று சொல்வது எது? அதைக் கொஞ்சம்
விளக்கு.”

மு. பொன்னம்பலம்

“கருத்தியல் என்பது ஒரு கலைஞன் தன் படைப்பை முன்வைப்பதற்கான உந்துசக்தியாக இருப்பது. அல்லது அவன் படைப்பு பேசப்படுவதற்கான தளத்தை அமைத்துக் கொடுப்பது. உதாரணமாக கம்பனிடம் ஓர் உச்சமான கருத்தியல் இருந்தது எனலாம். அதற்கு உதாரணமாக, அவனது காவியத்தின் முதல் கவிதையான கடவுள் வாழ்த்தைக் காட்டலாம்.

“உலகம் யாவையும் தாமுள வாக்கலும்
நிலை பெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகிலா விளையாட்டுடையான் அவன்
தலைவன் அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே.

இக்கவிதை எல்லா மக்களையும் இணைக்கின்ற ஒன்றாக, எந்தவித குறுக்கமும் இல்லாத பெருந்தளத்தைத் தன் பார்வையாகக் கொள்கிறது. சங்கப்பாடலான “யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் தீதும் நன்றும் பிறர் தரவாரா” என்பதும் இத்தகைய ஒன்றே. அத்தகைய பார்வையுடைய ஒருவனின் பேர் ஆக்கங்கள், பன்முகத்தன்மையும் பலமும் கொண்ட கலைச் சிருஷ்டிகளாக எழுந்து நிற்க வல்லன.”

“ஏதாவது கருத்தியல் பின்னணியோடு ஈழத்தில் எழுதுவோர் இருக்கிறார்களா?”

“இருக்கிறார்கள். முருகையன், தான்தோன்றி ஆகியோரும் இவர்களுக்குப் பின்வந்த எம்.ஏ.நு.மான் சண்முகம் சிவலிங்கம், சிவசேகரம் ஆகியோரும் மார்க்சியப் பார்வையைக் கருத்தியலாகக் கொண்டவர்கள். ஆனால் இவர்களது மார்க்சியமும் வைதீகப் பார்வையுடையது. அவ்வாறே, அவர்களது கவிதைகளும் மரபுப்பிடியிலிருந்து விடுபடாதவை. மஹாகவியிடம் அத்தகைய கருத்தியல் இயக்கம் என்ற ஒன்றில்லை. வாழ்க்கையை யதார்த்த நோக்கில் நின்று பார்த்தார். அப்படி அவரிடம் கருத்தியல் ஒன்று தேடுவதாயின் “தந்தையே மகனாகி” தொடரும் மேலோட்டமான பார்வையைத் தன் கருத்தியலாகக் கொண்டார் என்றே சொல்ல வேண்டும். நீலாவணன் பண்டைய அறவழிகளோடு இன்றைய தேவைகளையும் இணைத்து கவிதை எழுதினார். புதுக்கவிதையாளர்கள் 80க்குப்பின் எழுச்சி கொண்ட போது, உள்நாட்டுப் போரும் தலைதூக்கிற்று. இக்காலத்தில் எழுதிய சேரன், ஜெயபாலன், யேசுராசா, சு.வில்வரத்தினம் போன்றவர்களுக்கும் இவர்களுக்குப்பின் வந்தவர்கள் எழுதிய கவிதைகளுக்கும் போரே “கருத்திய”லாக இருந்தது. சேரனின் “இரண்டாவது சூரிய உதயம்”, ஜெயபாலனின் “சூரியனோடு

பேசுதல்”, “நமக்கென்றொரு புல்வெளி” ஆகியவை தமிழ்நாட்டில் பரவலாகப் பேசப்பட்டதற்கு ஈழப்போர் “கருத்திய”லாக இருந்ததும் ஒரு முக்கிய காரணம்” -அவன்.

“ஏன் புலி எதிர்ப்பும் முக்கியமான “கருத்திய”லாக இன்று இருக்கிறது என்பது பற்றி உன் கருத்தென்ன?” -நான்.

“அதுவுந்தான்.நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். இயக்கமோதல்களால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள், அதனால் புலம் பெயர்ந்தவர்கள், வடக்கு கிழக்கு முஸ்லிம்கள் ஆகியோர் எழுதும் கவிதைகள் ஆகியவை புலி எதிர்ப்பை “கருத்திய”லாகக் கொண்டவை. சோலைக்கிளி, ஆத்மா, ரஷ்மி, அரபாத் இளைய அப்துல்லா ஆகியோரின் கவிதைகள் இதற்கு உதாரணம்” -அவன்.

“சமாதானம் ஏற்பட்டு அரசியல் மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து புலி எதிர்ப்பும் தேவையில்லாத சூழ்நிலையில் இவர்கள் கவிதைகள் என்னவாகும்?”

“வெறும் ஆவணங்களாய்ப் போகும், ஆழந்தேடி இவர்கள் வேறு திசைகள் நோக்கித் திரும்ப வேண்டி வரும்.”

“தமிழ்நாட்டில் இத்தகைய ஆழமான கருத்தியலோடு இயங்குவோர் இருக்கிறார்களா?”

“இருக்கிறார்கள். ரமேஷ் பிரேம் என்றழைக்கப்படும் இரட்டையரைக் குறிப்பிடுவேன். இவர்கள் பௌத்த சிந்தனையும் பின் நவீனத்துவக் கலப்பும் கொண்ட ஆழமான கருத்தியலோடு இயங்குபவர்கள். இவர்கள் 1998ல் வெளியிட்ட “இருபது கவிதைகளும் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளும்” புதுக்கவிதையுலகில் ஒரு break through எனலாம்.”

“நான் அதை வாசிக்கவில்லை. வாசிக்க வேண்டும் போல் ஆவலாய் இருக்கிறது. அது சரி, கவிதை பற்றி இன்னும் ஆழமாகப் போவமா?” என்று கேட்டுவிட்டு நான் கூறினேன்: அண்மையில் “யதார்த்தமும்” ஆத்மார்த்தமும் “என்ற நூலில், “ஸென் பௌத்தமும் ஹாய்க்கு கவிதைகளும் என்ற மு.பொ.வின் கட்டுரையைப் படித்தேன். அதில் அவர், “ஹாய்க்கு கவிதைகள் எழுதுவதென்பது எழுதாமல் இருப்பதாகும்” என்கிறார். இதுபற்றி நீ என்ன சொல்கிறாய்?”

“இதில் நிரம்பிய உண்மை உண்டு. வாழ்க்கையை இயற்கையோடு ஒன்றி, “அது” வாகவே காணவேண்டும். அந்த ஒவ்வொன்றினதும் அது, சொற்பதங் கடந்ததாகவே இருக்கிறது. ஒரு பூவைப்

பார்த்து “இது அழகாக இருக்கிறது” என்று ஒருவன் சொல்லும்போது எமது சுபாவம் அதில் ஏற்றப்பட்டு, பூவின் அந்த அழகான, “அது” வான இருப்புக் கலைந்து போகிறது. அது தனது சுபாவத்தை இழந்து எமது வார்த்தைகளின் சமான்யத்தன்மையை ஏற்கிறது. அதன் இருப்பு எமது வார்த்தைகளுக்குள் சிக்காமல் போய்விடுகிறது. எவ்வளவுக் கெவ்வளவு சொற்களைக் கொண்டு அதை விபரிக்கப் பார்க்கிறோமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதன் இருப்பு தூரப் போகிறது “இது பௌத்த சிந்தனை வயப்பட்டது.”

“அதனால்தான் ஸென் பௌத்தர்கள் ஒன்றைப்பற்றி எழுதும்- போது வார்த்தைகளைக் குறைக்கச் சொல்கிறார்கள், இல்லையா ?” - நான்.

“ஆம், எவ்வளவுக்கெவ்வளவு வார்த்தைகள் குறைகின்றனவோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு நாம் அதன் இருப்புக்கருகில் செல்கிறோம்.”

“அப்படியானால் ஒன்றின் அதுவான இருப்பை தரிசிப்பது எப்படி?”

“உனது வார்த்தைகளை விட்டுவிட்டு அதை “ஆழமாக”ப் பார். அந்தப் பார்வையில் உனது இருப்பும் அதன் இருப்பும் ஒன்றாகும், மாபெரும் ரசவாதக் கலாதரிசனம் ஏற்படுகிறது.”

“அத்தகைய தரிசனம் பெற்றவன் கவிதை எழுதினால்?”

“அவன் எதுவும் எழுதமாட்டான். அவனுக்கு இப்பிரபஞ்சமே மாபெரும் கலாநிகழ்வாக, அவனும் அதுவாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஏகநிலையில், (oneness) அதிலிருந்து பிரிந்து அதைப்பற்றி “கவிதை” “எழுதுகிற” போலிக் கலைவேலையில் ஈடுபடமாட்டான்”

“அப்படியானால் இன்று எழுதப்படும் கவிதைகள் எல்லாம் எழுதப்படும் ஒன்றின் இருப்பைத் தவறவிட்ட போலி படியெடுப்புகளா?” -நான்.

“இப்பார்வையில் அப்படித்தான் சொல்லவேண்டும். இதைத்தான் வான் கோ (Van Gogh) கீறிய விவசாயி ஒருவனின் சப்பாத்து பற்றி ஜேர்மன் நாட்டு தத்துவஞானி ஹெடேக்கர் (Heidegger) அதேநாட்டு கவிஞன் பிரட்றிக் ஹோல் டர்லி னோடு (Friedrich Holderlin) கவிதை பற்றி உரையாடியபோது வெளிப்படுத்துகிறார்: “இப்போதான் முதன்முதலாக நாம் விவசாயியின் சப்பாத்தைத் தரிசிக்கிறோம். காரணம், உண்மையான ஒவியத்திலேயே அச்சப்பாத்தின் “இருப்பான”து (சுயம்)பிரகாசிக்கிறது. இச்சப்பாத்தின் இருப்பு எம்

அழகியல் ரசனை அழகிலிருந்து மாறுபட்டது. தம் சுயத்தில் நிற்கும் போதே ஒவ்வொன்றும் அழகு பெறுகின்றன” என்கிறார் ஹெடேக்கர்.... ஆனால் இப்பார்வையும் ஒருபக்கப் பார்வை என்றே நான் இப்போ சொல்வேன்”

“ஏன்?”

“ஒன்றின் இருப்பை நோக்கி நாம் நகரும் ஒவ்வொரு சமயமும் அந்த இருப்பின் வெளித்தள்ளலான புறஅமைப்பையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும். அதுதான் நாம் வாழும் வாழ்க்கை. ஆகவே நாம் வாழ்க்கையை ஒதுக்கி, சுயத்தை மட்டும் பார்க்க முடியாது. ஒரு கலைஞனின் படைப்பு, ஒன்றின் சுயத்தையும் அது வெளித்தள்ளும் இயக்க அமைப்பையும் வெளிக் கொணர்வதாக இருக்க வேண்டும்.”

“இதன் மூலம் நீ என்ன சொல்ல வருகிறாய்?” நான் ஆவலோடு கேட்டேன்.

“அதாவது, இனிமேல் நாம் புனையும் ஒரு சிருஷ்டி, எவ்வாறு நம் சுய இருப்பில் லயித்து நிற்பதோடு மட்டும் நிற்காது அது வெளித்தள்ளும் இயக்க அமைப்பையும் இணைத்துப் பேச விரும்புகிறதோ, அவ்வாறே விதையென்ற ஒற்றைப் பரிமாணத்திற்குள் மட்டும் சுழலாது, கவிதை ஊட்டங்களை சுமந்து திரியும் ஏனைய சிருஷ்டித் தளங்களையும் ஊடறுத்தும் உடைத்தும் இணைத்தும் செல்லும் முழுமைக் கலா வடிவம் தேவைப்படுகிறது. இதுதான் இனிவரும் இலக்கியவடிவமாய் அல்லது “கவிதை” வடிவமாய் இருக்கும்.”

“நீ இப்படி அறுதியிட்டுக் கூறுவதற்குரிய வேறு காரணம் உண்டா?” -நான்.

“நிறையவே உண்டு. ஆதியில் நமது இலக்கியங்கள் எல்லாம் கவிதை வடிவிலேயே இருந்தன. ஹோமரின் காவியங்களும் சரி, அதற்கு பின் வந்த மேற்கால்கின் காவியங்களான தாந்தேயின் டிவைன் கொமடி காதேயின் / போஸ்டர் (Faust) இன்னும் ஷெக்ஸ்பியரின் ஆக்கங்கள், கீழைத்தேய இராமாயணம், மகாபாரதம், காளிதாஸனின் நாடகங்கள் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை கம்ப இராமாயணம் என்று அனைத்தும் கவிதை என்ற தளத்தில் இயங்கியவையே. இவற்றின்பாடு பொருளாக பிரபஞ்சம் தழுவிய கடவுளர், தேவர்கள் என்பவர்களோடு மனிதர்களும் பூமியும் சம்பந்தப்பட்ட நோக்கு மேலோங்கியிருந்தது, இல்லையா?” -அவன் கூறிவிட்டு நிறுத்தினான்.

“ஆம் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். இதற்குப்பின்னர் என்ன?” நான் தூண்டினேன்.

“இதற்குப்பின்னர் மேற்குலகின் மறுமலர்ச்சிக் காலத்தோடு அறிவுவாதம் ஆரம்பிக்கிறது. அறிவாதத்தோடு இருண்ட காலத்துக்கு விடை கூறும் அடிப்படைச் சிந்தனை மாற்றம் ஏற்படுகிறது. இதன் மூலம் கலை இலக்கிய மாற்றமும் நிகழ்கிறது. கவிதை மயப்பட்ட காவியங்களுக்குப் பதில் உரைநடைப்பட்ட சிறுகதை, நாவல், நாடகம் கவிதை என்பவை எழுகின்றன. இவற்றின் கருப்பொருளாக முன்பிருந்த பிரபஞ்சம்; கடவுள்; தேவர்கள் அவர்கள் ஆளுகைக்குட்பட்ட மனிதர் என்பவையெல்லாவற்றையும் விட்டு உலகை நோக்கியும் மண்ணில் வாழும் மக்களை நோக்கியும் யதார்த்த மயப்பட்ட படைப்புகள் வெளிவருகின்றன. அன்று தொடங்கிய இந்த மாற்றம் ஏழு எட்டு நூற்றாண்டுகள் கடந்தும் இன்னும் அதே சிறுகதை, நாவல் நாடகம் வசன கவிதை என்று தான் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. இக்காலத்தில் உலகத்தையே மாற்றப்போவதாக வந்த மார்க்சிசமும் இவற்றையே எடுத்து ஒம்பிற்று. ஆனால், இனியும் இது நீடிக்கப்போவதில்லை. இதற்கு விடை கூறும் காலம் வந்து விட்டது.”

“அப்போ இனி எத்தகைய கலை இலக்கிய மாற்றம் வருமென்று நீ சொல்கிறாய்?”

“இன்றைய விண்வெளி யாத்திரையின் பின்புலத்தில் எமது கலை இலக்கியச் சிந்தனை மீண்டும் பிரபஞ்சம் தழுவியதாக எழப்போகிறது. ஆனால் ஒரு வித்தியாசம். பிரபஞ்சம் தழுவிய எமது பார்வை விஞ்ஞான நோக்குடையதாகவும் மறுபுறத்தில், அதேயளவு அக ஆழங்கள் வரை செல்வதாகவும் இருக்கும். இந்த இருவகைப் பார்வையின் ஊடாட்டத்தில் நம் உணர்வு இன்னொரு பரிமாணத்தை எடுக்கப்போகிறது.”

“நமது பார்வை அக ஆழங்கள் வரை செல்லும் என்றும், எமது உணர்வு இன்னொரு பரிமாணத்தை எடுக்கும் என்றும் நீ அழுத்திச் சொல்லுவதற்கு ஆதாரங்கள் உண்டா?”

“நிறையவே உண்டு. இன்றைய உயிரியல் விஞ்ஞானிகளின் கருத்துப்படி இன்றைய மனதின் உச்ச வளர்ச்சியைக் கண்ட கூர்ப்பு, இன்னோர் பெருமாற்றத்தின் வாசல் படிகளில் நின்று மனதைத் தட்டிக் கொண்டு நிற்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. மனமே தன் புதுப்பாய்ச்சலை நோக்கிய கூர்ப்பைத் தன் கையில் எடுத்துச் செயல்படுகின்றது என்கின்றனர்?”

“இந்த மாற்றத்தின் அருட்டல்கள் முதலில் கலை இலக்கியத்தில் தான் தெரியவரும், இல்லையா?” நான் கேட்டேன்.

“ஆனால் ஒன்று” -அவன் குறுக்கிட்டான்.

“இந்தப் புதுமாற்றம் கவிதை பற்றிய அதன் வடிவத்தில் மட்டுமல்ல; பாவிக்கப்படும் சொற்களிலும் உள்ளியங்கும் ஒத்திசைவுகளிலும் மிக நுட்பமான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தும்....” என்று அரவிந்தர் தனது “எதிர்கால கவிதை” என்ற நூலில் குறிப்பிடுகிறார். மேலும் அவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார், “பழைய சொல்லாடல் முறைகளும் பழக்கங்களும் புதிய மெய்ம்மையின் எழுச்சியைக் கொள்ள முடியாத நிலையில் அவை தம்மை விரித்து ஆழமாக்கி உருமாற்றங்களுக்குத் தயாராகா விட்டால் அவை உடைக்கப்பட்டு புதிய உருமாற்றம் அவ்விடத்தில் எழும். இதைக்கண்டு, மரபின் அதிகாரத்தையும் அப்போது நடைமுறையில் உள்ள இலக்கியத் தராதரங்களையும் அழுத்தி, மனித மனத்தின் பழைமை பேண்சக்தி தடையாக நிற்கும்.... இந்த மாற்றத்தின் ஆரம்பத்தில் தம் அக - உள்ளுணர்வுகளை வெளிக்கொணர வார்த்தைகள் இல்லாமல் கவிஞர்கள் அல்லலுறலாம்.”

“உண்மை” நான் ஆமோதிக்கிறேன். “ஏற்கனவே ஒன்று பாவனையில் இருந்தால்தான் அதைக் குறுக்கியும் நீட்டியும் உருமாற்றியும் இன்னொன்றைச் செய்யலாம். இல்லையா?”

“இதை தத்துவவாதி ஒருவரின் வார்த்தையில் விளக்கலாம். “இப்பொழுது இலங்கையில் நேரம் மாலை ஐந்து மணி என்றால், சூரியனின் இப்போ என்ன நேரம்” என்று கேட்க முடியாது. அது எந்த வித அர்த்தத்தையும் தரப்போவதில்லை. ஏனெனில், சூரியனில் நேரம் பார்க்கும் முறையும் பழக்கமும் எம்மிடம் இல்லை. ஆகவே புதிய முறைகள், இலக்கணங்கள், ஒரு மொழிக்கு கொண்டுவரவேண்டிய நிர்ப்பந்தங்கள் அதன் தேவையை அவாவி நிற்கும் மொழிக்கு இனி வரலாம். அது “கவிதையை” வித்தியாசமான தளங்களில் குடியமர்த்தும் முன்னோடி மொழியாக மாறலாம்” அவன்.

“இந்தப் பின்னணியில் பின் நவீனத்துவவாதிகளின் புரட்சியை விளங்கிக் கொள்வது இலகுவாகப்படுகிறது.”

“நிச்சயமாக” அவன் ஆமோதித்தான். “இதனால்தான் அவர்கள் பூரண தெளிவில்லாதபோதும் உள்ளுணர்வினால் உந்தப்பட்ட-வர்களாய் செயல்படுகின்றனர்.”

அதனால்தான் அவர்கள், இதுகாலவரை சொல்லப்படவேண்டிய கதைகள் எல்லாம் சொல்லப்பட்டாயிற்றென்றும் களைத்துப் போன இலக்கியத்தை உயிர்ப்பிக்க மறுகலையாக்கம், மறுசிந்தனை தேவையென்றும் இன்றைய விஞ்ஞானம் உலகின் முக்கியத்துவத்தையும் அதன் இருப்பின் அவசியத்தையும் விளக்க முடியாதிருக்கும் போது, அந்த விஞ்ஞானத்தையும் அதையொட்டி வரும் பிரதான நிரோட்டத்திற்குரிய சகல சமூக அரசியல், தத்துவக்கலை இலக்கிய விஷயங்களையும் முக்கியப்படுத்தத் தேவையில்லையென்றும், அதனால் அவற்றை ஒதுக்கிவிட்டு அவற்றால் ஒதுக்கப்பட்ட விளிம்புநிலை மக்களின் நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள், மாந்திரீகம் தந்திரங்கள் ஆகியவற்றுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றனர். அவற்றையே புதிய சொல்லாடலுக்குரிய புதிய எடுத்துச் சொல்முறைக்குரிய புதுமொழியாகப் பயன்படுத்துகின்றனர்” அவன் விளக்கினான்.

“அப்படியானால், இது காலவரையிருந்து - வந்த பிரதான நிரோட்டத்துக்குரிய கவிதை, நாவல், நாடகம் என்பவை எல்லாம் இடிந்து கொட்டுண்ணுகின்றன என்றா சொல்கிறாய்?” -நான்.

“ஆம், அதன் இடத்தில் இன்றைய விண்வெளியுக்குக்குரிய விரிவும் உள்மன ஆழமும் மண்ணின் யதார்த்தமும் ஏறிய புதிய ஆக்கங்கள் மேலெழப் போகின்றன, அதாவது இதனால் ஏற்படப் போகும் “இடவெளி”யைப் பாவிக்கத் தெரிந்த தரிசனமுள்ளவனைப் பொறுத்து, விளங்குதா?”

“இந்தப் பின்னணியில் “கவிதை என்றால் என்ன” என்று மீண்டும் கேட்பது பொருத்தமானதா?” நான் கேட்டேன்.

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய்?”

“ஏனா?” என்று கேட்டுவிட்டு மீண்டும் சொன்னேன். “ஒரு அகண்ட பெருவெளியிலிருந்து மீண்டும் ஒரு சிற்றறைக்குள் எம்மைப் புகுத்திக் கொள்வது போல் இருக்கிறது. அதனால் தான் அப்படிச் சொன்னேன்” நான் விளக்கினேன்.

“இல்லை. மீண்டும் ஆரம்பித்த இடத்துக்கு வந்துதான் இதை முடிப்பது சரி. இப்போ நான் உன்னிடம் ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன்; கவிதை என்பது ஒரு தனி ஊடகமா அல்லது ஏனைய ஊடகங்களான சிறுகதை, நாவல், நாடகம், கட்டுரை என்பவற்றுக்கு ஒரு ஊட்டச் சக்தி கொடுக்கும் ஒன்றாக இயங்குகிறதா? அதாவது, தன் கவித்துவத்

தன்மையை ஏனைய ஊடகங்களுக்கு பாய்ச்சுவதன் மூலம் அவற்றுக்கு அழகியல் செறிவையும் ரசனையையும் ஏற்படுத்தும் ஊட்டப் பொருளாக இயங்குதா?” -அவன் கேட்டான்.

“இதை இன்னும் விளக்குவாயா?”

“உணர்வின் சிறுபொறி, கவிதை என்ற ஊடகத்தைத் தரிக்கிறது. உதாரணமாக பாரதியின் “அக்கினிக்குஞ்சு” என்னும் கவிதையைக் காட்டலாம். அதேவேளை மஹாகவி எழுதிய “அகலிகை” என்ற கவிதை, கவிதை என்ற ஊடகத்தில் அகலிகையின் கதையை விபரிக்கிறதா அல்லது செய்யுள் என்ற ஊடகத்தில் அகலிகையின் கதையை விபரிக்கிறதா? அப்படியானால், அதன் கவிதைப் பெறுமானம் எங்கே காணப்படுகிறது? இங்கே கவிதைப் பெறுமானம் என்பது வாசித்த பின்னர் அல்லது வாசிக்கும் போது கிளர்ந்துவரும் உணர்வுக் குவிப்பா? அப்படியெனில் புதுமைப்பித்தன் அகலிகையைப் பற்றி எழுதிய சிறுகதையான “சாபவிமோசனத்”தில் கிளறப்படும் கவித்துவ உணர்வு, மஹாகவி “கவிதை”யில் எழுதிய அகலிகையில் கிளறப்படும் கவித்துவ உணர்வைவிட மேலோங்கி நிற்கிறதென்றால் இதில் எது கவிதை? மஹாகவியின் செய்யுளில் எழுதப்பட்டது கவிதையா புதுமைப்பித்தனின் சிறுகதை கவிதையா?” அவன் கேட்டான்.

“நீ சொல்வது சிந்திக்கச் சுவையாக இருக்கிறது. அப்படிப் பார்க்கப்போனால் இதுகாலவரை நாம் கவிதை என்றால் செய்யுள் வழிவருவதையும், அதன்பின்னர் “புதுக்கவிதை” என்று நாம் ஒதுக்கிய பாணிக்குள் வெளிவருதையுமே “கவிதை”களென கவிதைக்குச் சிறை போட்டோம். அல்லது, எல்லைகள் அமைத்து வேலிகள் போட்டோம். அதனால்தான் வித்தியாசமாக வசனத்தில் எழுதப்படும் கவிதைகளை கவித்துவ வசனங்கள் என்றோம். இந்த அறியாமையே ராஜமார்த் தாண்டன் ஆகியோரை “புதுக்கவிதை” “வசனகவிதை” என்று பிரிவுபடுத்திப் பேச வைக்கிறது” நான் கூறினேன்.

“சரியாகச் சொன்னாய். அதனால்தான் நான் ஏற்கனவே “20 கவிதைகளும் 2000 ஆண்டுகளும்” என்ற பிரேதா பிரேதனின் கவிதைகளை ஒரு (break through) உடைப்பு என்றேன். “கனவின் பனிப்படிக்கங்கள் வார்த்தைகளாய் உருகித் தேங்கிய என் கண்களை பருகத்தருவேன் - உன்னால் அதன் கவித்துவ போதையை துய்க்க இயலுமெனில்” என்று அதில் தொன்மமும் குறியீடும் வரலாறும் இயைந்து வர வசன நடையில் சொல்லப்படும் விஷயங்கள் ஆழமான

கவிதைகளாய் மிதக்கின்றன. இன்னும் பல உதாரணங்கள் உண்டு. கோணங்கியின் சிறு கதையான “கிணறு” வித்தியாசமான கவிதையாக வழிவதைக் காணலாம்.”

“இப்படிப் பார்க்கும்போது கவிதையென்று நாம் கருதுவது பெருஞ்சுழலாக விரிந்து விரிந்து நம்புனைவு அனைத்தையும் தன் கையில் எடுத்து விளையாடுவதைக் காணலாம்”- நான்.

“இன்று பலரால் போற்றப்படும் தத்துவஞானி நீட்சேயின் சிந்தனைகள் ஒவ்வொன்றும் நாம் இன்று கவிதை என்று முத்திரை குத்தும் கவிதைகளையிட; அற்புதமான கவிதைகளாய் நிற்கின்றன. “நாம் கடவுளைக் கொன்றுவிட்டோம். தேவாலயங்கள் என்பவை கடவுளின் கல்லறையே” என்று அவர் கூறும் இன்றைய காலத்தின் முரண் நகைச் சிந்தனை கவிதையாகிறது. இவ்வாறே இருபதாம் நூற்றாண்டின் தத்துவமேதையான விகின்ஸ்டீனின் Tractatus of Logic philisophicus என்ற நூல் விமர்சகர்களால் (logical poem) தர்க்க கவிதை என்றே வர்ணிக்கப்படுகிறது. இதோ கவிதைபோல் மினுக்கங் காட்டும் அவரின் தர்க்க வசன அமைப்பு:

4. A thought is a proposition with a sense
- 4.001 The totality of propositions is Language
- 4.01 A proposition is a picture of reality
4. Propositions represent the existence and non existence of state of affairs
- 4.12 12 What can be shown cannot be said

ஜேர்மன் மொழியிலிருந்து ஆங்கிலத்திற்கு மொழி பெயர்க்கப்பட்டதே இது” அவன் கூறி முடித்தான்.

“இதன் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பையும் சொல்லு”- நான்

“அதைப் பின்னர் சொல்கிறேன். இதன் அழகும் இதன் கவிதை மினுக்கமும் அச்சிந்தனைத் தளங்களோடும் அதற்குரிய சொற்களோடும் பரிச்சயமுள்ளவர்க்கே புரியும்.”

“இப்போ ஈழத்துக் கவிதை உலகின் நிலையென்ன?” -நான்.

“மாதம் ஒன்று அல்லது இரண்டு கவிதைநூல் வெளி வந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. ஆனால் வித்தியாசமானவையாக எதுவும் இல்லை. ஆனால், சிறிது காலத்துக்கு முன்னர் வெளிவந்த புதுவை

இரத்தினதுரையின் “உலைக்களம்” என்ற தொகுப்பு சற்று வித்தியாசமாக இருக்கு.”

“எப்படி”?

“அவரை அறியாமலே இனிவரப் போகும் மாற்றங்களுக்கு குரல் கொடுத்திருக்கிறார் என்றே கூறவேண்டும். ஆனால், இங்கே உள்ள முரண்நகை என்னவென்றால், அவற்றை அவர் கவிதைகளாக ஏற்றுக் கொள்ளாததே. அதனால்தான் அவர் -;

“இறுதியாக இலக்கியவாதிகளுக்கு
உரத்தொன்று உரைக்கின்றேன்
உள்ளே உள்ளன கவிதைகள் அல்ல
உணர்வின் வரிகளே
நிழலை நிஜமெனக் கருதி நிறுக்காதீர்
என் கவிதைகளுடன் விரைவில்
உங்கள் முன் ஆஜராவேன்”

என்கிறார். இனிக் கவிதைக்கென வலிந்து கட்டிப் பிரத்தியேகமாக அவர் எழுதுவதை விட,

“இன்னும் எங்கள் வானத்தில்
வெள்ளிநிலவு பாலை அள்ளித்தான் சொரிகிறது
விண்மீன்கள் கண்தூங்கவில்லை
இலுப்பை மரம் பூத்துக்கொட்டுகிறது.
ஆழக் கிணறேதும் ஊற்றடைத்துப் போகவில்லை
குண்டுங் குழியுமான பாதையெனினும்
இன்றும் பயணம் நடக்கிறது
இது தமிழீழம்.....”

என்று அவர் அத்தொகுப்பில் தந்துள்ள இயல்பாக வந்துவிழும் வரிகளே முக்கியமானவை. இன்னும் புதுமை பற்றி பிரக்ஞை கொள்ளும் போது இவை பல்வித கவித்துவக் குணக்கூறுகளைக் கொண்டெழலாம். இன்னும் சேரனின் “கேள்” என்ற கவிதையும் புலம் பெயர்நாட்டிலிருந்து பாலகணேசன் என்பவர் எழுதிய “அப்பாவின் ஓவியமும்” வித்தியாசமான எளிமையான சொற்கையாளுகையால் தனித்துவம் பெறுகிறது.

“வன்னியில் 2000 ஆண்டில் வெளிவந்த “மண்பட்டினங்கள்” ஓ! யாழ்ப்பாணமே, வன்னி மான்மியம் பற்றி என்ன சொல்கிறாய்?”

“அவை முற்றுமுழுதாக புதிய மாற்றங்களைப் பிரக்ஞைபூர்வமாக உணர்ந்தெழுதப்பட்ட ஆக்கங்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இன்னும் “காலி லீலைத் தொகுப்பிலுள்ள 1975 இருந்து 90 வரை எழுதப்பட்டவையெல்லாம் பரிசோதனை முகங் கொண்டவை. “அம்புலிமாமா”, “சொற்களும் சும்மா இருத்தலும், கலை ஆட்சி சத்தியச் செங்காவலர் வருகிறார்” “இனிதனாய் மேலெழு” போன்றவற்றை இதற்கு உதாரணமாய்க் காட்டலாம்”

“சரி, இனி முடிவாக கவிதை பற்றி என்ன சொல்கிறாய்?” -நான்”

“இனிவருங்கவிதை இதுகாலவரை நீ கவிதை என்று படித்தவை மாதரி இருக்காது என்பதை நான் உறுதியாக சொல்லுவேன்”- அவன்

“அப்படியென்றால்?”

“நான் ஆரம்பத்தில் கூறினேனே ஆதிப்பொதுக்கவிதை என்று?”

“ஆம். அதே மாதிரியா?”

“ஆம் அதேமாதிரித்தான். எந்தவிதமான கட்டுக்களையோ கோட்பாடுகளையோ வழிபடாத, இதுகாலவரை வந்த இலக்கிய ஊடகங்களால் விசிறப்பட்ட “ஓர உணர்வு” களையெல்லாம் தனது ஊட்டமாக்கிக் கொண்ட வெட்டவெளிப்படைப்பு”

“அதாவது விட்டு விடுதலையாகி நிற்கும் படைப்பு, இல்லையா? இதைக் கவிதையென்று சொல்லலாமா?”

இல்லை இது கவிதையல்ல; புதுவிதை. ஒருவிதையில் பத்தாயிரம் முத்துக்கள் தெறிக்கும் புதுவிதை. எடுத்து நட்டுப்பார், அதற்குரிய உள்ளுணர்வுப் பசளை பொதிந்ததாய் உன் நெஞ்சத் தரையிருந்தால்”

அழுக்கிலிருந்து ஒருகணம் மனதை
எனக்குள் இழுத்தேன், குளிப்பு நிகழ்ந்தது
அக்கினிக் குளிப்பு.
அழுக்குடல் எரிந்தது, அதனுள் இருந்து
தெறித்துப் பிறந்ததென் தீஞ்சுடர் மேனி.
அது புதுமொழி பேசிற்று, மழலைதான் ஆயினும்,
ஒளிச்சுடர் அதனின் உட்சரம் ஆயிற்று

மீறல்கள்

- பாரதியார்
- வோல்ட் விற்மன்
- பிரேதா பிரேதன்
- விகின்ஸ்ரீன்
- புதுவை இரத்தின துரை
- கலா
- பாலகணேசன்
- நிலாந்தன்
- மு த
- மு பொ

இன்று தேவர்களை அழைக்கிறோம்

இந்த மண்ணிலகத்திலே மீளவும் கிருதயுகத்தை
நாட்டும் பொருட்டாக

அறிவின்மை, அசுத்தம், சிறுமை, நோய், வறுமை,
கொடுமை, பிரிவு, அநீதி, பொய் என்ற ராட்சசக்
கூட்டங்களையழித்து மனித ஜாதிக்கு விடுதலை
தரும் பொருட்டாக.

இன்று தேவர்களை அழைக்கிறோம்,
எம்மை ரிஷிகளாகச் செய்து தரும் பொருட்டு

எமது குற்றங்களையெல்லாம் நீக்கிக் கோணல்களை
நிமிர்த்தி எமக்கு அமர இன்பத்தைத்
தரும் பொருட்டு.

— பாரதியார்.

பெருமைமிக்க நூல் நிலையங்களே!
 மூடாதீர் எனக்கு நின் கதவுகளை!
 ஏனெனில், நன்றே நிறைந்துள்ள
 நின் நூல் தட்டுக்கள்
 இன்னும் குறைபட்டே உள்ளன,
 அதிகம் தேவைப்படும் நான் கொணரும்
 ஆக்கங்கள் இன்மையால்!

ஓர் புத்தகம் வித்தியாசமானது
 ஏனையவற்றோடு ஓட்டுறவற்றது
 அறிவின் பட்டறிவுக் கப்பாற்பட்டது
 ஆயினும் வெளித்தெரியா உட் செறிவுகள்
 ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் இழைந்துன்னை
 கிளர்ச்சியுற்றெழச் செய்யுமே.!

— வோல்ட் விற்மன்.

அறத்தின் மயானவெளியிலிருந்து

கனவின் பனிப்படிசங்கள் வார்த்தைகளாய் உருகித்
 தேங்கிய என் கண்களைப் பருகத் தருவேன் - உன்னால் அதன்
 கவித்துவ போதையை துய்க்க இயலுமெனில்.

ஆயுதங்களைத் தேடிக் கொண்டிருக்கும் உனக்குத்
 தெரியாது - என்னை செய்யவோ சிதைக்கவோ ஒருசொல்
 போதுமென்பது. அச்சொல் எனது கனவுப் பட்டறையின்
 கழிவுக் குப்பைகளிலோ கதைகளிலோ காணக்கிடைக்கா
 தென்பது. உனது வலிக்காக நான் ஒருநாள் அழுதபோது
 கண்ணீரோடு அச்சொல் தொலைந்துவிட்டதென்பது. உனது
 தோட்டத்தில் நீ விதைத்த எனது கபாலம் முளைக்கும்போது
 உன் தண்டுவுடத்துள் அருவியாய் வழிவேன் நாற்றங்கால்
 தேடி.....!

உனது கருவறைக்குள் மிதந்தபடி இருந்தேன்.
 உனது நடையின் தாளகதியில்
 புயலின் ஓய்ச்சலடங்கும் லயம்
 அலையடங்கி காலிடறும்
 மொழிப்பிணம்
 உன் பாதம்பட்டு
 உயிர்ப்பெற்று
 எழுந்துன்னைப் பின்தொடரும் சடலங்களின்
 காலடி ஓசையில் மிதிபட்டு மூர்ச்சையுறும்
 என் பெயர்!

மேல்கீழாய்
 கீழ்மேலாய்
 கடலின் சலனமுகம்!

ஆழ்மனதில் உறங்கும்
 திமிங்கலம்
 விளிம்பு நெளியும்
 தவம்.

— பிரேதா பிரேதன்

ஒரு சிந்தனை என்பது கருத்துடைய வாசகம்
 வாசகங்களின் கூட்டுமொத்தமே மொழி
 ஒரு வாசகம் என்பது மெய்மையின் காட்சி
 வாசகங்கள், நிலவும் நிலைமைகளின்
 இருப்பையும் இருப்பின்மையையும்
 பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும்
 எது காட்டப்பட முடியுமோ,
 அது சொல்லப்பட முடியாது.

— விகின்ஸ்ரீன்.

கோதண்டம் இராமனுக்கு

கோடரி பரசுராமனுக்கு

சக்கரம் கிருஷ்ணனுக்கு

கதாயுதம் வீமனுக்கு

காண்டீபம் அர்ச்சுனனுக்கு

காவியங்களெல்லாம் கண்களை மூடிக்கொண்டு

ஆண்களை ஆயுதங்களுடனேயே அவதரிக்கச் செய்தன.

பஞ்சப்புலவர் பாரதியின் காலம்வரை

பழைய சாதமே எங்களுக்குப் பரிமாறப்பட்டது

நேற்றுவரை பெண்ணியப் புயல்கள்

அடுப்புக்குள்ளேயே புகையூதிக் கிடந்தன

வேலித்துவாரத்தினூடேதான் வெளியுலகைப் பார்த்தன.

— புதுவை இரத்தினதுரை.

எனது அப்பா

வர்ணச் சோக்கட்டிகளால்

குழந்தை ஓவியமொன்று வரைந்திருந்தான்
அவனது தந்தையின் பிறந்த நாளின் பரிசாக.

ஒடுக்கப்பட்டவனுக்கான ஆடையை

வர்ணங்களினால் செய்த அந்தச் சின்னக்கையை

தாய் முத்தமிட்டாள்.

அவ்வோவியத்தில் மூன்று கால்களும்

இரண்டு இதயமும் இருந்தன....

முக மற்றவனாகவும்

இயந்திரமானவனாகவும் அவன் வரைந்திருந்தான்

ஓவியத்தின் அடியில் “எனது அப்பா”

எனத்தலைப்பிட்டிருந்தான்.

— தா. பாலகணேசன்

கோணேஸ்வரிகள்...

நேற்றைய அவளுடையசாவு - எனக்கு
வேதனையைத் தரவில்லை.
மரத்துப்போய்விட்ட உணர்வுகளுள்
அதிர்ந்து போதல் எப்படி நிகழும்?

அன்பான என் தமிழிச்சிகளே,
இத்தீவின் சமாதானத்திற்காய்
நீங்கள் என்ன செய்தீர்கள்?
ஆகவே வாருங்கள்!
உடைகளைக் கழற்றி
உங்களை நிர்வாணப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள்
என் அம்மாவே உன்னையும் தான்.

சமாதானத்திற்காய்ப் போரிடும்
புத்தரின் வழிவந்தவர்களுக்காய்
உங்கள் யோனிகளைத் திறவுங்கள்.
பாவம்,
அவர்களின் வக்கிரங்களை
எங்குகொட்டுதல் இயலும்.

வீரர்களே வாருங்கள்
உங்கள் வக்கிரங்களை தீர்த்துக் கொள்ளுங்கள்
என் பின்னால்
எனது பள்ளித் தங்கையும் உள்ளாள்.
தீர்ந்ததா எல்லாம்
அவ்வளவோடு நின்று விடாதீர்
எங்கள் யோனிகளின் ஊடே
நாளைய சந்ததி தளிர்விடக்கூடும்
ஆகவே
வெடிவைத்தே சிதறடியுங்கள்
ஒவ்வொரு துண்டுகளையும் கூட்டி அள்ளி
புதையுங்கள்
இனிமேல் எம்மினம் தளிர்விட முடியாதபடி.

சிங்கள சகோதரிகளே!
உங்கள் யோனிகளுக்கு
இப்போது வேலையில்லை.

— கலா.

17.05.1997 அன்று பத்து பொலிசாரால் பாலியல் வல்லுறவுக்-
குள்ளாக்கப்பட்டு பெண்குறியில் கிரனைட் வைத்து கொல்லப்-
பட்ட மட்டக்களப்பு 11ம் கொலனியைச் சேர்ந்த மூன்று
பிள்ளைகளின் தாய்.

மு. பென்னம்பலம்

125

யாழ்ப்பாணி

யுத்தம் அவனைச் செதுக்கியது
சுயநலமியாய் சேமிப்பில் வெறியனாய் இருந்தவனை
வீரனாக்கியது.
இடம் பெயர்வுகள் அவனைப்
பண்பு மாற்றம் பெற வைத்தன.

கந்தபுராணக் கலாசாரத்திலிருந்து
அவனைக் கட்டாயமாக இடம் பெயரவைத்தன!
ஒவ்வொரு இடப் பெயர்வும் அவனுக்கு
மனப்பெயர் வாய்மாறிற்று!
ஒவ்வொரு படையெடுப்பும் அவனுக்குப்
பட்டப்படிப்பாய் மாறியது!
இப்பொழுதுள்ள யாழ்ப்பாணி
ஒரு யுத்தத்தின் கனி!
ஒரு மகா அனுபவசாலி!
ஒரு மகா தந்திரசாலி!
ஒரு மகா விவேகி.

— நிலாந்தன்.

கணக்கெடுங்கள்

கணக்கெடுங்கள்
கணக்கெடுங்கள்
நீங்கள் செய்பவை சரியா
பேசுபவை உண்மையா?
வாழுவது வாழ்க்கையா?
கணக்கெடுங்கள்

கிணற்றடியில்
தாழ்த்தப்பட்டவர் தவமிருப்பது சரியா?
கோயில்களில்
திருக்குலத்தாரைத் தள்ளி வைத்தல் முறையா?
தெருவடியில்
மனித இறைவன் பிச்சை எடுக்க
கோயில்களில் கல்லுக் கடவுளுக்கு
கற்பூரம் சாம்பிராணி பிரசாதம் படையல்
ஐயோ இவை அடுக்குமா?
கணக்கெடுங்கள்

இரும்புப் பெட்டியில் பதுக்கிவைப்பது நியாயமா?
வீட்டை மறைக்க வேலிகட்டுவது தேவையா?
சீதனதுக்காய்ச் சாவதுதான் உழைப்பா?
காகத்தாளுக்கு தாலிகட்டுவதா கல்யாணம்?
கணக்கெடுங்கள்

— முத்

“இனிதனா”ய் மேலெழு

“பாணும் பருப்புமா இண்டைக்கும்?”

என்மகள் ஒருநாள் தாயிடம் கேட்ட கேள்வி
கவிதை எழுத உட்கார்ந்த என்னுள் இப்போதும் கேட்டது.
கனகாலமாக எனக்குள் புரண்டு புரண்டு படுக்கும்
கேள்வியும் இதுதான்
இந்தப் பழகிப்போன சுரத்துக்கெட்ட சொற்களோடுதான்
இன்னும் நாம் மல்லுக்கட்ட வேணுமா?

“அன்புடைய நண்பனுக்கு” என்று நான் நேற்றெழுதிய
கடிதம் நினைவுக்கு வந்தது
தயாரிக்கப்பட்டிருந்த சொற்கள், செமிபாடடைந்த
கழிவென கடிதத்தில் விழுந்தன
சொற்களின் யந்திர ஓட்டத்தில் மனிதம் அழிந்து, கணினி
இயங்கிற்று.
பழகிய சொற்கள் என்பவை
மனிதம் சுடப்பட்டு கம்பத்தின் கீழ் சுருள்வதற்குமுன்
கண்ணை மூடிக்கட்டிய அடுப்படிக்கரித்துணி

“எப்படிச் சுகம்?” என்றொருத்தன் கேட்டால்
செருப்பைத் தூக்கிக் காட்டு, ஸென் பௌத்தன் பாணியில்
செருப்பைக் கண்டவன் தன் இருப்பைத் தொடலாம்.
தொட்டு மனிதனாகிப் புதுச் சொல்லோடெழலாம்.
அதனால் “வளவளா” வென அதிகம் கதைக்காதே என
எனக்கு நானே கட்டளை போட்டேன்.

பேச்சைச் சுருக்கு,
முடிந்தால் சும்மாவே இருந்துவிடு
சும்மா இருத்தல் எழுப்பும் சூட்டின் கதிப்பில்

ஒளியுருவங்கள் பேச்சாய் தொழிற்படலாம்
மனிதன் மரித்ததிலோர் பேர் “இனிதன்” இப்புவின்கை
கனித்தெழலாம்

தற்போதைக்கு
உனைச்சூழ்ந்து விலங்கிடும் பழஞ்சொற்கள்
படைத்தளத்தை
தகர்த்தெறி
போராளிச் சொற்கள் புகுந்து புகுந்து புரட்சிக்க
ஓசை அவி, பாஷையின் பின் பதுங்கு! அப்போது
உன் மூச்சிலெழும்
உந்தித் தணலில் உணர்வுக்கோலிடு
எடுத்ததை ஒவ்வோர் மொழியிலும் விழியிடு நுதல்விழி

எஞ்சிய பிரமனின் ஒற்றை முகத்தில்
கொய்த கூத்தனின்
நெற்றிக் கண் வை
நாவின் சிறுக்கி உக்கிரம் கொள்வாள்
சொற்கள் கூத்திடும்
சிருஷ்டிச் சிலம்பில் தெறிக்கும் பரல்கள்
ஓர் புதுக்குரல்
புதை குழியிருந்தோர் குருத்தெறி புதுயுகத்துளிர்

இறந்த மனிதத்தை எடுத்தெறி
புது இயல்புக்குரிய சொல் எடு
“அன்பு ஆசை” எனும் சொற்களைக் கோத்து
“இன்பு” எனச் சொல்.
“மனிதன்” என்பதற்குப் பதில் புதிதாய்
“இனிதன்” எனச்சொல்
கீழ் இயல்புகள் வீழ மேலெழு மேலெழு....
இன்கமழ்ச் சொற்களை இறக்கைகளாய் விரி

— மு.பொ

அம்புலிமாமா

“உன்னுடைய பெயர் என்ன?” என்றேன் நான்.
“என்னுடைய பெயரா? சந்திரவதனி” என்றாள் அவள்.
“சந்திரவதனியா?” நான் இழுத்தேன்.
“ஏன் கூடாதா?” -அவள்.
“இல்லை, அமெரிக்கரும் ரஷ்யரும் போட்டி போட்டுக்-
கொண்டு கால் மிதிக்கும் இடமா
உன்னுடைய மென்முகம்?
இன்னுமா இந்தப் பெயர்களும் கற்பனைகளும்?”

நிலவுள் இருந்து பாக்குரல் இடிக்கும்
ஒளவைக்கிழவி என்கிற பழைய
புராணக் கௌவல்கள் வீழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.
கிழவி வாழ்ந்த இடங்கள், கதிர்சுழி ஓடிய குழிகளென
செய்மதிப் பதிவுகள் கீழ்வந்து கொண்டிருக்கின்றன.
அம்புலி ஆய்வில் வானக இருட்புலங்கள் ஒளிபெறும்
காலம்
கற்பனைக் குகைகளில் தற்கைதியான மனிதன்
புதிய கண்டுபிடிப்புகளில் விடுதலை பெறுகிறான்.

புலிகள் வெளிவந்து குணங்களை உதறி
சூரிய நமஸ்காரம் செய்கின்றன.
ஆய்வின் முதிர்வில் அண்மிக்கப்பட்ட பார்வைப் பரப்பில்
புதிய நெருங்கிய பார்வைப் பரிமாணம்.
விண்ணகம் மனிதக் கைதடவும் யதார்த்தம்.
இராமனின் விரல் கோடுகள் ஏந்திய அணில்களென
பிரபஞ்ச கோளங்கள் ஒவ்வொன்றிலும்
மனித அறிவின் எறியங்கள்.

மேலே மேலே போன ஆய்வின் முதிர்ச்சி
கீழே கீழே அவனை நோக்கி வந்தது.
மேலே எறியப்பட்ட ஏவுகணைகள், திடீரென
புவியீர்ப்புள் சிக்குண்டு,
எய்த பூமிக்கே திரும்பி விரைந்தனபோல்

புறம்போன ஆய்வுகள்,
எய்தவனிடமே திரும்பிவந்து அகம் கிழித்து
புதுக்கேள்விகள் கேட்கவைக்கும், வாலி பிடுங்கிய
ராமபாணங்கள்.
“நீ யார்?”
“மரணத்துக்குப்பின் என்ன?”
வாலி கேட்கிறான்.
“நான் மனிதன்”
“மரணத்துக்குப்பின் ஒன்றுமில்லை”
ராமனை மறைத்து ராவணன் பதில் சொல்கிறான்.
வாலி சிரிக்கிறான்.
“மரணத்துக்குப்பின் ஒன்றுமில்லை.
வெறும் சூனியம்.
அப்படியானால்-
அந்தர வெளியில்
எல்லாத் தொடர்புச் சாதனங்களும் கெட்டுப்போய்

இலக்கற்று மிதந்து கொண்டிருக்கும்
நான் விட்டெறிந்த திரிசங்கு சொர்க்கம்
போலவா மனிதனும்?"
ஓர் விஸ்வாமித்திரக் குரல்.

"என்ன தெரிந்ததென்ன-
என்ன கண்டுபிடித்தென்ன-
தன்னைப்பற்றி தனக்கே தெரியாத
தனக்கேதான் அந்நியமாக மிதக்கும்
ஐந்துவா மனிதன்?
இதுதான் உண்மையா?"
உபநிஷத்தால நசிகேதன் கேட்கும் புதுக்கேள்விகள்.
"மனிதன் சூன்யம்.
இந்த சூன்யங்களா அன்பில் இணைகின்றன?
காதலில் கரைகின்றன?
பாசத்தால் பிணைகின்றன?
சூன்யங்களில் இவ்வளவு ஈர்ப்பும் சுவையுமா?
எனக்குள் இருந்து இனிப்பது என்ன?
எனக்குள் இருந்து பெருகும் உணர்வுகளின் எல்லை
எங்கே?"
நசிகேதன் தொடர்ந்து கேட்டுக்கொண்டு இருக்கிறான்.

அவனுக்கு அவை நேர்த்தியாகவே தெரிந்தன.
எங்கோ ஒரு குழந்தை வீரிட்டழுதால் இவன் நெஞ்சில் ஓர்
இரக்கத்தின் அதிர்வோட்டம்.
களங்கமற்ற பலர் முகங்களில் விளக்கேற்றும்
அன்புத் தூண்டுதலில்
இவன் தன்னிழல் அழிதல்.
ரோட்டில் செல்லும் பிச்சைக்காரனைக்
கூர்ந்து கவனித்து விட்டால்
இவன் அவனாகிவிடும் கரைவு.

இனத்தெரியாத முகங்களில் ஆடும் தோழமை.
அநியாயம் செய்தவனை அல்லது
வீண்வம்புக்கிழுத்தவனை அடித்து வெருட்டி
அடக்கிவிட்டு வீடு சேர்ந்தால்
அந்த அநியாயக்காரனின் முகத்தோற்றத்தில்
அங்க அசைவில் எங்கோ ஒரு மூலையில் ஒட்டிக்கொண்டு
கிடந்த எதோ ஒன்றில்
இவன் தன்னை இனங்கண்டு
அவனுக்காய் உள்நெகிழ்ந்து, நெகிழ்ந்து ஓடவிட்ட
துயர்ப்படுகை.
கொக்கொன்றை ஒருவன் வேட்டையாடி
அதைத் தலைகீழாய்த் தொங்கவிட்டுக் கொண்டு
போனபோது,
ஊர்ந்து கொண்டிருந்த எறும்பு வரிசை
இவன் கால்களால் சிதையுண்டபோது,
பஸ்ஸால் மோதுண்டு குடல் கக்கிய நாய்
சாகுமுன் போட்ட தீனக்குரலின்போது-
அப்போதெல்லாம் இவனிடம் புகுந்துகொள்ளும்
அவற்றின் உள்நாள் சமிக்ஞைகள்

மனிதன் மனிதனிடம் மட்டுமல்ல, எல்லா உயிர்களிடத்தும்
அன்பு கொள்ள, நேயம் பூணத் தூண்டும் சக்தி என்ன?
அதன் அடிப்படை எது?
ஏன் இந்த உள்தூண்டல்?
எல்லாம் ஒரே உணர்வு வார்ப்புகள்.
ஒரே பிரக்ஞைக் கடல்.
அது பெற்றெடுத்த பிள்ளைகளாய் மிதக்கும்
உயிர்க்குமிழ்கள்.
இந்நிலையில் இங்கே
இறப்பும் பிறப்பும் எங்கே வருகின்றன?
யார் பிறக்கிறான்? யார் இறக்கிறான்?

பிறக்க முன்னும் இருக்கிறோம்.
 இறந்த பின்னும் வாழ்கிறோம்.
 ஒரே இருப்பு.
 பிரக்ஞையில் சவாரிவிடும் மனிதன்.
 ஐன்ஸ்டீன் சிரிக்கிறார். அவர் போடும் புதுக்கேள்விகள்.

“மரணத்தின் பின் என்ன?”
 என்ற கேள்வியின் யதார்த்தப் பாதையில்
 குந்தியிருந்த விஞ்ஞானக் குழு, தவிர்க்கமுடியாத
 வகையில்

அகவெளிப் படுகை நோக்கி சிறகடிக்கிறது.
 உள்ளுணர்வுக் கோட்டில் அதன் செங்குத்தான விரைவு.
 அது அகவெளி நோக்கி விரைவ விரைவ
 அதன் தோற்றம் மாறுகிறது.
 அமைதிப் புறா.
 இசைக்குயில்.
 ஆனந்த மயில்.
 அது உள்ளுணர்வுத் தளங்களில் மாறி மாறி அமர்கிறது.
 பறவையின் உள்ளொளிச் சொண்டில்
 விஞ்ஞானி குந்தியிருக்கிறான்.
 நான் யார்?
 நான் யார்?
 பரிமாணச் சுவர்களில் மோதி மோதி விழும் கேள்வி.

யுகமாற்றம் என்பது அகமாற்றமா?
 புறச்சூழல் பாதையில் குந்தியிருந்த
 விஞ்ஞானக் கழுகின் இடம்
 வெற்றிடமாக இருக்கிறது.
 முன்னர் கற்பனை மனிதன் கழற்றி வீசிய
 கைவிலங்குகள் விஞ்ஞானத் தடங்களில்

கிடந்து அவன் சென்ற திக்கைக் காட்டின.
 இன்று விஞ்ஞான மனிதன்
 கழற்றி எறியும் புறச்சூழல் விலங்குகள்
 கழுகிருந்த பாதையில் மோதி
 மோதி அதைத் தகர்க்கின்றன.
 “மரணவெள்ளி” வெடித்துச் சிதறுகிறது.
 பிரபஞ்சத்தைப் போர்த்திருந்த மரணமும் சூன்யமும்
 கரைந்து இன்மைப் பொருளாகின்றன.

புறச்சூழல் என்னும் யதார்த்தத்தில் பிணிக்கப்பட்டிருந்த
 மனிதன் விடுதலை பெறுகிறான்.
 விண்வெளிக்கனுப்பத் தயாரிக்கப்படும்
 விண்வெளி வீரர்கள்போல்
 அகவெளிப் பாய்ச்சலுக்குத் தயாராகும் புதிய அணிகளாய்
 சூட்சும உலகின் செய்திகள் வாங்கும்
 புதுயுக தியான வீரர்கள்.
 தியானக் கூடங்களிலிருந்து அடிக்கடி
 ஏவுகணைகளின் வெளிக்கிளம்பல்.
 தியான வீரர்களின் மூல இருப்பை மேலிழுத்துக் கொண்டு
 மேலே மேலே பாயும் ஏவுகணைகள்.
 கீழ்நோக்கி எண்ணால் (Counting Down)
 ஐந்து
 நான்கு
 மூன்று
 இரண்டு
 ஒன்று
 -பாழ்
 மேலே மேலே அந்தரவெளியில் மிதக்கும்
 ஆயிரம் இதழ் தாமரை தங்கு நிலையம்.
 அதை நோக்கிய யாத்திரை.
 புவியீர்ப்புக்கப்பால் அது.

மு. பொன்னம்பலம்

135

சர்வகோளங்களினதும் தொடர்பு சாதனங்களாய்
அகநிலையங்களைத் தடவிச் செல்லும் தியானிகள்.
சுழலின் மையம் அவர்கள்.
அவர்களிடமிருந்து பரவிய ஒளிவட்டச் சமிக்ஞைகள்
எங்கும் பரவின.
கீழ் இறங்கின.
இந்நிலத்தின் மண், காற்று, நீர், ஒளி யாவும்
பேரியல்புற்று பேசலுற்றன.

** ** *

“உன் பெயர் என்ன?”
“உள்ளொளி வதனி”
“உன் பெயர்?”
“சித்தக் கமலி”
“உன் பெயர்?”
“ஒளிவளர் கோன்”
“உன் பெயர்?”
“அகக் கொழுந்து”
“தொழில்?”
“யார்க்கும் தியானத் தீ கொடுக்கிறேன்”
“அவள்.....?”
“சூட்சுமா அவள் பெயர்”
சூட்சும உலகின் செய்திகள் வாங்கும் நிருபர்”
“அவர்?”
“அகப்புற வாழ்க்கை இணைப்பதிகாரி. பெயர் சங்கமன்”

— மு.பொ

எனக்கு சத்தியத்திடம் உள்ள அளவு
அகிம்சையிடம் ஈடுபாடு இல்லை. நான்
சத்தியத்திற்கு முதலிடமும் அகிம்சைக்கு
அதற்கு அடுத்த இடமுமே
அளிக்கின்றேன். சத்தியத்தைக்
காப்பாற்றும் பொருட்டு அகிம்சையை
விடவேண்டின் விடவே செய்வேன்.

- மகாத்மா காந்தி

ஒரு பிடி விசாரம்

சமாதானம்

"சமாதானம் என்றால் என்ன?"

"நானும் நீயும் சமத்துவமாய் இருத்தல்"

"அப்படியென்றால்?"

"நீ அனுபவிக்கும் உரிமைகள் எனக்கும்
நான் அனுபவிக்கும் உரிமைகள்
உனக்கும் என்று எந்த வித ஏற்றத்
தாழ்வும் இல்லாதிருத்தல்"

"ஏற்றத்தாழ்வு இருந்தால்?"

"நீ எனது உரிமைகளையோ நான் உனது
உரிமைகளையோ மறுத்து
விட்டதாகவே இருக்கும். அதற்கெதிராக
போராடி நான் எனது அல்லது நீ உனது
உரிமைகளைப் பெறவேண்டும்.
அப்போதுதான் உண்மையான
சமாதானம் நிலவும், எமது உறவிலும்
ஆரோக்கியம் நிலவும்"

"இல்லையென்றால்?"

"சமாதானம் சமாதானம் என்ற பேரில்
உனது இருப்போ அல்லது எனது
இருப்போ பறிபோய்க்கொண்டிருக்கும்"